

Π
P6

“ΑΣΤΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ”

TZENERAL ΕΛΕΚΤΡΙΚ

Ράδιο

ΓΚΡΕΚΑ

- Αυτόματος λήψης Σταθμών
- Κύκλωμα Τόν Μόνιτορ
- Καθοδική λυχνία ένδειξης τών Σταθμών.
- Ρυθμιστής τόνου 4 δεσμών.
- Φωτεινοί ρυθμισταί τόνου και έντάσεως.
- Αυτόματος ένδειξης κλίματος.
- Αυτόματος διπλή μικρομετρική κίνησης.
- Κύκλωμα σταθεροποιήσεως τού έτεροδύνου.
- Αυτόματος συμψηφιστής τόνου.
- Ειδική κατασκευή δέκτης διά τροπικά κλίματα.

Αγοράσατε τó τελειότερο που κατασκεύασε μέχρι σήμερα ή ραδιοφωνική βιομηχανία.

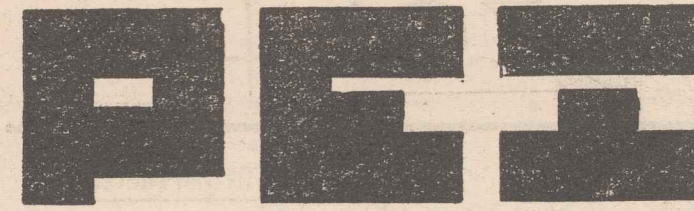

‘Αγοράσατε
ένα
άνεγνωρισμένο
ραδιόφωνο

Προϊόν
U.S.A.

‘Ηλαττωμένοι τιμαί.
Εύκολία πληρωμής.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΤΗΛ. 29-878

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
— ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμή φύλλου Δραχμ. 5.— — Έτος Α'. αρ. 3 — Αθήναι, 25 Φεβρουαρίου 1939

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που βρίσκονται διαρκώς μπροστά στα μάτια μας. Η καθημερινή μας κίνηση και η καθημερινή τους κίνησης περιρρέει, φαίνεται, στον ίδιο τομέα, κι' έτσι δεν περνάει ημέρα, που να μην τους συναντήσουμε μιά φορά τουλάχιστον. Πολλές φορές και δύο και περισσότερες. Ούτε ποιοί είναι ξέρουμε, ούτε πώς τους λένε, ούτε πούθε κρατάει η σκούφια τους, ούτε τι δουλειά κάνουν, ούτε τίποτα. Από τις πολλές και συχνές, όμως φορές, που τα βήματά μας τα φέρνουν έτσι, ώστε να τρακαριζώμαστε τυχαία στο δρόμο, τους συνανθίζουμε και χωρίς να το θέλουμε, αρχίζουμε να τους θεωρούμε σαν παλιούς γνωρίμους. Δεν έχουμε ανταλλάξει ποτέ μαζί τους ούτε μιά κατάξερη καλημέρα, ούτε μιά σιωπηλή χαιρετούρα, ούτε ένα τυπικώτατο μεδίσταμα. Κι' όμως μας φαίνεται σά να τους γνωρίζουμε από καιρό, σά να έχουμε λάβει γνώσιν όλων των μυστικών τους, σά να τους έχουμε εμπιστευθή όλα τα απόρρητα της ανυπόφορης ζωής μας.

Καθ' ένα από τους παράξενους αυτούς φίλους μας, που μας είναι τόσο συμπαθείς, όσο και άγνωστοι, την πρώτη και τη δεύτερη φορά που τον βλέπουμε, δεν του δίνουμε και καμιά ιδιαίτερη σημασία. Την τρίτη και την τέταρτη φορά τον μαρκάρουμε και γροτυπώνουμε το σουλουπι του στο μυαλό μας. Κι' από την πέμπτη κι' ύστερα, αρχίζουμε να ενδιαφερόμαστε για την ύπαρξί του. Του φορ-

τώνουμε ένα παρατσούκλι άπα-νω σέ κάποιο από τα κουσούρια του—αν φοράει γυαλιά, τον λέμε «γυαλάκιας», αν είναι χλωμός, τον λέμε «κιτρινιάρας»—για να τον μελετάμε μ' αυτό στη σκέψι μας, του δίνουμε κι' ένα επάγγελμα, αυτό που κατά τη γνώμη μας ταιριάζει στην έν-νένη παράστασή του, και σιγά-σιγά τον συνανθίζουμε, κατ' ανάγκην τον συμπαθούμε, και τον παρακολουθούμε με ανεπι-φύλακτη φιλική διάθεσι κι' τ-σως-ίσως με κάποια στοργή. Κι' από τις πυκνές συναντήσεις και τις έπισταμένες εξετάσεις που του κάνουμε, μέρα με την η-μέρα αρχίζουμε να τοννιώθου-θουμε και περισσότερο. Κατα-λαβαίνουμε πότε είναι στις κα-λέες του, πότε δεν παίρνει κου-θέντα, πότε είναι πανευδαίμων, πότε είναι απελπισμένος, πότε είναι σά πλούτια του και πότε είναι άσιγχαρος. Παρακολου-θούμε μ' ένδιαφέρον τη ζωή του, που τη ζούμε κι' έμεις κα-τά κάποιον τρόπον μέσα στα λίγα αυτά δευτερόλεπτα που διαρκούν οι συναντήσεις μας.

Όταν τον βλέπουμε σημασι-στολισμένο, φρεσκοξυρισμένο και ορεσκοσιδερωμένο, τον η-λεύουμε: —«Πάει για το κορί-τσι», λέμε με κάποια δόσι κα-κεντρογείας, καθώς σκεπτόμα-στε αυτόματως την αίσθηματι-κή μας έρμηιά. Όταν τον βλέ-πουμε με καινούργιο κουστού-μι, τον μακαρίζουμε: —«Μμ... Την έψησε ο φίλος...» Όταν τον βλέπουμε περιλυπό και κα-τηφ, πλακώνεται η ψυχή μας και η καρδιά μας: —«Κάποιον

άρρωστο δάχη σπίτι». Κι' όταν πάλι τον βλέπουμε με κίνα-τριμένο παλτουδάκι, με αγυά-λιστα παπούτσια και με κοιτί-δες στον στήρκο, συγκινούμεθα βαθύτατα: —«Ωχ, θαλασσο-παίγεται ο δύστηνος...»

Αλλά κι' εκείνος μας παρα-τάλασάνει κι' εκείνος το δρό-μα μας—και το πράμα γίνεται φανερό από την έκφρασή του—λυπάται με τις λύπες μας, μοι-ράζεται τις απογοητεύσεις μας, προσπαθεί να φοιδρήνη τις βαρείες μας σκέψεις.

Και γινόμαστε φίλοι. Πολλοί φίλοι σιωπηλοί, άσπαι-μένοι κι' άγνωστοι. Και τον συ-νηθίζουμε τόσο, που όταν καμ-ιά φορά τον γάσουμε από τα μάτια μας για μερικάς ημέ-ρες, αρχίζουμε να ανησυχού-με σά γεμάτα:

—«Έχει γούστο νάπαθε τί-ποτα!...»

Αλλά δεν βαρύνεται. Συνή-θως δεν παθαίνει τίποτα. Και πολύ γρήγορα ξαναφυτρώνει μπροστά μας, αμίλητος, έσοός, άπρόσιτος και μ' έντελώ δια-φορετικό ύψος απ' αυτό που εί-λε στη προηγούμενη συνάντησή μας, για να μας βάλει να σπά-σουμε το κεφάλι μας και ν' ά-ντικαθίστουμε πού στην όρη ή-τανε τόσες μέρες και τί διάλο-λο έκανε. Και μέσ' την ταροχή αυτή που παθαίνουμε σά κα-λά καθούμενα, παρηγορούμεθα με τη σκέψι ότι κι' εκείνος τα ίδια τραβάει με το λόγο μας.

Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟΚΡΗΑ

Την τελευταίαν Παρασκευήν της Αποκρήας, από του Ραδιο-φωνικού σταθμού Αθηνών έδω-σε μίαν διάλεξιν ο μοναδικός μας σατυρογράφος Τίμος Μω-ραϊτίνης, με θέμα: «Παλιά και νέα Αποκρήα». Ο δμολή-της ανέφερεν εν άρχή εις τα Καρναβάλια της εποχής του «Θάνατος, όταν όλη ή αποκρηά-τική κίνηση των Αθηνών συ-συνεπικνωτό εις τον «Μεγάλον δρόμον», μετεπήδησε ύστερα εις τα Καρναβάλια των νεωτέ-ρων χρόνων, με τας παρελά-σεις των άρμάτων, τους σειλη-νούς, τους Πάνας, τας νύφας, και τους στίγους του Πολυέιου Δημητρακοπούλου και του κ. Νίκου Λάσκαρη, διά να περι-γράψη άκολουθως με μεγα-χολία και πραγματική συγκί-νησι τον πρώτον χορόν του Δη-μοτικού Θεάτρου, με τα θεω-ρεία που είχαν μεταβλήθ, τη συνδρομή και επί δημία των ά-θηναϊκών κήπων, σε τεράστια κανιστρα. Και στο τέλος ο έ-κλεκτός εδθυμογράφος, με το εύγενές και μεγαχολικό γιού-μορ, κατεφέρθη δικαιοτάτα έ-ναντιον των σημερινών άνθρω-πων, οι όποιοι μετέφεραν τό αποκρηάτικο γλέντι από τα σπείτα στους δημοσίους χορούς, για να το χαντακώσουν άνεπα-νορθώς. Η διάλεξις του Τι-μου Μωραϊτίνη, την όποιαν έ-ποίησαν πολλά αποκρηάτικα τραγούδια από το φωνητικό κουιντέτο του κ. Γλυκοφρύδη

και σατυρικά ποιήματα της έ-ποχής εκείνης από τον κ. Δε-στούνην, απέτέλεσε μίαν ώ-ραιαν στιγμήν του ελληνικού ραδιοφωνικού σταθμού. Και έ-πεισε άκόμα όλους τους άκρο-ατάς του ότι ο Τίμος Μωραϊτί-νης δεν είναι μόνον ένας μεγα-λος εδθυμογράφος και ένας βαθύς νοσταλγός της παλιάς Αθήνας: Είναι και ένας γερός βαρύν των έτών. Διότι, πρά-γματι, τά έτη δεν έκασταφραν να του γονατίσουν ούτε κατ' έλάχιστον το πνεύμα και την διάδρασιν...

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΥΤΙ...

Αι έφημερίδες μας έλληρο-φόρησαν τας ημέρας αυτές τα-έξής έκπληκτικά: «Ο Σπ. Μάρ-κου, λυθισπόλης, έρωτευμένος με την Λούλαν Ματράγκα, μο-δίστραν, προσπαθεί παντοιο-τρόπως να την πείση να τον ά-κολουθήσει εις τον δρόμον της έρωτικής εύτυχίας, έγκαταλεί-πουσα την μητέρα της προς χά-ριν του έραστού της. Άννο-στον όμως διά ποίον λόγον έ-κριβώς ή Λούλα Ματράγκα ή-ρνετο ν' άκούσθ τον έρωτευμέ-νον άνθρωπον, ο όποιος εις μά-την της έτρωγε το αυτί. Έν-τέλει όμως, έν άπογνώσει δια-τελών ο Σπ. Μάρκου και βα-ρυνθείς να τρώη μόνον μετα-φορικάς το αυτί της έκλεκτής του, απέφασσε να της τό φάη και πραγματικάς. Και, εις μίαν στιγμήν έρωτικής παρα-φοράς, της τό έκοψε μ' ένα μα-χαίρι. Το πράγμα δεν νομίζο-μεν ότι ένέχει τον χαρακτήρα άξιόποινου πράξως: Αύτί που

καφεύει εις τας ώρας προ-ποτάς του έρωτος είναι άχρη-στον και καλλίτερα να λείπη...

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Μιά ώρα, χαριτωμένη και σκερτσάκα κοπέλα κατέβαινε το άπόγευμα της περασμένης έβδομάδος την όδον Πανετι-στημίου, φορούσε ένα θαυμάσιο προσωπο ταχυλή, που της επή-γαινε τρέλα. Ένας νεαρός δανόης την είχε πάρει από π-σω και της άπιδυσε θερμούς έρωτικούς λόγους, ικανούς να μαλάσουν και την καρδίαν μα-ριάρου. Εκείνη όμως, άσυγκί-νητη στην αρχή, ήταν άκνησ-καταπν, έστάθηκε και το εί-πε:

—Δέν μ' αφήντε ήσυχη, κύ-ριε...

—Όχι, δεσποινίς, αφήνησεν εκείνος. Είμαι φίλος τού π ρ α-σ τ ι ν ο υ...

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Η σκηνή στο δρόμο, με την τελευταία βροχή. Ένας δυστυ-χής βρέχεται περιμένονας το τράμι. Πρό του τράμ όμως περι-νάει το λεωφορείο.

—Μιά θέσι, κύριος, δηλώνει ο εισπράκτωρ.

—Όχι θα πάω με το τράμι, άπαντα με πετομα ο βρεχόμε-νος.

—Μιά θέσι και βρέχει, έπι-μένει ο εισπράκτωρ.

—Σωτή. Ο εισπράκτωρ νευ-ρίζει.

—Έ, κάτσε λοιπόν να σε κά-ν η ο Θεός...σούτα Ι...

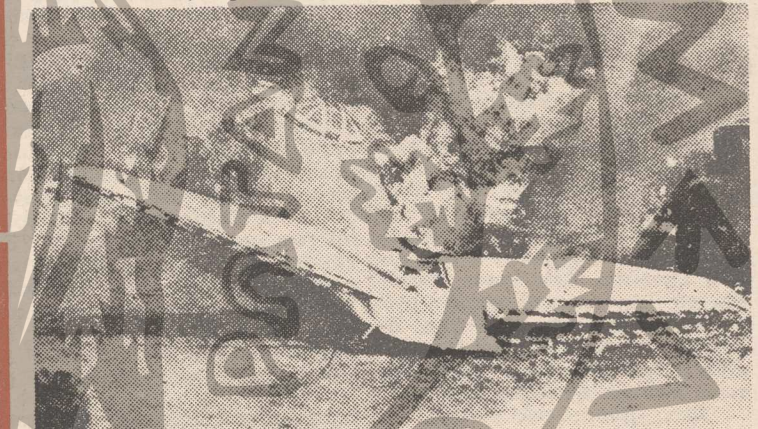
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Οι έπισκέπται της τελευταίας ζωγραφικής Έκθέσεως των Παρισίων διεσκέδασαν ιδιαιτέρως με τον άνωτέρω πίνακα, ο όποιος έχει την περίεργον ιδιότητα — όπως ήμπορούν να διαπιστώσουν και οι άναγνώσται το «Ρεζ» — να κάνει να χασιμευριώνται όσους τον κυττάζουν προσεκτικά επί μερικώς στιγμάς. Ο πίναξ, έργον του Ούγγρου καλλιτέχνη Βερτές, ένομάζεται, σημειωτέον, «Ταννχούζερ». Οι Αθηναίοι, που παρηκολούθησαν τας παραστάσεις της Όπερας της Φραγκ-φούρτης δα μαντεύουν, άσφαλώς, διατί.

Η πριγκίπισσα Ίντζα, έγγονή του Μαχαργιά της Κα-πουρτάας, ενός εκ των πλεσιωτέρων ηγεμόνων των Ίν-δών, ή οποία έγκατέλειψε, παρά την απαγόρευσιν των γε-νεών της, τα παραμυθένια παλάτια της έξωτικής πατρίδος της, δια να έγκαταστήθ μόνη εις τό Λονδίνον, όπου είναι άποφασισμένη να σταδισδρομήσ ης ήσποδας. Πρό ήμερών ή άρκαι πριγκίπισσα έκανε την πρώτην εμφάνισιν της ενώ-πιον του Άγγλικού Κένειν, υποδύσασα τον ρόλον μίςς Βιλάδας εις τό έργον «Η καρδιά δεν είχε καή».

Είς τό στρατιωτικόν άεροδρόμιον του Λος Άντζελες κατέ-πεσε έξαπώς και άμετρήθ επί του έδάφους ένα θερμόαρι-στικόν νεωτάτου τύπου, το όποιον εξετέλει την πρώτην δο-κιμαστικήν του πτήσιν. Ο πιλότος του, επιχειρήσας να σω-θ ή δι' άλεξιπτότου, έφρονευσθ και ο μοναδικός επιόατης του έτραυματίσθ έαφρώς. Άργότερον έξηκριώθ ότι ο τραυ-ματισθείς δεν ήτο άλλος από τον στρατηγικόν άνακρίσεις της Γαλλικής Προεδείας, και αλ άνακρίσθ τού άνακρίσεις συνετέλεσαν εις τό ν' άποκαλύψθ το μυστικόν των μεγα-λών παραγγελιών κατασκευών και θερμόαριστικών άε-ροπλάνων, εις τας όποίας έχει προέθ ή Γαλλική Κυβέρνη-σις έν Αμερική. Η φωτογραφία έλήφθ την στιγμήν, άκρι-ώς, κατά την όποιαν το άεροπλάνον συντρίβεται φλεγό-μενον επί του έδάφους.

«ΡΕΞ» — 1

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΣΑΒΒΑΤΙΑΤΙΚΕΣ ΓΚΡΙΝΙΕΣ

ΕΡΩΣ...

Μπορείτε να μου πείτε, σάς παρακαλώ, πώς σκέπτονται οι άντρες εκείνοι κύριοι — άς τους πούμε κυρίους, χόριν ειρωνείας—που παίζουν στα καλά καθούμενα τις γυναίκες άπο πίσω, με την έλπιδα πως θα τις κατ' ακήθουν και θα τις κάνουν να πέσουν, τρελλές από έρωτα, στην άγκαλιά τους; Έγώ ποτέ δεν ήμουν να καπαλώω από πίσω...

είνε δυνατόν να κατακτήσει κανείς μ' αυτό τον τρόπο μία γυναίκα. Υποτίθεται ότι πρό το έρωτος και της ερωτικής υποθέσεως πρέπει να προηγηθεί ένα φλέρι, μία γνωριμία, επί τελους, και μία συστάσις:—

—Ο κύριος "Άλφα, ή δεσποινίς Βήτα.

"Άλλ' αύτοι, μαρ' παιδί μου, αύτοι οι «κύριοι» που λέμε, δεν τά ξερούν κάτι τέτοια. Έκει που περπατούν άμέρμυνοι και χαζεύοντες στους δρόμους, βλέπουν μία γυναίκα που τους χτυπάει στο μάτι. Και, χωρίς να χάνουν καιρό, την παίρνουν το κατάπιν και μπαίνουν κατ' ευσάνης στο ψητό:—

—Δεσποινίς, σάς άγαπάω!...

Κι' έπειδή ή δεσποινίς βρέβαια δεν φλέγεται από την ίδια επιθυμία και τρέπ' σ' αυτήν, έκείνος έξεκαλουθεύει το βιολί του:—

—Αυπήθητε με, λοιπόν... Σας άικετώ... Μία λέξι σας περιμένα...

Και δός του ποδαρόδρομο, ως ότου ή δεσποινίς άπάντησή μ' Ένα γερό λούσιμο, μία άμπερλιά, μία «στονάντι»—έλ' λείψει άμπρέλλας— ή μ' ήτην πρόσκληση του πόλεμους. "Έχω παραστή σέ άπειρα τέτοια έπιστάδια κι' έτσι μοιζώνει τα σηκώσω κι' έγω το μπαρτσιόζι μου και νά ένισχάσω το μέτωπον της δεσποινίδος.

Και όμως! Οι άνθρωποι μας είναι άπαισιτοι, έπιμόνιοι, ήρωικοί. Τρώνε άμπρέλλες και σατανιές, δίνουν το παρόν συγχά στο Πταιματοδοκία, αλλά έξεκαλουθούν τόν κατακτητικό τους άγώνα. "Αφήνουν τη μά, για νά παρακολουθήσουν την άλλη. Πρόκειται, όπως φαίνεται, για σόρτσμαν του είδους.

"Αλλά πολύ συχνά ρωτιέμαι: Είναι δυνατόν ποτέ μία γυναίκα, όσο έπιπόλαιό πλάσμα κι' άν είναι, να συγκινήθ' από τά λόγια του στιγματικού άκολουθού της και νά ύποχωρήσ' ή; Μου φαίνεται αδύνατο.

—Μή το θεωρείς και τόσο αδύνατο, μου είπες κάποιος γνωστός μου. Για νά ύπόχωρήσ' προφορά, θά ύπόχωρήσ' ή άνέλεος ζήτσης. Δεν έχετε άκούσει νά λήη καμμία φορά μία γυναίκα για τόν φίλο της, όταν την ρωτούν πως τά έψησε; «Με παρηκολούθησε συστηματικά και τά φτιάξαμε;»

"Όστε μπορεί νά γίνετα κι' αυτό; Αί, μά τότε καλά τους κάνουν...

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ!...

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Και όμως είν' Ένα κοινωνικό φαινόμενο: οι "Αποκρηές στον τόπο μας. Τώρα που πέρασαν και παρεχώρησαν τη θέα τους σε μία περίοδο «ησιέας», τη Σαρακοστήν, τώρα που κόπιασε ή καταγίγεια και ή άλλοφροσύνη τόν ήμεραν του Καραναλάου μεταμορφώθηκε σε... "Αγιορείτικη γαλήνη, άς κέ-τωμας νά δούμε, με μάτι έρευνητικό τι μάς διδάσκουν αύτες οι τρεις βμοδιές που πέρασαν και πάνε.

"Εγώ, στο πρόγειο... "Αντομείο μου, έοιμπλιάζοντας τ' ά-έοιμπλιάστα, έβγαλα ήδη ένα πώλο παράξενο συμπερασμα: Πάσαμε πιά να είμαστε Ρωμιοί! Μπορεί ακόμα στο χωριό και στις βουνοπλαγιές κοντά, να σώζονται ή συνεισθηματική παράδοση που θέλει το ρωμείο γλέντι άνεπιτυγμένο μέσα στην κνίσσα του άρνιού και στην άτμόσφαιρα της λεβεντιάς, μπορεί ακόμα στη μακρυνή και γραφική της πρωτεύουσις γειτονία—έκει που σώζονται και σήμερα λίγες γλαστρίτσες με βασιλικό—ν' άπόμειναν τά λείψανα ενός ρωμαντικού καιρού που οι νύχτες του και οι μέρες του κυλούσαν χαλαρά, ρυθμίζοντας τους χτύπους κάποιας έρωτευμένης—άν-δρωπίνης καρδιάς. "Αλλά τό κέντρο και ή ψυχή του τόπου:

"Η κοινωνία ή άστική, ή αστικοαική ακόμα—χαρίς νά ύπολογίζω τη νεαρή άριστοκρατία μας—ό νοός, να πούμε, ή γνώσι της ζωής, ή τάξις που κινείται, ή τάξις που κατέγει τά πρώτα της ζωής; τη θέα την κοινωνική, τη μόρφωση, και τόν καιρό: Αυτή δεν έρεί που τραβάει...Ούτε κι' άν ήταν βολικό νά τη ρωτήσω ποιοί είναι τόν άπο μυστικοί συναισθηματικοί της κόσμοι, θα ήταν σέ θέσι ν' άπάντησ'! Δεν κάνουν παραβολολογία. "Απ' το μεθύσι του καταλαβαίνεις έναν άνθρωπο τι είδους καπνό φουμάρει. Και τις τρεις έβδομάδες, αυτές που πέρασαν του Καραναλάου, λίγα κι' ή περισσότερο: έλοι τους ή-πιαν, έλοι τους βύθηκαν άπ' την εύθεία και μέβουν είτε μ' Ένα τοτήρι ούκισ' ή κρασί, είτε άπο τούς άστύμους του περιέβαλλον τους, που έγει τη δύναμη να συγκλονίζη και νά έξάπτη τις ψυχές, όσο κι' ένα ποτήρι με δυνατό πιστό. Αυτή, λοιπόν, ή τάξις που έπιανε ακόμα τολγάι-στον δίνει τόν τόνο από άπομεινος κοινωνικής στο βίο ενός τόπου, άπέβειξε και πάλι, την περασμένη "Αποκρηά, πως έχει γάσει—άνεπανόρθωτα:—τη φλο-νεή έλληνοκτησία που, στους καλούς έρωτας καιρούς, ήταν τό διακριτικό της. Δεν είναι βέβαια ούτε γέρος ούτε και μένω είς τά πάτρια, ούτ' έγω άναγά-ναι την έννοια του σχολαστικισμού σέ βάθος της ζωής μου. "Αλλά μεγάλωσα—νά πάσ' ή όργη—σάν κάθε "Αθηναίο, κάτω από τούς λοφίσκους της "Ακροπόλεως και του Λυκαβήττου, άκουσα στά παλάα, τά παιδικά μου χρόνια, δυό-τρεις καντά-δες αίσθηματικά που κατέβου-σαν από τη Νεσπόλι, έρηδος έ-σσεια δυό χέρια τρυφερά σ' Ένα παγκάκι του Ζαπτείου, ή-

τισ λίγος κρασί από τά Σπάτα σε μία ταβέρνα έκει στην Πλά-κα κι' όσο μεγάλωνα, είχα την ιδέα πως είμαστε Λατίνοι(!). άνθρωποι φιλογεροί, ύποκειμενικοί κοιμηάτι, που ξέρομα νά ζούμε την άγάπη, που λαοτα-ρύνει τη γυναίκα σά γυναίκα κι' όχι, σάν έξέλλοο νευροπα-στον, τύποι λυγροί, μελαγχολι-κοί, λιγυρά πεισματάρηδες, λι-γυρά ένοχιστές κι' αούταρχικοί, τών άνω του γλεντιού μας.

Ελέω μπροστά μου τώρα κά-ποια κυρία «βέρυ σμάρτα» νά με κυτάζη με οίκτο. Και τά χελάκια της νά λένε: «Τί πα-ραλήρημα είν' αύτό; Μά είσθε που πολλού καλού καιρού; Σε-γνάτε ότι ό πολιτισμός, ή μό-δα που έρχετα καλπάζουσα ά-πό τό έξωτερικό, ή έξέλιξι του νέου άνθρωπου σύμφωνα με τά ρεύματα της κάθε εποχής, δεν έπ'τρέπει άναγορισμούς, δεν συγκρούει καθόλου παρελθόν-τολογίες; Σ' Ένα σημείο είμα-στε σύμφωνοι με τη μοντέρνα αύτήν κυρία; "Η σπασμένης πούλα βλάπτει και πάντα ό πολιτισμός, σάν έρχετα συμμε-τρικά νά μπή στη νέα ζωή μας, είναι καλόδεκτος, περιήφιος. Μά όταν έσβάλει σάν Μαινά-δα, σάν ταύρος σέ ύλοκολλείο, σάν γύνετα άνώμαλο μας και μάς τυχαίνει άπρωτοεισάστως, τότε τι είναι; Σας ρωτώ. Μά ά-παντήσω ό ίδιος: Είναι λοιμός και συμφωσία, είναι χολέρα, είναι τωνώλη, είναι άσταξή—λοκομο-τορσί! Αυτο συνέβη στην "Ελ-λάδα. Βρεθήκαμε άπ' την κι-θάρα στου σφοδρώον τόν παν-ουολισμό, άπ' το τραπέζι της ταβέρνας κι' άπό τό σεσπαρέ τό έξαχικό που με άτίκη νωθρό-τητα γλεντούσαμε τις ώρες μας, σ' έναν κυκεώνα άνομο-λόγητο ρουμπας και λάμπει-νωκό! "Από τούς διαλογούς της άγάπης τούς τρυφερούς ά-νάγας μονοτονούς, φτάσαμε σ' Ένα παροληρία που δλο μί-λάει—μέ βραχνάβη!—για αίσθηματικές παραδοξότητες που δεν νίς έέραν οι μπαρσάδες μας. Φορούσαμε στον Φρόνι-Ε-να καπέλλο από κοτιγιόνι, τόν κα καθόσαμε κοντά μας, ενώ άκόμα οι σκιές του Καραϊσκά-κι και του Μάτσασα, που ζού-σαν τόν έρωτα τελείως φυσιο-λογικά, πετάνε δίπλα άπ' τά κεφάλια μας. Ξεχάσαμε τόν λυ-σισμό που ήταν παιδί αούτου του τόπου. Ρίξεμα στο καλδί τόν αγρόστην τήν άσπλη έπαφή ενός φίλιου, που δέκα χρόνια πριν ακόμα ήταν τό άπαντο για μας, και ή βολιμα άγρία πλώ-ρη—με τη σημαία της μισήσεως—νύ γίνουμε δια μίας: "Αμερι-κάνοί, Σουβιδοί, "Εγ' γλέζοι, Ειγινέζοι! Συναυστήσιος, έν-νοσηματός, λιποψυχία κάθε αίσ-θηματικό που είναι άπλό και τρυφερό... "Αλλοτε μία γυναίκα της τάξεως αύτης που σημειώ-σασ πιά πάνα, όταν φορούσε γάμιο, γινόταν γοηπετική. Μηνύσαν κάποιο άνελεοφο μι-σθιόριο, κέρδιζε πνεύμα αη-κτικό και χαρωπό που δεν μπο-ρούσε—δίκως μάσκα—νά το χρησιμοποιήσ' και ή καρδιά της, το κομμά τη δαύσαν κά-ποιον άντρα, γλυστρούσε άνά-

λασφα για νά τόν βρή και νά περάση δίπλα του τις ώρες, που οι πολήψεις και οι συν-θέσεις οι κοινωνικές τις θεω-ρούν άμαρτωλές. Τώρα, στην περασμένη "Αποκρηά, τά ντό-μυνα κατάντησαν τρώφιμοι του Ψυχιατρείου! Δεν έέραν τί ζη-τούσαν, δεν έέραν τί λέγαναι, πωδν άντρα προτιμούσαν, δεν έέραν γιατί ντρεθήκαν, δεν έέ-ρανε ακόμα που έπρεπε νά γδύθουν!

Ρώτησα κάποιο άπ' αύτά νά μου έξηγήση ποιάν άπόλαυση ένοιωθε τό εημέρωμα όταν στην «Αρτζεντίνα» τό στρίμω-γναν, τό σέρνανε, και—συγχο-ρήστε μου την έκφραση—τό ά-γριοδουτούσαν:

—Σ' άρέσουν, βρε παιδί μου, αύτά; Τά χαιρέσαι τούλά-χιστον;

—Καλά-καλά δεν έζρω...—ή-ταν ή άπάντησίς του...Μά κά-πως πρέπει νά γλεντήσω...Λεν-τάω άμερικάνικα, λοιπόν!

"Εί Παναγία μου, παρεξηγή-σας. Για νά πετάξωμε από πά-νω μας τό γλέντι τό έλληνοκό—που τό θεωρούμε άνοστο, εμπανόλ» που λέει ό λόγος!—τό διεθνιστούμε...

Στην «Αρτζεντίνα» τό πρωί κάνομας τούς "Αμερικάνους, πόσο έπιτυχημένο Ένας Θεός τό έβρει...Στους έρωτες τούς ά-πορηστικούς γίναμε Σουβιδοί και φτάνουμε ως την ήδονή έ-τοι για «σπόρα», νά ένα καρπι-τανο, ότι γλεντάμε πούτεσσι για νά σκούώσουμε την ήδονή.

Στη «Βροτανίον» πριν μία έ-βδομάδα, μάς καταντήσαν Γερ-μανούς της τραγικότερης ποι-ήτικης. Μας έβαλαν σέ προσο-χή, μάς δώσαν παραγγέλμα-τα, μάς τίσσαν με τό βελτίο, μάς πνίξαν στά «φορηόπτες», μάς χόρεψαν όμοδικά σάν τά τσιγάρια που ξαναπαήν στή σπάνη και τριποδίζουν στις «πλავι-σσαι» ή γλεντάμε...γλεντή-σασ!

Κανένας ούτε μία σι-γνή δέ σέφθηκε νά φύγ' άπ' τόν πυ-λούρωμο και παρδαλό, μηχανο-ποιημένο τυρετό αύτης της ά-νοκατοσούρας, για νά ζητήσει κάπου άλλο τό μά άποκηράτη χαρά που νάχη μέσα της κλει-σμένα τόν νήσιον έρωτα, τό ά-δολο φίλ και τό γλυκό τραγού-δι. Κι' ή ειρωνεία ή μεγόλη, την έζήτησε ποιά είναι: "Η έπιφάνη ή έλληνοκή! Πελάες και άνορ-έας κυρίες, λουλούδια έρωσά-τος άθηνάϊκού θεατροκπιού της "Μονταίν ντύθηκαν με κο-στούμα «έλληνοκή», για νά ζεστανούν την παράδοση της τοπικής μας άωμοφίας Στις δέ-κα ή ώρα στά εημερώματα, οι ώραιές "Ελληνίδες είχαν φο-ρέσει όπως όλες: τόν Φρόνιτ για καπέλλο κοτιγιόν, μιλού-σαν γαλλικά άέιοθαύμαστα, εί-χαν μεθύσει από ούισκι, είχα-ρειαν Λάμπεθ Γουόκ και ζού-σαν—άλλά Περφεζιόν!—άμε-ρικάνικα, σουβιδικά, γερμανικά και...άλαμπουργέικα, τό γλέν-τι της έλληνικής "Αποκρηάς!

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΑΛΛΟΤΕ...

«Μέσα είς τας λοιπάς νεανι-κάς στήλας της σφριγώσης επι-καιρότητας του περιοδικού σας, μου γράφει με τόν τρομώδη γραφικόν του χαρακτήρα συ-νοηλικός μου, έδρον και την στήλην της έ-ποχής μου. "Η...

Τό μιά κατα-πληκτική δια-σπασμένη του καταλλήλου έμφύτου ύλικού. Και άσφαλώς, λέγοντες αύτά, δεν ύπέρβαμε ούτε ύπερβλημική ούτε άπασιζό-δεζοι. "Υπέρβαμε άπλώς είλι-κρινείς.

Μά σάς έχει τύχει άρά γε νά παρακολουθήσετε με προσοχή και με κάποια αυτάρχητητα την παράστασι ένός άποιουόηποτε μουσικού θέατρου κατά τά τε-λευταία αύτά χρόνια; Και άν σας έτυχε αύτή ή αυφερά δεν ήσθαύματε κεραυνόεβλεν άπιδαν... Δεν ντραπήκατε για λογαριασμό τού κομικίου, δεν λυπηθήκατε για λογαριασμό της πριμαντάνας, δεν έρυθρί-σατε για λογαριασμό της συμ-πρέτας; Οι καλλιτέχναι του έλαφρού θεάτρου—έκτός έλ-λιν, έλλοχιστων, θεαίως—στε-ρωμένοι παντελώς και της έ-λαχιστετέρας σκηνικής άγωγής και διαπαιδαγωγώσεως, άδιεφε-ρούν τελείως διά τό σύνολον και ένδιχαίνονται μένον για τόν έαυτό τους, τόν όποιον, φυ-σικά, λόγω της άπεραντύ ά-γνοίας των, κακομεταχειρίζου-νται κατά τόν έσπέρταρον τρέ-πον. Οι κομικοί προσδύν νά κάνουν τόν κόσμο νά γελάση γεωλάνοντες τά μάτια τους, κάνοντας τοίμας και θυμίζον-τας τόν συμπαρόντα ήρωα του Μέλλα. Οι συμπρέτες; έ-πιχειρούν νά έξεσφαλίσουν τό πολυπλόκτον σουζέ διά γρυλ-ισμών και διά κάπως άσέμνων κυματισμών τόν περιφέρων τους. Οι μπριλλάντες άγωνίζον-ται νά κατακτήσουν την νύκτιν διά τρυμερών πηδών και αντί-αποθηκικών έξεδιωχμάτων. Και αύτω καθ' έξής. Πλήρης άναρ-χία, πλήρης παρεξήγησης...

ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΑΜΒΑΚΟΣ

Κατά την έπισημον άπογρα-φήν, έν Γαλλία κατηνολούθη τό 1890 ταυκόβος άξίας 64 έ-κατομμυρίων φράγκων και κα-πνός 250 έκατομμυρίων.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

"Εν Κομνησκουόμ τόν "Ιν-διών παράδοσιν φαινόμενον παρετήρηθ'. Κεραυνός έπεσε επί δένδρου και τό δένδρον αι-φύατος ήβησε μετά παρέλευ-σιν δυό έβδομάδων, χωρίς ν' άποκτήσ' ουδέν φύλλον. Βρα-δυτερον ήβησε παρακίαιος έκ δευτέρου και είτα έξαντήλην έξηράνθη.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

"Αρκετά ευχάριστον έσπέραν διήλθον οι θεαταί του νέου θε-άτρου, του έπισημηνός της Γκαυδοσίας, κατά τά έκατομ-τάτου. "Εδιδόχθησαν αι τρεις κομωόδια «Ζητείται "Υπηρετήρ» του κ. Χ. "Αννίνου, «Υδροπότης σύζυγος» του κ. "Αγγελού Βλά-χου» και ό «Άγιος διά φολας» του Δημητρίου Κόκκου. Τό πρώτον έργον έκράτην την κα-λήν γνώμη, την όποιαν από πέρυσιν το κοινόν έχει σχημα-τίσει περί του συγγραφέως του. Τό δεύτερον, διασκεύη έκ τού Γερμανικού, δύναται έν είλικρι-νεί νά λεχθή ότι δεν είναι έκ τών άρίστων του κ. Βλάχου έρ-γων. Τέλος, τό τρίτον έργον, άποτελούν τό κομικόν παίγνιον του τραγικού άποθανόντος ποι-ητού του, έκρίθη γοργόν, τε-χνικόν, ευφρές, τελείως δέ ά-στυνομικός κλητήρ ό Παντόπου-λος. "Η παράστασις άλοκληρήν ήν διά της άσπαγγέλιας του Ι-δίου Παντοπούλου του «Ανθρά-κου» που τόν έζώαν έκ τού «θα-σουλή φιλοσόφου» του κ. Σου-ρή.

ΣΑΡΚΟΒΟΡΟΝ ΦΥΤΟΝ

"Ο φυτολόγος κήπος της Ούσσικγκτών έπιδουτίσθη έ-σγάτως διά παραδοσιν φυτού, έλάνουδν τόν τροπικόν. Τό άνθος του έκκρινει όργον τί γλυκύ, τό όποιον φαίνεται ότι αγαπώσι πολύ οι βάτραχοι. Κα-νείς όμως ές αύτόν δεν τό έδο-κίμασε δίς, διότι πριν άκόμη άποτελειώσ' τό γεύμα του, κλείνεται αίσθησ' τό άνθος και δύο άκονθαί όξεία, ερσάκιμα-να είς τά πλάγια του κόλλυκος κοιλώματα, διατρύπουν τόν βά-τραχον διαμύα.

Ο ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΟΥΤΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η «ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ»

Β'

Λέγαμε, λοιπόν, ότι ή ίδρυ-σις της «Λυρικής Σκηνής», και ή δι' αύτης άνασυγκρότησις τού μουσικού μας θεάτρου, θά συ-ναντήσ' πολλάς, πόρα πολ-λές δυσχέρειας, λόγος, κυρίως, της έλλειψέως τού καταλλήλου έμφύτου ύλικού. Και άσφαλώς, λέγοντες αύτά, δεν ύπέρβαμε ούτε ύπερβλημική ούτε άπασιζό-δεζοι. "Υπέρβαμε άπλώς είλι-κρινείς.

Μά σάς έχει τύχει άρά γε νά παρακολουθήσετε με προσοχή και με κάποια αυτάρχητητα την παράστασι ένός άποιουόηποτε μουσικού θέατρου κατά τά τε-λευταία αύτά χρόνια; Και άν σας έτυχε αύτή ή αυφερά δεν ήσθαύματε κεραυνόεβλεν άπιδαν... Δεν ντραπήκατε για λογαριασμό τού κομικίου, δεν λυπηθήκατε για λογαριασμό της πριμαντάνας, δεν έρυθρί-σατε για λογαριασμό της συμ-πρέτας; Οι καλλιτέχναι του έλαφρού θεάτρου—έκτός έλ-λιν, έλλοχιστων, θεαίως—στε-ρωμένοι παντελώς και της έ-λαχιστετέρας σκηνικής άγωγής και διαπαιδαγωγώσεως, άδιεφε-ρούν τελείως διά τό σύνολον και ένδιχαίνονται μένον για τόν έαυτό τους, τόν όποιον, φυ-σικά, λόγω της άπεραντύ ά-γνοίας των, κακομεταχειρίζου-νται κατά τόν έσπέρταρον τρέ-πον. Οι κομικοί προσδύν νά κάνουν τόν κόσμο νά γελάση γεωλάνοντες τά μάτια τους, κάνοντας τοίμας και θυμίζον-τας τόν συμπαρόντα ήρωα του Μέλλα. Οι συμπρέτες; έ-πιχειρούν νά έξεσφαλίσουν τό πολυπλόκτον σουζέ διά γρυλ-ισμών και διά κάπως άσέμνων κυματισμών τόν περιφέρων τους. Οι μπριλλάντες άγωνίζον-ται νά κατακτήσουν την νύκτιν διά τρυμερών πηδών και αντί-αποθηκικών έξεδιωχμάτων. Και αύτω καθ' έξής. Πλήρης άναρ-χία, πλήρης παρεξήγησης...

Μουσικό θέατρο πένε πολλά χρόνια τώρα πέν έχουμε. "Η προσάδειξ, λοιπόν, πρέπει ν' άρχισ' από τό άλφα.

Χ. Γ.—

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Τό πορτραίτο της κυρίας Ν. Α. Γ. από την "Εκθεσι του διακεκριμένου "Ελληνος ζωγράφου κ. Δημ. Βιτωρρή, που συνεχίζεται με μοναδική πράγματι έπιτυχία στην αίθουσα Στρατηγικού. Περί της "Εκθέσεως του κ. Α. Βιτωρρή ό ειδικός συνεργάτης μας ήχολήθη αναλυτικώς στο προη-γούμενον φύλλον.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΔΟΥΚΑ

ΑΙΘΟΥΣΑ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Σαράντα τέσσερες έλαιογραφίες έκθέτει στην αίθουσα του «Παρνα-σού» ό κ. "Εκτωρ Δούκας, ό γόνιμος αύτός ζωγράφος, που την τελευταία πενταετία όργανώνει από μία άτοιμ-κή έκθεσι τό χρόνο, με εύλοια συ-κομική. Είνε νά ζωρέτα κανείς έ-ναν τέτοιο δημιουργόν όργανού, πρής όπως νά διαλογώμας πός άδών, νά άναζητημωρήσ' τον κατε-βάει κάποτε την πνευματική στάθ-μη τού δημιουργού. "Ετσι στή φωτι-νή έκθεσι τού κ. Δούκα ύτάδουν κομμάτια κατόπτα του καλλιτέχνη, κομμάτια που όχι μόνο δεν παρασθ-τούν τίποτα στην άξία της παρασθ-ής του, αλλά που τό παρουσιάσιμά τους άποτελεί άτόπημα. Θ' άναφέ-ρω τις «Θημονιές» με τό βαρύ όγκο τών άνδρων, τά «Πανόραμα» τό- με συγκεντρώμενα και άναγοριστά ροήματα, τη «Αλάλη "Αγορά» με την έξερτημένη πολυχρομία, τ' «Αν-θή άφθ. 18 με τά σκληρά, κραι-νώσανα χρώματα, ένα δυό άκόμα («Κλασικισμός», «Κίττα άπ' τά πει-κά»). "Αλλά δεν είναι σαστό νά κρι-νεται ό τεχνίτης από τις άδυναμίες του. Τά δυνατό του σημεία πρέτει νά προσέχουμε, να τονίζουμε τη ση-μασία τους, νά στερεώνουμε με τόν ένδοξισμό μας την πίστι του σ' αύ-τά και τη διάθεσι ένταύκατης έν- μεταλλεισούς τους. Κι' αύτός ό θεώσις ν' άνακαταστήσ' Δούκας έ-γει νά μάς δείξη με την τωρινή του έκθεσι πολλά τέτοια.

Τό σημαντικώτερον τρυφολόγιόν του είναι ένα μεγάλο τοιχίζο με σκη-νές από τό βίο της άθηναίας όσίας Φυλοθέης. Είνε έργο που ύποβάλλει βαθύτατος στοχασμός, που συζη-τά με τη δραματικότητα τόν, που έψι σε μία καταπληκτική άτιμωσφα-μυστασιού και φυσικού λιτρομίου. Στο πρώτο μέρος ή «Οσία Φυλοθέη, κοπέλλα άκόμα άουσερή, άγνώστια-σα, έλει κάποια διατυπώση, στο δεύτερο, μεγάλη γυναίκα, στο τρίτο, πορτραίτο της ζωής, γεμάτη με τ' άσπύ-κτο άσος άδελφών και φίλων κομμάτι σε δυό γυναικείες τού λαού και στο τρίτο, παραδίει την νύχτη της: στον Κόρο, σφαγην από τούς "Αχαρ-νούς.

Τό έργο, σαστό άρχιτεκτονίμα, με όμοιογένεια, με ένότητα, με πλα-στική μορφοί, μ' εύανάστα, με σο-στή διαβάθμισι του φωτός, με ή-χοματική άμονία είναι ένα σαστό άριστοτεχνίτη, από τά στανιώτερα τού είδους του. Είνε μία σόλητην συμβολή στην νέα μας άγιογραφία. Από τ' άλλα του έργα σημειώμα-τι ή «Ζωή στο ύπαιθρο», ή «Ποίη-μα με τ' ασάν», ή «Κέντημα άπ' έλ' ηρακλίου», τό «Σύν άλυστήρα», τό «Κομμάτι από τή Γεραφίνα», τό «Αλόνια στή Ρακίνα». Είνε άπό τ' άριστοτεχνικώτερα κομμάτια τού νεοαναπό έμπεροισμίου που καλλιογεί με τόση έπιτυχία και με τρώσο ένταλξι προσημείο ό κ. Δού-κας, χαρκτηριστικώς σελίδες από την έλληνοκή ζωή και τη νέα δου-λειά με τ' έμπενο και τη γνώσι.

Σ. ΠΑΝ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Την παρεμένη Τετάρτη ό θέασις της κ. Μαρκίας Κατομολη άπονο-σίσε άπό της σκηνής τού θεάτρου «Ρέξ» τό νέον έργον τού γνωστού συγγραφέως και τακτικού συνθέ-του μας κ. "Αλ. Μ. Λιδωρίκη «Αλ-δοσις "Ανιμόνιος».

Πρώ το νέου αύτου έλληνοκή έργον άπό άναρτήσιν είς τό πο-σείας... Έκ παρόλ' αύτου είς τό θεάτρον «Αλάλα» ή κ. Κατερίνα "Ανδρεά-δου έπ' έργον "Αντιγόνη, συγγραφέως Περφέρι «Όνομα σπ' όθισαν», που τό άκούει διά λο-γισμίου έπίσης είς τό ποσείας... "Ο θέσις «Αντιγόνη» έπ' σπ' όθισαν ές τις περσοείας του, ή-σας τάς παραστάσεις που είς τό ό-μύονον θεάτρον με τό νέον έργον «Ο "Αδριανός», τού άπαιού ό αυ-τογραφείν είναι άνωστως, διακενα-σής αύτός όθις ό κ. "Αντιγόνη-λος, ποταγανίστρια ή σκηνός του κ. ο. κ.

Μεσα στο άνάτο βιβλίο τού "Αβ-β' Πρεβό έστινίκεται μία όλόκληρη γοητευτική ιστορία, με γοητακό πλάσιο τό καλό Παρίσι της Μισο-

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΕΡΓΟ

„ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

ΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝΗΣ ΣΙΜΟΝ

ΘΑ ΕΙΝΕ, ΛΕΝΕ, Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΤΕΡΗ ΜΑΝΟΝ...

Τη λέγαμε Μανόν. Ποιά ήταν; "Εδώ και διακόσια χρόνια, ό "Αββας Πρεβό την έκανε σύμβολο. Λένε ότι, στην παρμασάστια, ήταν μία κά-ποια κυρία Φροξέ, που έμυαίσε έ-ναν κίριο Λά Βαζέν, και στο Μισσο-σπύ ήπρε στο λαμό της τόν νωθε-ρήτη Ρουζού. Λένε άκόμα ότι ήτανε μία κάποια θεσποινίς, που ό "Αββας

βασιλείας, άνάμεσα στο θάνατο τού Λουδοβίκου 15ου και στην ένθλιω-σι τού Λουδοβίκου 16ου. Τρεις άπο-δράσεις, τρεις άπαγογές, μεταμφέ-σεις, μονομαχίες, σοντοί, τρεβία στην "Αμερική, κοσμοπόλ, και, στο τέλος, θάνατος στην έρημο! Τίποτε δεν λείπει μέσ' από τις σελίδες της «Μανόν Λεσκό». Κι' είναι όλα τόσο

Η Σιμόνη Σιμόν στο ρόλο της Μανόν

Ρεβό τη συνδέουν ως τη Χάδρη και αίγες νά την έσχατό στο μονα-στήρι Σαιν-Βαυτόν. Λένε... μά ή κυρία Φροξέ έλε τρία παιδιά, κι' ή Μανόν δεν ήταν από κείνες που έ-κρινετα, έστο και με την βοήθεια της Θεοδής μοναχής...

Τό έργο, σαστό άρχιτεκτονίμα, με όμοιογένεια, με ένότητα, με πλα-στική μορφοί, μ' εύανάστα, με σο-στή διαβάθμισι του φωτός, με ή-χοματική άμονία είναι ένα σαστό άριστοτεχνίτη, από τά στανιώτερα τού είδους του. Είνε μία σόλητην συμβολή στην νέα μας άγιογραφία. Από τ' άλλα του έργα σημειώμα-τι ή «Ζωή στο ύπαιθρο», ή «Ποίη-μα με τ' ασάν», ή «Κέντημα άπ' έλ' ηρακλίου», τό «Σύν άλυστήρα», τό «Κομμάτι από τή Γεραφίνα», τό «Αλόνια στή Ρακίνα». Είνε άπό τ' άριστοτεχνικώτερα κομμάτια τού νεοαναπό έμπεροισμίου που καλλιογεί με τόση έπιτυχία και με τρώσο ένταλξι προσημείο ό κ. Δού-κας, χαρκτηριστικώς σελίδες από την έλληνοκή ζωή και τη νέα δου-λειά με τ' έμπενο και τη γνώσι.

Τό έργο, σαστό άρχιτεκτονίμα, με όμοιογένεια, με ένότητα, με πλα-στική μορφοί, μ' εύανάστα, με σο-στή διαβάθμισι του φωτός, με ή-χοματική άμονία είναι ένα σαστό άριστοτεχνίτη, από τά στανιώτερα τού είδους του. Είνε μία σόλητην συμβολή στην νέα μας άγιογραφία. Από τ' άλλα του έργα σημειώμα-τι ή «Ζωή στο ύπαιθρο», ή «Ποίη-μα με τ' ασάν», ή «Κέντημα άπ' έλ' ηρακλίου», τό «Σύν άλυστήρα», τό «Κομμάτι από τή Γεραφίνα», τό «Αλόνια στή Ρακίνα». Είνε άπό τ' άριστοτεχνικώτερα κομμάτια τού νεοαναπό έμπεροισμίου που καλλιογεί με τόση έπιτυχία και με τρώσο ένταλξι προσημείο ό κ. Δού-κας, χαρκτηριστικώς σελίδες από την έλληνοκή ζωή και τη νέα δου-λειά με τ' έμπενο και τη γνώσι.

ρομαντικά... Τόσο ρομαντικά, που, σ' αύτά δύο έτη που πέρασαν, ό κόσμος δεν έπαυε νά συζητείται με την άσπρησί τους, κι' ή ήρωίδα τους νά μένη φορέον σύμβολο...

Τό έργο, σαστό άρχιτεκτονίμα, με όμοιογένεια, με ένότητα, με πλα-στική μορφοί, μ' εύανάστα, με σο-στή διαβάθμισι του φωτός, με ή-χοματική άμονία είναι ένα σαστό άριστοτεχνίτη, από τά στανιώτερα τού είδους του. Είνε μία σόλητην συμβολή στην νέα μας άγιογραφία. Από τ' άλλα του έργα σημειώμα-τι ή «Ζωή στο ύπαιθρο», ή «Ποίη-μα με τ' ασάν», ή «Κέντημα άπ' έλ' ηρακλίου», τό «Σύν άλυστήρα», τό «Κομμάτι από τή Γεραφίνα», τό «Αλόνια στή Ρακίνα». Είνε άπό τ' ά

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΛΩΝΑ

ΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΠΙΕΣΙ ΜΕ ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ

«Κύριοι, με τρία φράγκα μαθαίνετε την πίεσή σας!»
Αυτό διαλαλεί ένας ευφύστατος Γάλλος, αυτοτιτλοφορούμενος δόκτωρ, που έχει το στέκι του σ' έναν από τους κεντρικότερους δρόμους της Τουλώρας και είναι ο δημιουργός ενός νέου και εξαιρετικά προσοδοφόρου επαγγέλματος.
Είπε γνωστή η μανία που έχει καταλάβει σήμερα όλον τον κόσμο των ηλικιωμένων να αποδίδουν όλες τις αρρώστιες τους, πραγματικές και φανταστικές, στην αύξηση της πίεσής τους αιμάτων των ή στην πτώση της πίεσής τους κάτω του κανονικού όριου.
—Από τί πάσχει ο Α; ρωτάτε.
—Ο καλός, έχει μεγάλη πίεση, είναι η απάντησή σου.
—Τι έχει η πιεσίδα σου;
—Έχει ύψος!...
—Ετσι και ο λαμπρός Γάλλος δόκτωρ αποφασίζει να εγκαταστήσει μ' ένα μηχανήμα μετρήσεως της πίεσής στην Τουλώρα και επί εβδομάδες τωρα καταμετρά την πίεση των διασχόντων αντί 3 φράγκων. Και τα τρία φράγκα περνούν βροχή! Πότε θα δούμε στην οδό τον Α' θηνάς τους μιμητάς του;

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΤΟ ΤΣΕΚ ΤΟΥ ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

Είπε γνωστόν ότι η παραγωγή αεροπλάνων είναι ο γλιόκα πολυτελές εργοστάσιον κατά τους τελευταίους μήνες έση μέισως μία αύξησι πραγματική καταπληκτική.
Πράγματι, ενώ τον Ιούνιον του 1938 η βρετανική πολεμική βιομηχανία δεν παρήγε παρά μόλις 50 αεροπλάνα κατά μήνα, σήμερα η παραγωγή της έφθασε μηνιαίως τα 400 αεροπλάνα, τον δέ προσέχρηζε Στρεπτόν υπολογίζεται να έχη ύπερβη τα 700.
Πού οφείλεται αυτό το θαύμα; Το μυστικό το απέκάλυψε ο Άγγλος πρωθυπουργός πρό ημερών, ενώ συνεχίζει με τους πολιτικούς συντάκτας των μεγάλων εφημερίδων του Λονδίνου.
—Όταν μετά την κρίσιν του παρελθόντος Στρεπτόν απέφασεν η Κυβέρνησίς μου να εντείνη εις το έπακρον τον ρυθμόν των βρετανικών εξοπλισμών, είπεν ο κ. Τσάμπερλαιν, εκάλεσα τον λόρδον Νιούφιλντ, που διευθύνει τα μεγαλύτερα εργοστάσια αεροπλάνων της Άγγλιας, και του είπα:
—Εργασθήτε με όλες σας τας δυνάμεις. Δεν θα σάς γίνω κανείς έλεγχος. Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι να μας παρασβείτε κάθε μήνα και περισσότερας εκατοντάδας αεροπλάνων.
—Με τί μέσα θέλετε να εργασθώ; μου παρετήρησεν ο λόρδος.
—Θα έχετε μέσα απεριόριστα, ήταν η απάντησίς μου. Τούτο ένα τσεκ άνοιχτο επί της τραπεζής της Άγγλιας.
—Δέχομαι, μου είπε τότε ο λόρδος Νιούφιλντ.
Και το θαύμα έγινε.
«Δει δη χρήματα υπάρχουν, τα πάντα γίνονται».

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Η ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ 20^{ΟΥ} ΑΙΩΝΟΣ

«Κάλλιο άργά παρά ποτέ», λέει η σοφή λαϊκή παροιμία.
Και άργά έρχεται, αλλά έρχεται τέλος πάντων η ήθική αμοιβή της Γαλλίας, ένα από τα τέκνα της, που της προσέφερε μία υπηρεσία άνεκτημη κατά τον παγκόσμιον πόλεμον. Πρόκειται για τον συνταξιούχον σήμερα συνταγματάρχην του άυτονομικού Σώματος Μαρσέλ Πριολέ, στον όποιον ο ύπουργός των Έσωτερικών κ. Σαρρώ άπένευεν ιδιοχειρώς το πόρτσκιον της Λεγεώνας της Τιμής, διότι ο Μαρσέλ Πριολέ, ως διοικητής του γραφείου άντικατασκοπείας (τομέυς Παρισίων) κατά τον πόλεμον, έπαιχε ένα μόνον ν' αποκαλύψη την καταθώνον δράση της μεγαλύτερης κατασκοπού του 20ού αιώνας, της ώριστάτης και έξαισίας Όλλανδής χορευτριάς Μάτα Χάρι, αλλά προέβη και ο ίδιος στην σύλληψιν της.

«Όλος ο κόσμος βέβαια γνωρίζει, ότι η Μάτα Χάρι, κατά τα δύομιση πρώτα χρόνια του πολέμου ήταν έγκρατεστημένη στο Παρίσι, όπου κάθε βράδυ χορεύε σ' ένα από τα μεγαλύτερα νυκτερινά κέντρα της γαλλικής πρωτεύουσής τους ηδονικούς χορούς της, που την κατέστησαν διάσημη.
«Όλος ο κόσμος ξέρει επίσης, ότι η Μάτα Χάρι, χωρίς στην ώμοφιλία της και την μεγάλη τέχνη της είχε κατορθώσει να συνδεθί με στενούς δεσμούς φιλίας προς πολλούς από τους πολιτικούς και στρατιωτικούς ήγέτας της Γαλλίας, μεισθό δέ αυτών και με τον στρατηγόν Νιέλ, που ύπηρεσεν άριστράτηγος του νυκτικού στρατού κατά τον χειμώνα του 1917

«Όλος ο κόσμος γνωρίζει επίσης, ότι η Μάτα Χάρι ήταν κατάσκοπος των Γερμανών και εξεμεταλλεύετο τις σχέσεις της με τους πολιτικούς και τους στρατιωτικούς άρχηγούς της Γαλλικής Δημοκρατίας, τους όποιους είχε γοητεύσει, για να υποβάλει πολυτίμη για τους Γερμανούς μυστικά των συμμαχών και να τους τα μεταδίδη. Κανείς όμως ως τώρα δεν έγνώριζε υπό ποίας συνθήκας

ή κατάσκοπος εκείνη την ώτε διευθυντής του γραφείου άντικατασκοπείας της γαλλικής πρωτεύουσής ταγματάς ο χ η ε Μαρσέλ Πριολέ, ο άνθρακας έλησθη που πρώτος άνεκάλυψε, ότι η ώραία Μάτα Χάρι, η χορεύτρια που με τους έξωτιστους, καθισμένη στο κρεβάτι της, έπρωγουμάτιζε.
Γιατί δεν με είδοποιήσατε για την έπισκεψί σας, ταγματάρχκα μου, μου είπε με το πιδό γλυκό χαμόγελόν του, κόσμου. Θα σάς έδεχόμην πιδό ύπερπώς και όχι έσπλωμένη στο κρεβάτι και νεγκλιζέ. Άλλα σε λίγο θα είμαι έτοιμη.
Και με τα λόγια αυτά, η Μάτα Χάρι πέρασε στο μπουντουάρ της, για να γυοισί σε λίγο όλόγυμνη και με άνοικτάς τας άγκώλας.

—Υποθέτω, κυρία μου, της είπα τότε, ότι προκειμένου να μιλήσω με σσβαρά, δεν είναι άναγκα να μένετε γυμνή. Λοιπόν, θα σάς περιμένο ως που να ντυθίτε.
Η Μάτα Χάρι είδε τότε ότι ως φρόνη δεν μπορούσε να επίτσην τίποτε.
Γι' αυτό, σε λίγο, είχε φορέσει το φόρεμά της, το καπέλό της, το παλτό της, έτοιμη να με ακολουθήσιν στην Άσφάλεια, όπου της είπα ότι θα έπρεπε να πάμε για να την άναγκάσω.

Άλλα πριν βγούμε από το δωμάτιό της, μου προσέφερε σοκολατάκια με τα λόγια:
—Ταγματάρχα μου, πάρτε μία σοκολάτα, γιατί άφου είχατε την καλσύνη να με έπισκεφθήτε, δεν θέλω να σάς άφίσω να φύγετε έτσι, χωρίς να σάς προσφέρω τίποτε. Τα σοκολατάκια αυτά εινε θαυμάσια.

—Εύχαριστώ, μαντάμ, της άπήνησα.
Πήρα ένα σοκολατάκι, αλλά δεν το έφαγα. Τέ έβρισα στην τσέπη μου και συγκράων κούταξα την κατάσκοπον. Είχε γίνει κατάχλωμη.
Δυό ώρες άργότερα, η χημική εξέτασι απέδεικνε, ότι το σοκολατάκι περιείχε βραστοκίκατο δηλητήριο.

—Ετσι το γλυκό αυτό ήταν η τελευταία της προσπάθεια να γλυτώσιν, στέλνοντας τον δώκτη της στον άλλο κόσμο.
Δεν το επέτυχε. Μετά δυό εβδομάδες, το ώραίο της και άμαρταλό σώμα του τρυπούσαν οι σφαίρες του έκτελεστικού άποστόματος.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνβούλια και διαβούλια γίνονται στους διαδρόμους της γαλλικής Βουλής και της Γερουσίας, καθώς και στα πολιτικά σαλόνια γύρω από το όλεγον ζήτημα της προσέχουσ έκλογής του νέου Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.
Πολλοί προτείνονται και συζητούνται ως ένδεχομενοι ύποψιοι, περισσότεροι όμως εινε εκείνοι που έπιθυμούν να εινε ύποψιοι, χωρίς όμως ούτε να προτείνονται, ούτε να συζητούνται.

Πρός το παρόν πάντας, εινε άδελον ποιοι θα εινε έπίσημοι ύποψιοι για το άνώτατον άξίωμα της Δημοκρατίας της Γαλλίας.

Βέβαιον όμως εινε, ότι ο κ. Νταλαντέ δεν έχει καμμία διάθεσι να έκθέσι ύποψηφιότητα. Πολλοί όπασι τον, αλλά και πολλοί άποσινδοι «φίλοι» του που έπιθυμούν με τον τρόπον αυτόν να τον άπομακρύνουν από την πρωθυπουργία, προσεπάθσαν να τον πείσουν να δεχθί την ύποψηφιότητα με την δήλωση, ότι ή έκλογή του θα ήταν βεβαία. Άλλα ο κ. Νταλαντέ άπέκρουσε την τιμητική πρότασι με την άκλόνητη χαρακτηριστική δήλωσι:
—Κύριοι, άσφαλός άστειεύεσθε. Όχι! Δεν έχω καμμία διάθεσι για την Προεδρία της Δημοκρατίας. Είμαι άκούη πολύ νέος για να έγκλεισθώ στο Γερουκόμειον των Ήλιων.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΣΙΓΚΦΟΡΣ

Ο ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Την 1ην Μαρτίου στην πρωτεύουσά της Φινλανδίας θα τελέσιν τους γάμους του ο Μαθούσας της Ευρώπης, ύπότιμος Γουίκ Μίτσοφ, ήλίας 126 έτών.
Ο παλιός Μίτσοφ, όπως άνομάζουν γαϊδευτικά τον γηραιότερον άνδρα της χώρας των και άσφαλός όλοζήλων της Ευρωπαϊκής ήπειρου, θα παντρευθί για 22α φορά.

Μάλιστα! Έχει ήδη πάσει 21 γυναικας με τις όποιες απέκτησε συνολικά 82 παιδιά από τα όποια ζών σημερον τα 50. Ο μεγαλύτερος σημερον τών γένετων πώς ένομι να περάσιν τον πατέρα τον στην μαζωζία, γιατί ήδη εινε 106 έτών, έχει δε κι' αυτός ως τώρα παντρευθί 14 φορές.

Ο Γουίκ Μίτσοφ εξακολουθεί να εινε ύγιεινός. Όπως δέ γράφουν τα γυναικεία φύλλα το πρόσωτό του, οδοδωτάτο, άποπνέει άκράτλητη σωματική και ψυχική ώρη.
Ο Μαθούσας της Ευρώπης δη τον την ζωή την πέρασε κόποντας. Ένώ ως ύποτιμος σ' ένα μεγάλο φινλανδικό δάσος, κοντά στους λαπτινούς άβυσσους της Ήλμιας. Έρεί είχε και ένα άσσην και σήμερα το καλόν του. Έρεί έζησε με τις 21 γυναίκες του, από τις όποιες οι έννέα του πέθαναν και τις δώδεκα τις έχωσες.

Η έννοστή δευτέρα σύζυγός του που θα παντρευθί την 1ην Μαρτίον εινε κατέλα 23 έτών.
Στους δημοσιογράφους που τον ρώτησαν γιατί αρρώτησε τόσο νέα γυναίκα στα 126 χρόνια του, ο Γουίκ Μίτσοφ άπάντησε:
—Τα χρόνια δεν γέγρασαν την καρδιά μου. Είμαι και άσθανόνη από νέος και από πολλά από τα διαγύμνα μου. Κι' αν δεν πιστεύετε έλατε μετά το γάμο να ρωτήσετε την νύχη!...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Άργά το βράδυ, ο γιατρός πέρασε από το σπιτάκι του κ. καθηγητή, το τυλιγμένο μέ' τις πρώιμ' άνθισμένες μπαξιάνες. Ο ήλιος είχε βασιλέψει, κάτω, στο Σαρωνικό, με μακρές σκιάς χρωμάτων. Γίνηκαν χρυσά τα μούσκεμένα τριανταφυλλάκια, κατόπι μάτσων, μούντοσαν, άλλαξαν σε μενεξέλι, σε γκριζό, σε μπλε. «Ως που φάνηκε το πρώτο άστέρι.

Τον βρήκε στο γραφείο του, σκυμένο σε κάποιο χοντρό βιβλίο. Ήταν άχρως, κουρασμένος, χαμογελαστός και ήρεμος. —Καλησπέρα, άγαπητέ! —Καλό στο γιατρό! Κάθησε... Διάβαζα ένα ώραίο βιβλίο! Ένα θαυμάσιο βιβλίο! —Πού μιλάει, βέβαια, για άγάπη... Ο κ. καθηγητής χαμογέλασε.

—Κάνει λάθος. Λέει μόνο για την όμορφία. Κι' είν' άρκετό.

—Ποιός ο σκοπός της όμορφιάς, δίχως άγάπη; Τώρα χαμογελούσε ο γιατρός...

Η ματιά του κ. καθηγητή άγγιξε άπαλά κάποιο στερνό άντιφάγγισμα του σούρουπου, που σερνόταν χαμένο και εξαχασμένο στις πλαγιές της Πεντέλης.

Τέ έρώτημα εινε μεγάλο, μουρμούρισε. Τι άπάντησι να σ'όσω εγώ, ένας μικρός κι' άρρωστος δάσκαλος;

—Απόμειναν σωηπλοί. Το καινούργιο φεγγάρι τους έστειλε μέ' απ' το κλειστό παράθυρο μία γαλάζ' άχτίδα: Παράξενη κι' αίνιγματική.

—Μη διαδέχεις στα σκοτεινά, είπε ο γιατρός. Κάνει κακό στα μάτια.

—Και στην ψυχή, πρόσθεσε μισόφωνα ο κ. καθηγητής.

Κι' άναψε τη λαμπρίδα του γραφείου του, με το κίτρινο, το θερμό άμπαζούρ.

—Πώς νοιάθεις τον εαυτό σου;

—Ω, καλά. Το στήθος μου είν' ελεύθερο πιά... Ο βήχας σπάνιος και μαλακός... Κάνω δυό δέκατα μόνχα, τ' άπόγεμα...

Ο γιατρός κούνησε μ' έμφρόνισα το δοκτορικό κεφάλι του.

—Δεν εινε τίποτα. Ύστερ' από μία διπλή γριππώδη βρογχοπνευμονία... Τα δέκατα θα φύγουν... Μόνο πρέπει να κινηθής λιγάκι.

—Μπορώ; Δεν ύπάρχει φόβος;

—Κανείς! Ο καιρός γύρισε στο λεβάντε. Ότε κρύο, ότε θύρασιες. Θάχουμε λιακάδες, ρακείμενοι!

Ντύσου καλά. Άδριο μπορείς να πής στο σχολείο, ν' άρχισής το μάθημά σου.
Φωτίστηκε το πρόσωπο του κ. καθηγητή.
—Άλήθεια; Μπορώ να εξανορήσιω άδριο;
—Όσο βαστάιν αυτές οι λιακάδες, μπορείς να βγοίνης ελεύθερα. Είν' οι στερνές όμορφες μέρες του χειμώνα... Πώς τις λέςε σεις οι δάσκαλοι;
—Άκουσινδεις...
—Άραίο άνομα... Προσπάθησε να μην τής χάσης τις Άλκυονίδες σου... Είν' η τελευταία ευκαιρία για να μπορέσής να βρής. Ή τελευταία ευκαιρία!

Σάν έμεινε μόνος ο κ. καθηγητής, κούταξε τη γαλάζια νύχτα, που έπεφτε άπαλά στις μπαξιάνες.
—Η τελευταία ευκαιρία!... μουρμούρισε.

Την άλλη μέρα, έπαιξαν οι ήλιατιδες με τις θελόνες των πεύκων. Όύτε ένα σύννεφο στον ούρανό. Ότε μία πνοή στα κίτρινα φύλλα των πλατάνων, που δεν λέγαν άκόμα να πέσουν. Ο κ. καθηγητής τυλίχτηκε στο πανωφόρι του, και με κεφάλι σκυφτό, μάτι στοχαστικό, πήρε το δρόμο του Σχολείου. Το δρόμο που τον στόδωνε, έπεφταν από τα κίτρινα, τα λευκά λουλούδια με την άδιόρατη μουρούδια. Μα τώρα, ο χαμηλός θαμνοφράχτης εξαπλώνεται μονόχρωμος, δίχως στολίδι, χωρίς ελπίδες... Είχε ο χειμώνας...

Διάθεσι τη μεγάλη πόρτα με συγκίνησι και μπήκε στην πλατεία και γυμνή αύλη. Πόσον καιρό είχε να ιδί την πλατεία και γυμνή αύλη! Από τον περασμένο Ιούνιο, όταν τα λευκοφωμένα κορίτσια την στόλισαν με άρμονικές κινήσεις, με χορούς, τραγούδια, νείατα, δροσιά. Ύστερα, ήρθαν οι διασκοπές του καλοκαιριού. Κατόπι, η διπλή γριππώδη βρογχοπνευμονία του χεινόπουρου...

Μόλις πρέπει να είχε τελείώσει το διάλειμμα. Γιατί, από τ' άνοιχτά παράθυρα του λευκού σπιτιού, ξεχνόταν ένα πολύφωρο κεφατό κελιάδιμα: Οι κ.κ. καθηγητά δεν είχαν πάει ακόμα στις τάξεις. Άνέθηκε τη σκάλα με σιγανό άθιμα, και στο διάδρομο έπιασε πάνω στον κ. Διευθυντή και τους συναδέλφους του, έτοιμους να σκορπίσουν στα μαθήματά τους.

—Τον άγαπητόν! Τον φίλατον! Σάν τα χιονία! Γερός πιά; Με το καλό!

Χαμογελούσε προς όλους κι' εύχαριστούσε. Ναι, ήταν πιά καλά. Ήρθε να κινή το μαθημά του...

—Άραία! είπε ο κ. Διευθυντής. Έτσι, θα εξαλαφρώσετε τους συναδέλφους σας. Μπορείτε να πάτε στην έκτη, αντί για μένα, να διδάξετε γραμματική. Εύρισκόμθα εις τον παρακείμενόν! Μάλιστα! Εις τον παρακείμενόν!

Ξαναχαμογέλασε και τράβηξε για την «Έκτη», την τάξη των «Μεγάλων».

Τον ύποδεχτηκαν με χαρούμενα χαμόγελα. Ήταν πάντοτε άγαπητός στις μαθήτριάς του: Για τους γλυκούς και μαλακούς τρόπους του, το αιώνιο περσμένο χαμόγελόν των χειλιών του. Για την τέχνη του να κινή το μάθημα ενδιαφέρον, ζωντανό, άλλωστύνον από την τρεχόμενη σχολική ρουτίνα. Και για κάποια συγκράτησι, που έβγαζε, κάποια άπόστασι, που κρατούσε απ' όλον τον κόσμο, ώσαν να ήταν προικισμένος με ιδιαιτέρη έπιδεμική άριστοκρατία.

Ανέθηκε στην έδρα, και διάβασε τον κατάλογο. Σε κάθε άνομα (πάντοτε γνωστό, γιατί στέ μικρό προσεταιικό σγολόλο οι άλλαγές των μαθητών ήσαν σπάνιες)—σήκωνε τα μάτια, σάν να μην το άκούσε ο ήχος του «παρούσα», ώσαν να ήθελε να πισθί με την άρασι πώς όλες ήσαν εκεί, οι περσινές, οι προπερσινές...

Και πραγματικά, ήσαν όλες εκεί. Μόνο που δεν ήσαν οι περσινές, και πολύ λιγώτερο οι προπερσινές. Κάθε χρόνος, κάθε μήνας, κάθε μέρα από την νύχτα, έφανε κάτι από την ήθη, κάτι από την γυναιοκοίτησι: «Κι' όταν τον χρόνον, μετά το άπολυτήριο, τις συναντάς στο δρόμο σωστές δεσποινίδες, τί θα εινε πιά» συλλογίστηκε.

Ένα πολκάκι — μάγκας σουρωγίτης — κάθισε άθόρυβος στο περβάκι του άνοιχτού πα-

ράθρου. Κούταξε με μάτι πονηρό τα δροσερά κορίτσια και τον γερασμένο κ. καθηγητή. Έβγαλε μία κοροϊευτική φωνούλα, άφησε πάνω στο μαρμωμένο μιά γκριά κουτσουλιά, και πέταξε κατά μερίς πιδό χαρούμενος.

Ο κ. καθηγητής άνοιξε τη γραμματική στον παρακείμενον. Ο παρακείμενος... Σήκωσε τα μάτια του και τις εξανοκύταξε. Καθόσαντε εύτακτες, σεμνές μέ' τις μαύρες ποδιές με το λευκό γιανκά. Με μάτια χαμηλωμένα... Και θυμήθηκε...

Ο κ. καθηγητής πνίχτηκε στο παρακείμενον, και με κεφάλι σκυφτό, πήρε το δρόμο του σχολείου.

δρόμων με τις ροδοδάφνες. Μα με το πρώτο σκοτάδι, οι δρόμοι άδειαζαν, κι' οι ροδοδάφνες σφιγγότανε ή μία πλάι στην άλλη, άνοιγαν όλα τα μύρια μπουμπούκια τους, να κρύψουν τις διπλές σκίες, και τα γλυκά μουρμουρητά, και τα σφιγμένα των χειρών...

Ήταν το καλοκαίρι. Το τελευταίο καλοκαίρι, που έφερε και σ' αυτόν κάτι σαν εύτυχία, κάτι σαν άγάπη. Μα με το χεινόπουρο οι ροδοδάφνες σκοτεινιάσαν, ή άγάπη έφυγε. Κι' ήρθε ή διπλή γριππώδη βρογχοπνευμονία...

—Τίς τε μευ σεις, δνις Ίωαννίδου, τον τρίτο ένικό του παρακείμενου του ρήματος «τελούμαι».

Ή δνις Ίωαννίδου σηκώθηκε σεμνή. «Ω, δεν εινε πιά «παρακείμενος», όπως το καλοκαίρι, πίσω από τις ροδοδάφνες...

—Τετέλεσται, κ. καθηγητά! Τετέλεσται! Αυτό ήταν. Ή μικρή άπάντησε σωστά. Τετέλεσται. Κι' όταν το καλοκαίρι ξαναήρθε, οι ροδοδάφνες μπορούν ν' άνθίσουν όπως άλλοτε, να ευδοκίσσουν όπως πάντα, να ξενακρύνουν τρυφερά μυστικά τους... Αλλά, δεν θάχη μάτια να ιδί, ρουδόνια να μυρίση, καρδιά να νοιώση.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ

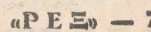

ΜΕΤΡΟΝ
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 64

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 54617

—ράσεις το δικόστημα της διασκεδάσεως, και χάρεστε, τότε θα μού δείξετε σεις, και οι τριάντα, από ένα κοστούμι ο καθένας σας !

Οι άλλοι δέχτηκαν. Τι διάβολο — σκεφτήκαμε — κάποιος απ' όλους μας θα τ'ον βρῇ !

—Άλλα, την έβλεπαν. Άδικοα έσπαζαν το κεράφι τους. Το πρόβλημα ήταν δύσκολο. Μετανόησαν, όμως ήταν άργυροι. Σε μία στιγμή που ο Σαψών σιχαιόταν να κοιμηθῇ, οι φιλοτιμολογίες έπιασαν τῇ νύχῃ καί τῇ ημερίαν :

—Κύτταξε νά μάθης το μυστικό από τόν μνηστήρα σου. Τι μάς φέρεται ἄδω γιά νά μάς γυναικώσεις; Είμαστε πτωχοί. Άν χάσουμε, πρέπει νά δώσουμε τά ρούχα ποῦ φοροῦμε, αφού ἄλλα δέν ἔχουμε. Γιά νά μῖν πῆδουμε ἕως ἀπό τόν πτόβολο Ἑβραῖο, τέτοιον ντροπῶς θά βάλουμε φωτιά νά σέ κάψουμε !

Ἡ νέα δέν ἔκανε ἄλλο ἀπό κείνη τήν ὥρα. παρὰ νά τόν παρακαλῇ νά τῆς το πῇ. Ἐκεῖνος ἦταν ἀνένδοτος. Ἐπλάγεις καί χτυπιόταν αὐτή, ἔδιναν ἀπὸ τήν προσβολή τῆς φιλοτιμολογίας :

—Μέ μισεῖς, λοιπόν, καί δύναι ἀγάπησ, ὥπως λές, αφού δέν ἔχεις μιά τσάν νά ἐμμενῇ ἐμμενῇ στή γυναικούλῳ σου !

—Αὐτό δέν τὸ φανέρωσε οὐτε στή μάννα καί στόν πατέρα μου, ἔλεγε ὁ Σαψών.

—Ἄς πού τήν τελευταία ἡμέρα τοῦ σμυποσίου, ἡ νύχῃ ἀπὸ τῇ ρηγορήτῃ καί πεισιμνηνῇ — ἀπὸ τήν ἀπελπισία τῆς — τόν ἐξέβιασε :

—Ἡ μού το λές τώρα, ἡ ἀπάμε ἄδικο θά περμιμένης νά γίνω γυναικῷ σου ! Θά φύγῃς καί θά χάσῃς !

—Ὁ Σαψών λύσσε. Ἐσκύνη σὺ σὲ αὐτὴν τῆς διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο. Εἶπε τὸ σῆ πεποιθὴς ὅτι τὸ τρωπερὸ ἐκείνο πλασματικὸ τῆς λατρεῖας σου δέν θά τόν πρόδοι !

—Σαπαστρώθηκε τὸ τραπέζι ἡ ἐκθάστρον ὅλοι ὀλόντα. Τὸ γλῆντι τελειώεν. Ὁ Σαψών ῥώτησε :

—Καί το στολχημα, παιδιά !

—Ἀκόμα βλέπω καίσεις σὰ δέν ὀσπορίθηκε.

—Μά δέν — ὀπάρχει βασιύνει γι' αὐτό ! — ὀσπορίθηκε ἥμερον ἀπὸ αὐτό !

—Μάλιστα, λοιπόν, γιατί ἡ γὰρ εἶναι περασμένη καί θά φύγετε.

—Αἶ, ὅπου ἐπιμένεις, ἐτοιμάζε καί ὅλας τὰ κοστούμια μὰ νά μῆσθς ἄλλη φορὰ νά μῇ κάνης τόσο εὐκόλα στούς φίλοιταίς σου ἔξωτον. Τί εἶναι πῶ δυνατό ἀπὸ τὸ λονταρί, καί πῶ γλυκό ἀπὸ τὸ μέλι, πῶ λαρόκο μῆς !

—Ὁ Σαψών, ὀκκίνισεν ἀπὸ τῇ φούρκῃ του. Ἐπρίξεν μὲ ἄγρια ματιά στή μνηστῆρ το πετάχτηκε ὄρθιος ἀπὸ δίπλω τῆς πῶ καθότανε καί εἶπε :

—Ἀν δέν εἴχατε ὀργώσει μὲ τῇ δικῇ μου βασιάλῃ, σὸ χωράφι σας δέν θά φύτρνε τῇ ποτῇ ! Θά σὰς στεῖλω ἀμέσως σὺν ἀντρας ὅτι κερδίσσατε. Περμένετε.

—Ἐν περιφρονῶντας τῇ νύχῃ μὲ περιφρόνησι, ὥρμησε μ' ἕνα σάλο πρὸς τὴν πόρτα κ' ἔγινε ἀφαντός !

Εἶχε νυκτώσει βαθειὰ ὅταν λογανίζοντας ἀπὸ τὸ τρέξιμό ἔλθαν στόν Ἀσκαλάρι, τὸ πῶ κοντινὸ μέρος, ὅπου στρατοπέδευαν Φιλοτιμολογίαι. Τὸ πῶ τὸ πῶ πῆγε μπροστά τὸν ἔξωλωσε κάτω μὲ μὴ γροθιά. Τὸν ἔδυνε γρηγορὰ γρηγορὰ καί τοῦ πήρε τὰ ρούχα του. Τ' ἀκούμπησε σὲ μὴ μερῃ, καί παραπέρα εἶβε δέν τερον πρὸς στεπάρει. Ἐκόντος τὸ πῶ καί σ' αὐτόν, Τριάντος φορές τὸ ἐπανάλεψε. Εἶχε ἀπὸ θρηπίδι ἀπὸ τὸ κακό του. Καίς δέν τάλιμνα νά τοῦ ἀντισταθῇ. Μαζεύοντας τῆς τριάντας φορεσιές, ἔπληξε κα' εἰς θείαν σὸ σπῆτι τῆς νύχης, τί πετάξε στή μέση τῆς σάλλα καί γύρισε τὴν πλάτη του ἀμύλητα. Περπατοῦσε λυπημένως καί ἐρημεύοντα ἔφθανε σὲ χωριὸν τῶν, κλείσθηκε σὲ μὴ κενὰρ ποῦ πατρίκοῦ τοῦ σπῆτιοῦ καί δέν ἤθελε νά βῇ ἀπὸ ὄσπορ.

γυναικία σου και μὴ τὴν ξεου-
περίεσαι ἔτσι, ἀφοῦ τὴν ἀγα-
πᾶς ! τοῦλεγε.

— Ὁ Σαμψὼν καταλάβε σιγά
— σιγά ὅτι γιὰ νὰ τὸ φανερώσῃ
ἡ νύκτα, θὰ τὴν ἀνάγκασαν. Καὶ
στὴ συνέλεισσί του τὴν συγχώρε-
σε. Ἀπεφάσισε νὰ ταπεινωθῇ
γιὰ τὴν ἀγάπην του. Σκίνησε
γιὰ τὰ μέρη τῆς Θαιμῶν. Τὸ
σὺν μάλιστα εἶχε ἡμερησίως, ὥ-
στε πᾶς κ' ἔναι κασιδιάρκι τοῦ
γάλατος στὸν ὄμο του· πε-
σκέσι, γιὰ τὸ γέμειν τῆς συμ-
μειλώσεως. Εἶχε ἐραδιῶσις ὁ-
ταν τὸν εἶδαν ἐξάφνου νὰ προ-
χωρῇ κατ' εὐθείαν μέσα γιὰ
τὴν κρεβάτοκαμάρα, ἀφοῦ
τοὺς καληπτερίσει γελῶσάς τιν.
Ἄλλὰ, ὁ πεθερὸς του τὸν στα-
μάτισε :

— Αἱ, ποὺ πάς ἐκεῖ !
— Στὴ γυναικία μου !
Δὲν ἤξερε, οὐτε φανταζόταν
ὅτι αὐτοὶ ἔβγαν Θεοφῶσι τοῦ
γάμο ἀκούρο καὶ ἔβγαν δώσει
κ' ἄλλας τὴν κοπέλλα σ' ἄλλο
γαμπρὸ !

— Μὴ θωμῶνῃς πάλι, Σαμ-
ψὼν ! τοῦδε ὁ γέρος μαλακὰ.
Ἐγὼ σὲ θέλω πάντα γιὰ παι-
δί μου. Μπορεῖς, λοιπόν, νὰ
πάρῃς τώρα τὴν ἄλλη θυγατέ-
ρα μου ποῦνα λευτέρη, τὴ μι-
κρότερη !

— Καὶ ποῖός ἐπῆρε τὴ δική
μου γυναῖκα, σφιγγοντας τὰ
δόντια του.

Εἶχε μιὰ ὑπόνοιαν ποὺ ἀπο-
δεχίτοκε βάσιμην. Ἐκεῖνος ἀπὸ
τοῦν τριάντα νέους, ποὺ εἶχε
ἀπαντήσῃ στὸν αἰνίγμα· αὐτὸς
τοῦ εἶχε πάρει καὶ τὴν γυναικί-
αν του. Ὁ ἴδιος τὴν εἶχε πιεσίει
νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ μουσικό. Αὐ-
τὸς ! Γιατί τὴν ἀγαποῦσε κρυ-
φὰ ἀπὸ πρὶν.

— Ὁ Σαμψὼν βῆκε ἔξω με-
τὰ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἄν τὸν ἔ-
πιανεσ ἀπὸ τὴ μὴτῃ, ἔσκαζε. Τὸ
πεγχαρὶ ἐλαμπε ἀπὸ ψῆλα καὶ
σὰν ἡμέρα ὁ τόπος ἐφερχε. Τὰ
σπαρτὰ βρισκονταν στὴν ὥρα
τοῦν θεωριμὸ καὶ φανταζαν
σὰν χρυσὰς σ' ὅλη τὴν ἀπέ-
ραντῃ ἔκτασι. Ὁ νέος οὐφώσε
γιὰ ἐκδίκησιν. Ἀλλὰ, δὲν ἤξε-
ρε τὸ πᾶς. Εἶχε προχωρήσῃ
ἀρκετὰ ἀέροντας τὰ βήματά
τοῦ ἀσποκτο. Στὴν ἡσυχία τῆς
ἐρημίας ἐνόησε ἐναν ἀνάλα-
φο θάρους, ποὺ τὸν ἐζητήσε
σὰν ἀπὸ ὄνειρο. Ἦταν μιὰ ἄ-
λεπουτὸ ποὺ κοντοστεκότανε. Ὀρ-
μισσε κατὰ πάντα τῆς καὶ τὴν
ἔπιεσε ! Πῆγε νὰ τὸν δαγκώ-
σῃ. Τῆς χτύπησε τὸ στόμα καὶ
τῆς τὴσώσατε. Ἐβγαλε τὸ ζου-
νὸρι του καὶ τὴν ἔβεσε. Μιά
ἰδέα σατανική τὸν κυριεύσε.
Σέρωντας τὸ ἀντρίκι, ἦλθε πρὸ
χωρὶς νύκτα. Κοιμήθηκε κατόκο-
πος ἐπ' τὴ στενοχωρία του. Τὸ
πρῶτ' ἐφοδιάσθησε μὲ σκονιὰ καὶ
ἀλλὰ πράγματα, χωρὶς νὰ
τὸν καταλάβῃ κανεὶς. Καὶ ἔα-
νόφυε. Τράβηξε κατὰ τὸ βου-
νὸ. Ὅπου εὗρισκε ἀλεπού, κα-
τὰ τὸν ἴδιον τρόπο, τὸν χρεσίονε,
τὴν ἔπιανε καὶ τὴν ἔβεσε. Ὅταν
τις ἔκανε δύο, τοὺς ἔβεσε
μαζὶ καὶ τῆς οὐρές. Καὶ ἀνέ-
μεσα στὶς οὐρές του ἔβεσε μιὰ
λαμπρὰ μακρὰ. Τὸ σχέδιον
τοῦ φάνηκε ὁμορφο. Καὶ συνέ-
χισε μὲ λύσσα τὸ περίεργον κυ-
νήγι του. Ὅσχε μαζέμει ἴσκαμε
ἐκατὸν πενήντα ζευγάρια ὡς
ποὺ νὰ γυρῇ ὁ ἥλιος. Κι' ὁ-
καμει. Ἦθελε νὰ ξεκουράσῃ.
Τριακόσιες ἀλεπούδες εἶχε δέ-

[illegible]

την ελπίδα και ξεπερλάσθηκε.
Ούτε ρώτησε ποιά ήταν και ποιά οδός 'ρχότανε. Άρκει αὐτὸ τοῦ ὅτι ῥεσε ! Μία πού τοῦ χτύπησε τὸ μάτι, ἔπρεπε νὰ γίνη διήγησι τοῦ ὁπωσδήποτε. Καὶ χωρὶς ὑπογορίαι μαλίστα. Ἐκείνην νύκταζε αὐτὸ μάτι καὶ κατέλασε. Δὲν ἔβλεπε οὔτε πῶς ἐκείνην, οὔτε ἀνταπόκριση. Γιὰ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐμπορίου, πού ὑπεργίαισε τὴ συμφέρον ποὺ εἶχε νὰ γίνη φιλενάδα ἐνὸς βασιλῆα, τὴν παρδούσι τὴ θέλει φιλοχρήτρι. Ἐβόλεσε τὰ δυνάτα τῆς πού τοῦ γίνῃ ἀπαρτιότητα. Τὴν ἠμνησκονεύεσται κἀν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ παλαιοῦ σου. Στὸ δικὸ τῆς γυναικὶ πῆγαινε αὐτὸς. Καὶ ἴσως ἐκείνητα κρυφά. Ἄρα, ἦσαν ἄλλοι ἄλλοι γυναῖκες κοινῇ. Καὶ ἴσως ἄν' ἔλα οὐπητή, ἀφού οἱ πράτα ἄτομοι τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐπληγάσαν τόσο εὐκόλα όταν μυστήσθηκαν τὶς σχέσεις τῆς μετὰ τοῦ ἐξέχον αὐτὸ πρόσωπο. Τῆς νύκτας ἔσαν ἑκατομμύρια καὶ τὴν ἡμέραν νὰ δεχθῇ.
—Οὐ Σαμψών, τὴν ἐλάτρευε.
Ποῦ ἦταν ἀβύσσου νὰ ὑπάρξῃ ῥώσις αὐτῇ. Στὴν ἀγκαλιά τῆς ῥώρισε, ὅτι τοῦ χρειαζότανε. Ἐκείνη μαλίστα ὄφρ' ὅσοις, εἶχε ἄλλοι ἄλλοι γυναῖκες κοινῇ. Καὶ ἴσως ἀκόμα οὔτε όταν ἐπείσθη εἰς τὰς τὴν ἐπρόβλεψε. Κάποινα νύκτα, τὴν ἴδια, κόνοντας θίβεν αὐτὴν, τὸν ἔδωσε γερὰ στὸ ἔρρεβάτι τῆς κ' ἔμποσε Φιλιππίδου στὴν κάμαρα νὰ τὸν ἀλάσσουνε, ἀλλ' αὐτὸς πετάχθη ἔξω, ἔσπασε τὰ δεσμὰ καὶ τοὺς ἀνιήρησε. Ἄλλοτε πάλι τῆς ἔδωκε.
—Μπλέξες τὰ μαλλιά μου στὸ πόδι σου, πού ἀργαλειὸ σου νὰ τοῦ ὁρῶς ἂν μπορῶ νὰ κινήθω !
Τοῦ τὰ ὕφανε ! Καὶ τάχα χωατέοντος τοῦ φώνας !
—Οἱ Φιλιππίται, Σαμψών !
Ἐκείνος ὥρμησε ἀπάνω κ' ἔβηρε καὶ τὸν ἀργαλειὸ μαζὶ !
Οἱ Φιλιππίται, πού παραμόνευαν στ' ἀλήθεια, τόκοσαν ἐρίτρου.
—Μά, πού ὀφείλεται, τέλος ἀνάτω, ἡ προπονήσις καὶ ὁ ὑπερἀνθρώπου αὐτῇ δύναμις σου, γυγιάζῃ μου ; τὸν ρώτησε ἐνὰ τὸν ἄλδρα, πού τὸν κρατούσε ἀσθεμένον ἀπάνω στὰ γόνατά τῆς καὶ τὸν χάιδευε γλυκά. Μ' ἵσως κερδοβόλει τόσες φορές. Ἀπόψε, ἂν δὲν μοῦ πῆς πᾶν τὴν ἀλήθεια, ἔγω ἀπόψαι νὰ τὴν ἐναγκαλίζω δική σου ! Ἐτε-
—Εἴωσις !
—Οὐ Σαμψών, μετὴν αὐτοπεποίθησι πού παληκαριότη τῆς ἐμεκολογήθηκε ὅλος τρυφερότητος !
—Τὸ μυστικὸ μου εἶνε θεϊκὸ. Γι' αὐτὸ οἱ Φιλιππίται δὲν μποροῦν ποτέ νὰ μοῦ κόψουν τὴν ἀσπασία. Μοῦ τῆχει πῆ ἡ μακαριότητα μητέρας μου. Βλέπεις αὐτὲς τὶς ἐφτά πλεόμυδες πού ῥέμενται, σὰν νύμφαι γυναῖκα, ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ; Σ' αὐτὲς ἀσπασία εἶνε ἅλη μου ἡ δύναμις ! Ἄσπαι ! Καὶ, χρυσό μου, ἱεραποποιήθηκες !
—Ἄν μοῦ λέξῃ τὴν ἀλήθεια, αἶ.
—Μά, στ' ὀρκίζομαι !
Τὴν ἄλληλ' ἡμέρα πῆγνε μονάχ' ἐπὶ τῆς στοῦς Φιλιππίδου καὶ ἠμνησθήκε μαζὶ τοὺς ἡ Δαλδιά. Τὸν ζήτησε ἕνα κορπετό ἐν-ἀσφί καὶ διήλωσε ὅτι δέχεται νὰ κερμῇ τοὺς δήμευσι ἀπὸ νω-

[illegible]

ΚΟ
ΤΟ

«Υπο
κάλια
Χόλμς
αρχή
ἀλλά
κά θαυ
κάναν
ρίπατο
τά λου
«ουσαν
τά τις
οπιτι
—Κύ
ρέτης
σας ἐξ
'Ο Χ
—Γιο
ριμένη
—Το
σα, κά
θαρέθ
θως
Περπα
είχε ή
ειπε, ο
λές κα
—Κα
τώρα
Ξέρεις
δουλει
στικόδ
τος, Μ
Δέν εί
χασε
μας, Π
νά είν
εξαόστ
τόση α
—Ποί
άξια ;
—Νά
νεται
δυο-τρ
πως θ
θη δυ
νέλλο
Βλέπει
σει άρ
ρεις κ
κοστιζ
για π
ρούσε
και δι
πη ότι
σία, Κ
—Ευ
καλύψ
είπα γ
Σέ γ
μπήκε
θητικό
τριαντ
σε ένα
γιο.
—Συ
δέν χτ
δέν έχ
χωρού
—Εφ
σάν ν
λος σ
κλα.
—Κατ
Φανεί
μεγαλ
τί μπο
μος ;
—Κύ
καταθ
νά κρ
του,
τεποίσ
ένα τέ
νά μέ
μαι γι
πιά...
'Ο π
στακτ
πάθει
οτό τέ
σε άπ
χιοε.

[illegible][illegible][illegible]

κοιμοῦμαι πολύ
με Χόλμς, δὲν ξέρω
ἐκείνου τὸ θράθυ
τυχία. "Ἐτσι μέσα
μου ἀντελήφθην, ὅτι
μου εἶχε σηκωθῇ κι'
φῶς. Πήγα νὰ τῆς
ἂν παροδόξως τὴν
νεύται. Ἡ μιλία πνί-
σασάνγχι μου, κι' ἐ-
κοιμισμένο γιὰ νὰ
αἰνεί. Ἐκείνη ἦταν
τρομαγμένη καί
ισακτικά. "Ὅταν τε-
θεῖς κοντά μου γιὰ
ὅτι κιμοῦμαι, κι' ὁ-
θήκε, ἔφυνε πολύ.
Μόλις ἔφυνε τινά-
ζοντὸ τὸ ρολοῖ. "Ἡ
τρεῖς. Τί γυροῦσε ἡ
ὦ τέτοια ὅσα ἔξω
σὰ νὰ καταλάξω
φερόμενον χωρὶς ἄ-
Τὰ λεπτά κυλοῦ-
σας ἀκούσα τὴ ἔθιμα
ρεφε.
μα τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἦ-
μα ὅρα; τῆς φῶνας
ἐσκήρτισε ἀπὸ τὸν
ἐὰν ἔχασε τὸ χρώμα
ἐνταῖς κἀμποσε
μῶς τῆς εἶχα ἀπό-
κοῦσθην. Ποτέ δὲν με
εἶδε. Στὸ τέλος συν-
σηπνήτος εἶσα; ἔπει-
σας θιασιμένα.
οῦν;
εἶνε τίποτα! Στε-
καὶ στὸν ὄπνο μου,
νὰ πνιγῶ, γι' αὐ-
κα κατέβηκα λίγο.
Δὲν θέλῃς νὰ σέ
μὲν ἔλεγε αὐτὰ, ἐπὶ
τῇ ἀρχῇ τῆς γιὰ νὰ
τὴν παραχρῆ τῆς. Ἡ
ὅμως, ἔστρεψε τὴν
ὅρα. "Ἀλλὰ δὲν ἤθε-
λε σκάνδονον. Γιὺ-
τὸν τοῖχο γεματὸς
σοῦς, κι' ἐγὼ δὲν
κι' ὥς τὸ πρῶτ' δὲν
τῆς
μὲν τὸ πρῶτ' εἶχα
τῆς πόλιν, κι' ἐτοί-
α νὰ λείψω σπένδον
ἐνταῖς "Ἡμοῦν, ὅμως,
γμένους, δὲν εἶχα κα-
λὸ γιὰ δουλεία. Κα-
σέρια τὸ ἀπέσυρμα,
εἰσάσα, γύρισαν ἐπὶ
τῆς νὰ μετὰ τὰ πόδια ἀπὸ
καὶ περπατοῦσα σι-
γμένους δλ' αὐτὰ τὰ
γεγονότα πού ἤρθε-
τοῖμα νὰ ταράξουν
μου.
ποῦσαν περνοῦσα ἔξω
ἐπὶ πλῆκτῃ. Ἐποῦσα, μο-
τι, ποῦ μ' ἔκανε ἀνω-
τῆς τῇ στιγμήν ἀκρι-
εἰ τὰ πόδια, καὶ εἶδα
ἀπὸ μέσα ἡ γυναί-
Στάθηκε ἀκίνητος
σας. "Ἀλλὰ δὲν δυνα-
ῖαν τῇ συγκίνησις

ποῦ μὲ ἀντίκ-
ἔκαμε μιὰ κίν-
νὰ ξανακινηθῇ
εἶδε, ὅτι αὐτὴ
καμιά ὠφέλ-
ῶρη καὶ τρο-
-"Αἱ! Ἐβῶ-
μου εἶπε. "Ἡρ-
οὶ γελόντες μου
ποτα.
"Ὅστε ἐδῶ
γχα: φωνάσα.
-Γιὰ δνομο-
λές;
-Σῶπα! Ἦ
Αὐτὸ τὸ μυσ-
τὸ λύσα. "Αἱ
κι' ἐγὼ τί θῶ
Καὶ τὴν ἔ-
σμένους νὰ με-
Τότε ὀρίχτη-
-Ἤκουσ',
ρόσης αὐτῇ
ἄλλοιμονον καὶ
θὰ ἔρθῃ μιὰ
μάθης δλα.
Εἶχε ριχτῇ
μου καὶ τὰ ἐπὶ
-"Ἐχε ἔμπε-
ἐπανάλαβε,
νοήσης. Μὲ ἔ-
ὅτι σ' ἀγαπᾷ
ψυχὴ καὶ ὅτι
νὰ ἀτιμεί.
μέσα, κατασπ-
γίας σου καὶ
Εἶχε ἔγαν
κρινεῖσαι τῇ
φωνῇ τῆς, ἡ
τόσο θερμῶ-
σμένη, ὥστε
-"Ἔστο, ἡ
μπα μέσα, ὅ-
σαςθῇ, ὅτι, ὅ-
τὸ σὲ θάσασ-
γὰς πᾶσα ἡ
θὰ εἶσαι τὸ
εἰσάσω τὸ μυσ-
τὸ πρὸς ὅταν
-"Σ', εὐχαρ-
"Ἐλθ' ὅρα, ποῦ
ἀπὸ τὸν ἐγγε-
θὰ ξαναπαῶ
ζομαί.
Μὲ πῆρε ἀπὸ
γυρίσας στὴ
μπα στιγμήν ἡ
σάββον εἶδα
ποῖς τὸν κίτον
κατὰ τὴν ἐν-
τοῖνον ἀπὸ κε-
Τὸ μυαλό,
στέγους λοιπὸν
τῆς γυναικί-
τοῦ...νεκροῦ
Τις δυὸ πρῶ-
σιν αὐτὴ τῇ
τι. "Ἐταί ἐ-
γυναικία μου
λου. "Ἀλλὰ τῇ
τέθηκε στὴν
μὲν...τοῦσας
ἀπὸ τὸ πνι-
καὶ καὶ τῆς
δὲν ἦταν
-"Βγήκε νη-
μου εἶπε ἡ
Οἱ ὀφθαλμοί
με θασαίνον-
μὲν...τοῦσας
νὰ κροτήθῃ

[illegible]

$\alpha \circ \beta$

Αρεσαν κι' οι δυο στη Τζέννη. Κι' ο Γιώργος, κι' ο Νίκος. Την φλεβόταν κι' οι δυο από τον καιρό, ήταν κι' οι δυο ξέντοι, χαριτωμένοι, γοητευτικοί. Μά όταν η Τζέννη, τις ώρες που έμενε μόνη και θόλωνε τους σεβασμιούς της ανάμεσα στους κακούς του ταγιάρου της, σφοδρότερος ν' αναλάμβανε πως της άρεσε περισσότερο και πάλιν θα μπορούσε ν' άναστη, βρισκάνταν σε μια πραγματική άδυναμια να βολή τη λύση του προβλήματος. Ήξερε πως την άγαπαν κι' οι δυο. Δεν της τήκαν τη λύση, μα έινε τάχα πάντοτε άναγκαία τα λόγια για να τη κανείς σε μια γυναίκα πως την αγαπά; Κι' ο Γιώργος ήξερε πως την άγαπούσε κι' ο Νίκος, όπως κι' ο Νίκος ήξερε πως την άγαπούσε κι' ο Γιώργος. Ήταν φίλοι, ο ένας δεν άφηνε ούτε στιγμή

τον άλλο μονάχο με τη Τζέννη, δεν είχαν μιλήσει ποτέ γι' αυτή, κι' η έννοια αυτή σιγή μεταξύ τους γι' το πρόσωπο που τους άπασχολούσε όσο τίποτε στον κόσμο, άστοχούσε ένα είδος άμοιβαίας έμλογίας. Κι' η Τζέννη αισθανόταν τρομερά ήδονη όσο κι' επικίνδυνη την προσπάθεια να βολή την ίσοροπία ανάμεσα σε δυο τέτοιους που την ένδιέφεραν το ίδιο. "Ας άποφασίσω ο καιρός, έλεγε στον έναν τους."

Κι' αυτή η άναβολή την άνακούφιζε κάπως.

Αφού θα πήγαινε στο μεγάλο χορό της τέλειαιας Κυριακής του καριναβάλου ή Τζέννη, δεν μπορούσε να μην πάει κι' ο Γιώργος. Κι' αφού θα πήγαινε ο Γιώργος, φυσικά ήταν άδύνατο να λείπει κι' ο Νίκος. Τότε είχε παρακαλέσει να περάσουν στις δέκα να την πάρουν, και στις δέκα παρά είκοσι και τών δυο τα χέρια συναντήθηκαν στο κουδούνι της πόρτας του σπιτιού της.

— Καλή νυχτιά Νίκο!

— Φαίνεται πως πάει μπροστά το κορίτσι...

— Τι συμπέρασμα; Κι' έμένα το ίδιο!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η Τζέννη έκανε μια θαυμάσια είσοδο στη σάλα του χορού, στήριξη στην πόρτα. Πιο πίσω έρχονταν ο μπαμπάς, η μαμά και τρία πρόσωπα που δεν είχαν κανένα ένδιαφέρον, έκτος από το συγγενικό. "Ελαπταν δια έξι μέσα. Τα πόληματα, το ύψος των χορευτών, τα χρυσάκινα σερεβίτια, τα όργανα της τζέζ, ή Τζέννη."

Έλεγε κανονικά να χορεύει τον πρόχο με το Γιώργο. Το δέντρο με το Νίκο. Την τρέπα με το Γιώργο. Τον τρέπα με το Νίκο. Την τρέπα με το Νίκο. Και είχε υποχρέωση έτσι ή άλλως τους χορούς, όπως, περνούσε και την καρδιά της.

Ο Γιώργος βόλιζε θαμνίσιο το περιβάλλον και μοναδική την ευκαιρία να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την ασημένια έκτακτητητα που τον έδρασκε από καιρό.

— Τζέννη, της είπε κυττώντας της στα μάτια, αυτή τη στιγμή νοιώθω πως είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Σε στήριγμα στην αγάπη μου, αισθάνομαι το κορμί σου στα χέρια μου... Ελάστε κι' οι δυο άγκαλιασμένοι, δεινότερο. "Ο! άς μην τελειώνει ποτέ ο χορός."

Η Τζέννη, χαλάρωσε από το άποκαίσιμο μεθυστή, τον άκουσε γοητευμένη, άνοιχτώντας το ξανθό της κεφάλι στον ήλιο του. Ήξερε βολή ζωντανά ένα θάρος και μια ευφρόσυνη που τον έξέπλησσαν και τον έδω. Και στον τρίτο χορό της είχε άποφασίσει και την ύστερη για το πρώτο έρωτικό ραντεβού.

— Όχι αήριο Γιώργο, γιατί έχω να πάω κάπου. Την Τρίτη στις 8...

— Άς είνε την Τρίτη. Θάρεις, λοιπόν...

— Θάρω...

Ο Νίκος δεν τους είχε άφηση ούτε στιγμή από τα μάτια του. Τότε παρακολούθησε μ' έπισημό άδυναμικό. "Από διαδοχή κατάλαβε πως τα κορμολιμνιά τους είχαν κάποια σημασία άποφασιστική γι' αυτόν. "Επειτα, το έντυξιμένο βρος που είχε ο Γιώργος του έδειξε και την παρασημοφό άναβολή. Και πάλι την παρασημοφό άναβολή. Και πάλι την παρασημοφό άναβολή. Και πάλι την παρασημοφό άναβολή."

Κι' αυτή τη φορά ξαναβήκανε η

βρόχη κοντά τους σε κάποια στροφή, άκουσε όλη τη συμφωνία του ραντεβού.

Ο Γιώργος τον είχε προσέτσει. Κι' ο Νίκος έβλεπε πως έχανε το παιχνίδι, που το κέρδιζε ο φίλος του κι' αντίπαλός του. "Αν έπιχειρούσε τώρα με λόγια, όταν έρχονταν η σειρά του να χορεύει μαζί της, να μιλήσει στη Τζέννη για τη δική του άγάπη, ήταν βέβαιος πως θα νικούσε."

— Ίσως να γινόταν και γελοίο. "Έξ άλλου, σε σημερινές τρεμφοτικές δεν ήταν δυνατό. Το μόνο που που έκανε ήταν να έπιχειρήσει ένα είδος αισθηματικού έλθους. Κι' έφερε αυτό να γίνει το ίδιο βράδυ, την ίδια ώρα..."

— Όταν ήρθε, λοιπόν, η σειρά του να τη χορεύει, τράβηξε με τη Τζέννη προς την έξοδο. "Έχει την άραξη άς άς το χέρι."

— "Ελα μαζί μου, είπα τραβώντας την δυνατά και με τόνο σχεδόν άγριο."

— Πού; ρώτησε εκείνη.

— Έξω.

— Πού έξω; Τι να κάνουμε; Δεν σε καταλαβαίνω. Κι' έχεις κι' ένα βρος...

— Άκουσέ με, της είπε, χωρίς να της άφήνι το χέρι. "Αν δεν έλθεις με το καλό, θα σ' άποτάξω και θα σε φιλήσω μπροστά σ' όλο τον κόσμο. "Η θα σου δώσω ένα δυνατό χαστούκι... Θέλεις να γίνει ένα τέτοιο σκάνδαλο;

— Όχι... Μά...

— Δεν έχεις μά. Θάρεις μαζί μου. Τρομοκρατημένη κι' άμυγλη, η Τζέννη τον άκολούθησε. Βγήκαν έξω. Ο Νίκος την έβλεπε σ' ένα αυτοκίνητο.

— Τράβα κατά το Ζάππειο σωφέρ, φώναζε.

— Ώς που να φτάσει εκεί σ' αυτοκίνητο δεν μπόρεσα. Κατέβηκαν στη δεινδοστορία της λεωφόρου "Οίγας. Ήταν μια νύχτα ψυχρή και ψιλάβριζε στο έρμιο πάρκο."

— Τι με θέλεις, λοιπόν; ρώτησε η Τζέννη, όταν βρέθηκαν μόνοι.

— Αυτό σε θέλω! είπ' εκείνος.

Την άρραψε βίαια στην άγκυλιά του κι' ένοσε τα χέρια του σ' ένα λυσοσμένο φίλι. "Εκείνη έκανε να τραβήξει, μα παραδόθηκε ήδονικά σ' αυτό το φίλι το γεμάτο έρωτα, πάθος, πίστη."

— Άγαπήμενε μου! ψέθυξε κι' αυτή, καθώς χορεύοντας μια νύχτα άδάφισαν.

Ίδια τα χέρια του.

Τζέννη, τώρα είπ' έντυξιμένος, της είπε. Έτσι και θα είσαι δική μου. Μας μένει όμως κάτι άδύναμα. Πάμε ως το περίτερο.

— Έπειτα τον άκολούθησε ίσοτακτικά. Ο Νίκος έξήρσε ένα χαρτοφόρι, έβγαλε το ποσό που της έδωσε, αψι με το στυλό του και της είπε:

— Γράψε τώρα.

Πάντα ίσοτακτικά η Τζέννη άρχισε να γράφει, ενώ ο Νίκος της άπαράγγελλε:

— Χωρίς να ξέρω πως, χιές να βράδυ παρασημοφό και δέξθησα το ραντεβού που μου πρότεινες. Τώρα που σε έστρώω με ήρεμα τον έρωτά μου, βρώμα πως έκανα μια άνοησία. Δεν θάρω στο ραντεβού, και μην άκαμψης άλλο, γιατί ή άνάστηξη θέλει πάντα ή ίδια: Δεν αισθάνομαι τίποτα για σένα παρά μόνο μια θερμή, άδελφική φιλία.

Τζέννη.

— Όρα! είπ' ο Νίκος χαμογελάοντας, ενώ παρακολούθησε το γράμμα της έπιστολής. Τώρα βλέπεις το και γράφεις τη στήση.

Μηνάκι ή Τζέννη έκανε ό,τι της είπε ο Νίκος.

— Και πούς θα του το δώρη; τον ρώτησε, ενώ έβλεπε το γράμμα.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, είπ' ο Νίκος, ξαναβήκοντας την στην άγκυλιά του.

— Άγαπήμενε μου, ψέθυξε κι' αυτή, ενώ βρισόταν ότι κάνει κρύο.

— Να!... έχεις δική άγάπη μου. Και ξεχάσαμε να πούμε, έφερε και το παλιό μας. "Ελα να γιορτάσουμε γιορτή σου στο χορό. Θα σε άναστήσει τ' όσες... Καί αήριο στις έξη θα σε περιμένω εδώ."

— Όχι αήριο, γιατί έχω να πάω κάπου. Την Τρίτη.

— Αήριο! είπα άπιστοτικά ο Νίκος.

— Καλά... Αήριο... είπα ή Τζέννη, μπαίνοντας στο ταξί.

Τώρα ένοιωσε πως ήταν τρελλό έρωτικώς με το Νίκο. "Ω! βέβαια! Αυτόν άγαπούσε. Κι' έφερε να της φρεθεί έτσι άντρονικά, σχεδόν θάνατος, για να της δώσει και το στυλό."

— Τώρα τα κορμολιμνιά του Γιώργου είχαν σβήσει πιά, της φανόταν σαν να τα είχε άνοησει να τα λένε σε κάποια φίλη. Και τα χέρια της τάνοιθε άκόμα να κάνει άπ' τα φίλια του Νίκου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— "Ελα μαζί μου, είπα, τραβώντας την δυνατά."

λι, όσο κι' αν θα μου στοιχίσει αυτό μου το διάστημα. Πράγματι. Δεν έκανα τον κόπο ούτε να χτυπήσω. Άνοιξα την πόρτα μόνος μου και μπήκα μέσα. Στο ίσογειο επικρατούσε σιωπή. Στην κουζίνα υπήρχε ένα τοουκάλι που έβραζε κι' ένας γάτος που κοιμότανε στη γωνία. Τα έπιπλα, οι κορτίνες, όλα, ήτανε φωταγωγά. Μόνον το δωμάτιο που, έπ'ανω πατώματος, είχε το όποτον είχα διακορμίσει το κενό πρόσωπο, ήτανε στολισμένο κάπως άδύνατο. Δεν διέκρινε, όμως, τίποτε το ύποπτο. Τη στιγμή που έτοιμαζόμουν να φύγω, άνεκάλυφα μια μεγάλη φωτογραφία της γυναικάς μου έπάνω στο τζάκι. Θύμισα. Τρομερές ύπομιες μου πέρασαν από το νού. Φώναζε. Δεν μου άφήνιτε όμως κανείς. Τότε άποφασίσα να γυρίσω στο σπίτι μου.

Βρήκα τη γυναίκα μου να με περιμένει. Χωρίς να μιλήσει της γύρισε τις πλάτες περιφρονητικά κι' έτοιμαστικα να μωσ το γραφείο μου Πριν όμως κλείσω την πόρτα, ή γυναίκα μου μπήκε κι' αυτή μέσα.

— Πολλό λυπάμαι που δεν ήλθα, είπα μαλακά, αλλά αν ήξερες πως έγινε τα πράγματα, άσφαλώς θα με συγχωρούσε.

— Ποιά είν' αυτά τα πράγματα; σούβλισα. Πές μου λοιπόν!

— Δεν μπορώ, Γκράντ... δεν μπορώ!...

— Λοιπόν, άφ' όσον δεν μου λές τίποτα, αφού δεν μου έξηγείς γιατί έδωσες τη φωτογραφία σου σε κείνους εκεί, δεν

υπάρχει τίποτα πιά μεταξύ μας. Κι' έδωχά από το σπίτι.

Γύρισε όλη νύχτα σαν τρελός. Για τ' όνομα του Θεού, βοηθήστε με, κύριε Χόλμς.

Ο Χόλμς, έμεινε κάμποση ώρα σκεπτικός.

— Δέ μου λέτε, άρχισε επί τέλους, εκείνο το μυστηριώδες ύποκειμενο που είδατε, ήταν άνθρωπος;

— Δεν έξω. Το είδα από μακριά και δεν μπορώ να καθορίσω το φύλο ή την ηλικία του.

— Πόσος καιρός είναι που ή γυναίκα σας ζήτησε τις τριάντα γιλιάνες;

— Ενάμιση μήνας περίπου.

— Είδατε καμιά φωτογραφία του πρόσωπου ουζόγου της;

— Όχι. Μετά τον θάνατό του έγινε κάποια πυρκαγιά στο σπίτι και κατεστράφησαν όλα.

— Συναντήθηκε ποτέ με κανέναν γνωστό της από την Άμερική;

— Όχι.

— Θέλανε να ξαναπάει εκεί;

— Πότε.

— Μήπως έπιανε τίποτα γράμματα από την Άμερική;

— Δεν είδα ποτέ.

— Εύχαριστώ. Σας άμολογώ ότι ποείπει να μ' άφήσετε να σκεφθώ λίγο. Το καλύτερο άπ' όλα είναι να γυρίσετε στο σπίτι σας. "Αν καταλάβετε ότι ή έ-παυλεις κατοικείται άκόμα τη λεγερσφίτη μου. Σε μια ώρα θα είμαστε εκεί."

Και αν δεν κατοικείται; — Τότε θα συναντηθούμε σύ-ριο και θα σκεφθούμε τι θα γίνει. Χαίρετε, άγαπητέ κύριε.

Και πρό παντός ψυχραιμία.

Το τηλεγράφημα δεν άργησε καθόλου. "Εγγραφε: «Ε-παυλεις κατοικείται. Σας περιμένω»."

Μόλις άγνηκαμε από το τραίνο, βρήκαμε τον Γκράντ Μάινρο έξω φρενών.

— Μένουν άκόμα εκεί, κύριε Χόλμς, είπα τραβώντας το χέρι του φίλου μου. Είδα φώτα. "Επί τέλους θα μάθω.

— Τι θα κάνετε; ρώτησε ο Χόλμς.

— Θα μπώ μέσα στο σπίτι.

— Έστω. Το κάτω-κάτω, μου φαίνεται ότι έχετε δική.

Περπατούσαμε εν τω μεταξύ. "Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Σε κάποιο σημείο άφισε το μεγάλο δρόμο κι' έμπηξε σ' ένα μικρότερο.

— Αυτό είναι το σπίτι, είπα. Κι' εκείνο είναι το δικό μου.

Μετά λίγα ήματα έθαβάσαμε. Είχε φώτα. "Ανθρώπινες σκιές έκινοντο."

— Νά τους, ούλλοις ο Μάινρο. Τώρα πιά θα μάθουμε. Δέ χοοάει άμειψιβολία.

Τη στιγμή που μπαίναμε μέσα γυναικά φάνηκε ασηνίζουσα στην πόρτα. Σήκωσε τα χέρια σ' άν έδετο.

— Μή, Γκράντ... μή! φώναζε. Γύρισε πίσω. Για το Θεό.

— Νά τελειώση πιά αυτή ή ιστορία, φώναζε άπότομα ο σύζυγος.

Και την έπρωξε μπαίνοντας. Τον άκούσαμε. Στη σκάλα μας γυναικά ήλκυκτική νη θέλανε να μας έμφοβίση, αλλά ο Μάινρο την έπρωξε

πριν, ο πρώτος μου άνδρες.

— Ήταν καλός και τίμιος, αλλά είχε το έλάττωμα ν' άνηκε σε μια φυλή περιφρονημένη. Ήταν νέγρος. Τον παντρεύτηκα, παρά τις άντιρρήσεις της οικογένειάς μου και δεν μετενόησα ποτέ. Άτυχεώς το παιδί μας έκληρονόμησε το χρώμα του. "Ο,τι όμως χρώμα κι' αν έχη, είναι το παιδί μου. "Όταν χήρεσα κι' ήρθα στην Άγγλία δεν μπόρεσα να την πάρω μαζί μου γιατί ήταν πολύ άδύνατη. Την έμφοβήθηκα σε μια ξεκατοίχα ύπνέτρια. Έδώ σ' άγνώριστα Γκράντ και σ' άγνώριστα. Μα δεν μπόρεσα ν' άπαρνηθώ το παιδί μου! Γι' αυτό το έφερα. Φοβόμουν, όμως, ότι δεν θα με ήθελες, αν ήξερες, ότι είμαι ή χήρα ενός μαυρού. Τ' άλλα τα έξερες. Τώρα που να έμαθες όλα, σκέφτομαι, ότι ή ζωή μας καταστράφηκε. Δεν θα με θέλεις πιά. Τι θα γίνει, Θεέ μου... τι θα γίνει;

— Ο Γκράντ Μάινρο σκέφτηκε δυο λεπτά τελειώς άφωνος. "Υστερα άπήντησε με μια χειρονομία που άπεδείκνυε, ότι ήταν πραγματικά ένας τζέντλεμαν.

— Τι κουταμάρες είν' αυτές που λές; ή μάλωση γλυκά. Τι θα πής πιά Σ' όσης; Έμ-ήσουμε κι' οι τρεις μαζί. "Θα ήρθες, πάμε σπίτι μας τώρα.

Βγήκαμε στο δρόμο όλοι μαζί. Ο Χόλμς με πήρε κατά μέρος.

— Μοι φαίνεται, Ούάτσον, πως έμεις δε χωράμε πια σ' αυτή την ύποθεσι. Μπρός. Μεταβολή.

— Αυτός είναι ο Ίούλιος Χέμ-ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑΤΣΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ

ΤΟΥ Κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

Ματωδώς, ο Στάθης ο Μπουριάς με νόημα και παύση γερούς, παύση-παύση σ' όλο το νύχτι... Έλεγε πως ένα ατομικό όραμα από την Πλάκα με δίχως φράγμα, όραμα της έ-ρημιας, που φρετοδούλευε σε μιάς δεκάς της σου την κράταγε κοντά της για ψυχικά. "Αλλά ήτανε ένας κάματος φτερογάρτος. Την πήρε το λοιπόν αυτός γυναικά και ή άλήθεια είναι ότι την άγαπούσε, όπως έδειχνε, πολύ. Την άγαπούσε όμως με τον δικό του τρόπο. Την άπαι-ρωσε μέσα στην καλαϊάδα όδωλα που είχε έδωχτην στην δώ Σαορή κι' από τότε δεν την έβλεπε πια άνθρώπου. "Όσο αυτή ήτανε άωοσ-ρη τόσο αυτός ήτανε έρημιας. "Αλλά έξερε τις σή έρημιας; "Έξήλεγε και τον ίσοιο της. Δεν την άφηνε να παγαίνει ούτε στην εκκλησία. "Όταν έφηνε, κλειδώνει την όξωσότητα και μονάχα ένας πασιφικός του μαζούσ πήγαινε που και που να την ρωτήσει μήπως θέλει τίποτα. Ούτε έπισκεφτεί, ούτε φέλες, ούτε μαγαζιά, ούτε τίποτα. Κείνο το κακόμιο, ήτανε άλλοιώς μαθημένο... Ή, ήξερε και τα γυναικάκια του άλλοι που να μιλήσει. Μόνο αήριος έβλεπε. "Αλλά, σκάμας τον έβλεπε κι' αυτόν; Κείνος, έβλεπε το μαγαζι, τήπιε, πήγαινε σπίτι του, τρώγανε, έφηνε και τρώγανε γοημιά στη λέσχη. "Επαί-ζε την νύχτα και τα χαράματα ξαναγίριζε και φορολόγανε ως το πρωί που πήγαινε ν' άνοιξη. "Ετσι ή κακομοιούλα αυτή περνούσε μια ζωή μέχρις ότου ο μακαλώς δεν έβλυστο από τ'από που φοβότανε.

— Άντε!... όνει του!... λέει το γκαρσόν.

— Πού να πάω; ρωτάει αυτός κωτάντας τον δλοσούδα.

— Έμένα ρωτάς; Άντε, να... παραμάτω. "Δει λγάχα και στο εΜέγ' Αλέξανδρο!"

— Ρε τον φοικαρά τον γέρο!... είπα ο Γρηγόρης ο Σαματάς που καθότανε, χονάνα ξενιχτής, σ' ένα δι-αλιαν τραπέζια με τον Μανώλη τον Διοικητοτή και τον Γιάννη τον Συ-ριανό.

— Έξερτε, ρε παιδιά, πούς είν' αυτός; Κυττώντας τον καλά γιατί φρείγει, είπα ο Σωφάνος.

— Πού να ξέρω, μορ; άδερφέ μου; τούτ' ο Μαγώλης... Αύτος είνε 100 χρονών... Άσε που τον βλέ-πω πρώτη φορά στο εΜέγ'Αντίνο."

— Αν τον ξέρω; Είνε υμώθιος. Τούτ' βλέπεις; "Ετσι γνοίσει μέσα νύχτα... Πάω κοιμάμαι, που τούτοι, που είναι υμώθιος... Χρόνια τον βλέπω τις μακρές ώρες να λαγοκοι-μάται άπόσ' ένα τα Καρνεϊά..."

— Άπό πού είνε;

— Άπό δώ... Στον λέω είνε υμώθιος... Άλλωστε ήτανε υμώθιος κανονικά με τα όπλα του... Άλλά τον έφαγε κι' αυτόν ο Έρωτας.

— Σαρά την μαμά!... Έκανε ο Γρηγόρης.

Κι' όμως, άδερφέ μου, αυτός ο γεροντάκος που βλέπεις έχει μια ιστορία έρωτική κωμικορόνη. Στά-σων να φέρη, γιατί έξερε τι τον-όρς είνε; Κατάλαβε πως λέμε γι' αυτόν...

Παρασηματικό ο γέρος με το αυτό τασιμαίο προς το μέρος τους και βλέμμα καχυποπο περμένο να τε-λειώση ή παρέλασης των ταξί που περνούσαν για να περάση άπέναντι. Τέλος, τ' αυτοκίνητα σταματήσανε κι' αυτός με άπαινα κλονίζουσε έκα-νε για το άπαινα περδούσμου.

— Νάτος!... Κόρη! άπέναντι... στον εΜέγ' Αλέξανδρο, είπα ένας.

— Τον βλέπεις; τούς λέει ο Σωφάνος. "Εκεί τώρα θα σπηλιώσση τον υντιώκο που του λείπει και έμπε-ρώματα, την ώρα που σπουδάζουνε, τα μαζεύει..."

— Και πού πάει;

— Άντε, μορ; ξέρω γι' αυτό, είπα ο Σωφάνος με άγανάκτηση. Με το κακό που τον βαρύνει στη ψυχή θ' που να πάλι δεν βρίσκει άνάπαυα...

— Μά τι κάνει, μορ; άδερφέ μου; ρώτησε με περιέργεια ο Ντου-κουντούς.

— Έχει κάνει ένα πράγμα τον-γάχο, άλλο να σου λέω κι' άλλο να ξέρεις... Καταβαλικά!... Άκούστε, ρε παιδιά, και όποτε ή σκληρή ψυχή έχει αυτός ο τράγος που βλέπετε... είν' ο Σωφάνος άνάσοντας ένα πα-γάρο. Αυτός που βλέπετε τώρα με κορμώλια, ήτανε πρό χρόνια μεγαλο-μακαλώς, χοντροκομμένος παρα-

να φέρη τον. "Ε, είτε κι' ή γυ-ναίκα του:

— "Υπόφερε Θεός!... και βάνα μπρός άδύνα την ίδια μέρα.

Μόλις έφηνε ο άντρας της με τη βαλίτσα στο χέρι, μπρός ο Έρωτός-κατος. Πάνο όμως, άδερφέ μου, στην ώρα που δεν έφηνε, ξαναγί-ριζε, ο μακαλώς, εκάδα έξωσας. Χρόνια το βολέι. Σερλεϊδόν, άνοί-κει, μπαίνει, τι να δη; "Η δουλειά δεν έπαυσε άδύναστος. Κάνει μπράβ ο νεφρός με τα έσώφονα για το παρόμοιο.

— Στάσων γιατί σε στάσωνα! του λέει ο Μπουριάς με μια Μαυροδου-νάτσια διαβάλλη στο χέρι.

Αυτός ο σκληροκαρδίας έφηνε.

— Πού πής έτσι; του λέει ο μα-καλώς ήθηκα. Πλήρωσες;

Ο αμοιραίος άντρας; Ξεροκατάει, κερτάνος, κομάνισ, αρσένισ, αλλά δεν μιλάει.

— Πού ξανακάντηκαν αυτά, παι-δάκι μου; του ξαναλέει. Πήρες πο-τέ σου τώστα χωρίς να πληρώσεις; Πλήρωσες την γυναικά!

Κείνος μιλά. "Ο άλλος άναψε.

— Γιατί δεν την πληρώνεις, μορ; άπαι;

Ο "Επιδόμτος" κώκαλο. Πάοι-νε ο μακαλώς και του πετάει το πανταλόνι του.

— Βγάλε λεφτά, μορ, και πλέ-ρωσε! του λέει.

Ο μαρδός, άράζει το πανταλόνι στα μούτρα, το παπατάνει, βάζει μηχανικά τα χέρια του στις τσέπες, αλλά τα βγάλε άδεια.

— Κατάλαβε! του λέει ο Μπου-ριάς και τον ξογώνει. Δεν θάρης λε-φτά;

Αυτός κοιτάει το κεφάλι του. Βγά-ζει, μορ; άδερφέ μου, ο μακαλώς την ασροσφορά του, την άνοιγει ή-συχά - ήσυχά, βγάλε από μέσα ένα χοντρό ταλλήρο που το δίνει το μ-αροδύ λένοντας:

— "Αν δεν έχης λεφτά, δεν πει-ράζει. Σοφ δανείζω έγώ και μου τα χρωστάς. Πάω και πληρώσω την κυρία, γιατί βερεσέ ή κυρία δεν κά-νει σε κανένα.

Αυτός, κάτι πήρε να πη, αλλά στού μακαλώς τα μάτια είνε κάτι που τον έκανε ν' άνατράχισα. "Απώσε το ξέρο του και πήρε το ταλλήρο.

— Πάω! τα λεφτά σου, κυρία! γνοίσει και κάνει στην γυναικά του, σ' όλο αυτό το διάστημα, γονα-τιστή στο πάτωμα είχε σβίει το κε-φάλι της στον χοντροπύ, είχε κοινο-λωθεί με τα χέρια της και μωσ-κλαγε.

Πού να σκόνη κεφάλι έκαινε. Την άράζει ο μακαλώς άπ' το χέ-ρι και την σπρώχνει άπάνω.

— Πάω! τα λεφτά σου! της λέει άγρια δείχνοντάς της το ταλλήρο που κρατούσε ο φίλος της. Ο κύριος σε πληρώνει...

Την έσφιξε. Αθή πόνισε και τρέ-μονιας άπώσε το χέρι της και πή-ρε το ταλλήρο που ο άλλος της άπ-σπερε με πρόθυμη βιασίνη.

— Τώρα, παιδάκι μου, ντίστω και άει στο καλό, του λέει γυνάικ!

Και που μαζέφει τα ρούχα και τον περνάει στην άπληρή καρέφα. Κι' αυτός, πάλι, άνοιγει τον υμώθι-φρέ, από μέσα ένα πατό και ένα άπ' αυτά τα γυναικά κορμώλια, τις φορούσε, που έφηνε στα γυναικώλια και σκαλόναν τα λουκούια και τα γυναικά και λέει της γυναικάς του που στεκότανε μυστηριώδη, κωμικορόνη, με το ταλλήρο άδωκη στο χέρι.

— Βιά! το

Κατόπιν της πρωτοφανούς επιτυχίας, που έσημειωσαν εις τὰς κινηματογραφικὰς αἰθούσας ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου αἱ ταινίαι «Ρόζ Μαρί» καὶ «Τὰ Ρόδα τ' Ἀπρίλη» ἡ Μέτρο Γκόλντουν ἐγύρισε καὶ τρίτον ἔργον, μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Τζαννὲτ Μακντόναλ καὶ τὸν Νέλσον Έντν. Ἡ νέα δημιουργία τῆς τῶσον ταιριαστῆς κινηματογραφικῆς дуάδος, πρόκειται νὰ προβληθῇ προσεχῶς εις τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν τίτλον : «Σενορίτα, τὸ Ρόδον τῆς Δύσεως». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, κρίνεται ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ὡς ἀνώτερον τῶν δύο προηγουμένων, ἐκτυλίσσεται εις τὴν Καλιφορνίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξορμήσεως τῶν χρυσοθηρῶν, καὶ οἱ δύο πρωταγωνισταὶ ἐπωφελοῦνται, ὅπως πάντοτε, πάσης εὐκαιρίας διὰ νὰ θέλξουν τοὺς θεατὰς μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια των.

Ἡ Τζαννὲτ Μακντόναλ, προτιμᾷ νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἁρμόνιον, ὅταν μελετᾷ τὰ τραγούδια τῶν ταινιῶν τῆς.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΣΑΜΠΟΡ, Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΕΝΟΣ ΞΣ ΕΛΒΕΤΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

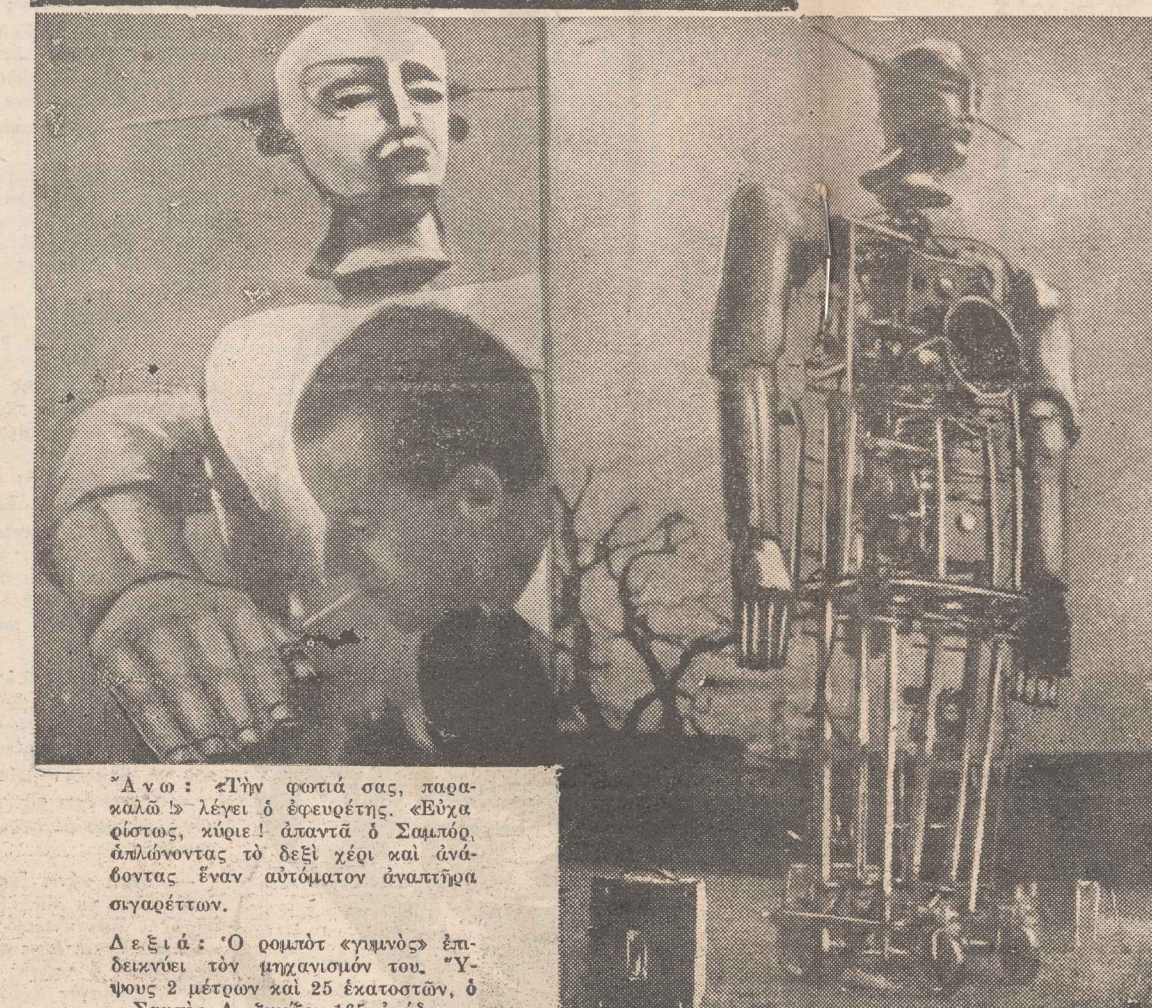
Ὁ Σαμπόρ Δ., ὁ σχεδὸν ἀνθρώπινος ρομπὸτ — ὁ τελειότερος πάντως ἀπὸ ὅσους ἔχουν κατασκευασθῇ μέχρι σήμερον — εἶνε προϊόν προσεκτικῆς μελέτης καὶ δυσκολωτάτων πειραμάτων, πού ἐξετελέσθησαν μὲ τρεῖς ἄλλους προγενετέρους μηχανικούς ἀνθρώπους. Ἐφευρέτης καὶ κατασκευαστής τοῦ Σαμπόρ, ὅπως καὶ τῶν τριῶν προγόνων του, εἶνε

ὁ Ἑλβετὸς ἠλεκτρολόγος Αὐγουστος Οὐμπέρ. Τὰ ζωτικώτερα ὄργανα τοῦ Σαμπόρ εὐρίσκονται στὸ κεφάλι του. Δύο μικρόφωνα ἀποτελοῦν τ' αὐτιά του καὶ ἕνας πομπὸς ὑπερβραχέων κυμάτων τὸν ἐγκέφαλόν του. Τὰ «μαλλιά» του, πού περιορίζονται σὲ δύο μόνον χαλύβδινες «τρίχες», ἐκτελοῦν χρεὴ κεραϊῶν. Οἱ «πνευμονεῖς» του περιέχουν ἕνα

δύο δέκτῃν ὑπερβραχέων ἐρσιταίων κυκλωμάτων καὶ ἕνα μεγάλῳν διά τὰ τοῦ ὁποῖου, ὁ Τζογέλι, ὁ βοηθὸς τοῦ Οὐμπέρ, ἀπαντᾷ ραδιοφωνικῶς στὶς ἐρωτήσεις, πού ποὺ ὑποβάλλουν στὸν Σαμπόρ. Τέλος, οἱ κινήσεις τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου περιεχέονται ἐκτὸς τοῦ συστήματος ἠλεκτρικοῦ ρυθμιζομένου, οἱ ὁποῖοι τοῦ παρέχονται τὴν ἀπαιτούμενην κινήσει τῆς τῆς δύναμιν.

Τὸν καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ Σαμπόρ Δ! Ἐξ ἀνωτάτω τῶν τεσσάρων περὶ του χιλιόμετρον, ὁ βοηθὸς τοῦ Ἑλβετοῦ ἐφευρέτου, ἀκούει, χάρις σ' ἕνα δέκτῃν ὑπερβραχέων κυμάτων, τὶς ἐρωτήσεις πού ὑποβάλλει ὁ Οὐμπέρ στὸν ρομπὸτ καὶ ἐκφωνεῖ τὶς ἀπαντήσεις ἐμπρὸς σὲ μὴ ραδιοφωνικὴ συσκευὴ ἐκπομπῆς, μὲ τὴν ὁποία ρυθμίζει, ἐπίσης, καὶ τὶς κινήσεις τοῦ Σαμπόρ, χειριζόμενος καταλλήλως διάφορα ἐνοχλεῖτε.

Ἄνω : Ἐτὴν φωτιά σας, παρακαλᾷ νὰ λέγει ὁ ἐφευρέτης. Ἐξ ἄνω : Ἄπαντᾷ ὁ Σαμπόρ ἀπλάνωντας τὸ δεξιὸν καὶ ἀνάδοντας ἕναν αὐτόματον ἀναπνευστικὸν ἀγαπᾷται.

Δεξιὰ : Ὁ ρομπὸτ ἐργαζόμενος ἐπιδεικνύει τὸν μηχανισμόν του. Ὑψους 2 μέτρων καὶ 25 ἐκατοστῶν, ὁ Σαμπόρ Δ. ζυγίζει 165 ὀνύας.

ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀλλήθεια ἂν εἶνε μπεκρὴς ὁ μαστρο-Παναγιώτης νὰ ἐξέρτε δὲν φταίει αὐτός, τὰ φταίει, ἡ ἀνθρωπότης... Γι' αὐτὸ δὲν ἔχει σύστημα κανένα στὸ κρασί μ' ἂν τὸν κατὰ τὴν ἡμερᾶς, πού λέει καὶ ὁ λόγος στὴν κάθε στενοχώρια του τὸ πίνει ἀναλόγως· κι' ἂν τύχῃ τὸ σκελτέτι του μεγάλῳ — φυσικὰ — τὸ πίνει καὶ μὲ τὴν ὁκᾶ. Παίρνει γραμμὴ τὰ κατηλιὰ καὶ τὰ ρουφάει ἀράδα καὶ τὶς ἡμέρες τὶς ἐφτά πού ἔχ' ἡ ἐβδομάδα:

ΣΚΗΝΗ Ιη

ΔΕΥΤΕΡΑ : Ἐράδῳ θιαστικῶς πάει στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ κάτι τι νὰ φάῃ μὲ τὴν κυρὰ μ' ἂν τὴν ταβέρνα, πού περᾷ ἀπ' ἐξῶ — τί συμπάσεις! — Νά! Ἐαφνικὰ τοῦ Τσαμπέρλαιν θυμᾶται τὶς δηλώσεις.

— Πιάσε μισὴν μωρὴ παιδί... — Βλέπεις στὸ ἀποικισκὸ τὰ μπλέξαν ἐν τέλει, — Πιάσε μιὰ δευτέρη μισὴν κι' ἀπὸ τὸ κοκκινέλι — Ξέρει πού λέει ὁ Τσαμπέρλαιν

«Τουμπὶ ὄρ νὸ τουμπὶ»

— Πιάσε παιδί κ' ἕνα σκρουμπὶ...

Λογαριασμός: Πέντε μισὲς καὶ οἱ μεζέδες χωρία κι' αὐτὸ γιὰ τῶν ἀποικιῶν μόνον τὴ στενοχώρια...

ΣΚΗΝΗ ΙΙΑ

Πάει ἡ Δευτέρα πέρασε σήμερα εἶνε ΤΡΙΤΗ, ὁ Παναγιώτης ξεκινᾷ νὰ πάῃ νωρὶς στὸ σπίτι καὶ εἶπε ἀπόψε νὰ μὴ πῇ μ' ἀπόφασι σπανία, ἀλλὰ σ' ἀφήνει ἡσυχία θαρρεῖς ἡ Ἰσπανία; — Στὸ Νότο ἡ στὰ Βόρεια εἶνε ἡ Σαραγόσσα; — Πιάσε παιδί μισὴν ὁκᾶ καὶ μιὰ μερίδα γλῶσσα. — Μὰ εἶδες πόσο γρήγορα ἔπεσ' ἡ Βαρκελώνη; — Καὶ πάλι ἡ Παναγιώτανα στὸ σπίτι θὰ μαλῶνῃ: — Ἐθίβα καὶ τοῦ Φράνκο!

— Πιὲς ἄλλο ἕνα καθιστὸς κ' ἕνα ὄρθος στὸ πάγκο — μεσάνυχτα: σιγὰ-σιγὰ μ' αὐτὸ τὸ μούπερ σοῦπα, στὸ σπίτι ἡ Παναγιώτανα προσμένει μὲ τὴ σκούπα. Κ' ἔτσι γιὰ τὸ Ἰσπανικὸ τρώει ἕνα ἐξ ὅλο πρώτης καὶ στοῦ κουμπάρου πρόσφυγας κοιμάτ' ὁ Παναγιώτης.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙΑ

Ἀπόψε πᾶ δὲν θάπινε γιὰτ' εἶνε καὶ ΤΕΤΑΡΤΗ μὰ στὴν ταβέρνα τὰμπλεξε μὲ τῆς Ἀσίας τὸ Χάρτη. — Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες πού πολεμοῦν δυὸ ἔτη γιὰ ἕνα γνήσιον μπεκρὴ εἶνε τρανὸν σκελτέτι — Γιὰ ἕνα ψωροφιλότιμο νὰ τρώγωντ' οἱ ἀνθρώποι, ὁ Φου Μὰν Τσοῦ κι' ὁ Τσάν Τσὸ Λη, ἐκεῖ στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή!

Νὰ τοὺς χωρίσῃ θάπρεπε, ρε φίλοι, ἡ Εὐρώπη — Αὐτὰ δὲν εἶνε πράματα μωρὴ παιδιὰ ὥραϊα...

— Νομίζω; — Σύμφωνοι

— Παιδί κέρνα καὶ τὴν παρέα, καὶ γιὰ τῆς Κίνας τὸν καὶμὸ

μονοβαρὺς τὸν Κίτρινο ἦπει τὸν ποταμὸ.

ΣΚΗΝΗ ΙVη

Ἔτσι γιὰ τὶς ἀναποδῆς αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότης τὰ κοπανᾷ πάντοτε ὁ μαστρο-Παναγιώτης. Τὴν ΠΕΜΠΤΗ ἄλλα θάσανα τὰ ρούφηξε γιὰτὶ, στενοχωρήθηκ' ἄεσφρα χάριν τοῦ Τσιμποῦτι. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ζήτημα τοῦ μήκεν ἡ ἰδέα πὼς εἶν' ἀλήθεια πρόβλημα κι' ἀπὸ τὰ πὶδ σπουδαῖα. — «Δὲν ἔχεις δικήν» — ὁ Θόδωρος τοῦ λέει ἀφελῶς

— «Τί λὲς ρε σὺ εἶσαι φελλὸς,

καὶ εἰς τὰ διπλωματικά νὰ ξέρῃς εἶσαι μύσπας,

αὐτὸ 'νε πράγμα ζωτικὸ πολὺ γιὰ τοὺς Αἰθίωπας»

Κ' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ

μὲς στὴν ταβέρνα πιάνουνε τρικουῦθερτο καυγᾶ...

ὁ Παναγιώτης ἑξαλλος θυμᾶται καὶ τὰ σπᾶει

καὶ ἔτσι γιὰ τὸ Τσιμποῦτι στὸ τμήμα ξεφυτᾷται.

ΣΚΗΝΗ Vη

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ : Ἀπ' τὴ δουλειὰ στὸ καπηλειὸ γραμμῆ.

εἶν' ἄλλα προβλήματα καὶ ἄλλα ἐκκερμῆ.

Κρεμάει τὸ καπέλλο του ψηλὰ σ' ἕνα καρφί

καὶ οὕτω πως φιλοσοφεῖ :

«Μυστήριο ἡ Πολιτικὴ εἶνε ἡ Διεθνὴς

χωρὶς νὰ πῇ μωρὴ παιδιὰ ζαλίζεται κανεὶς

πάντα ὁ καθεὶς μιὰ μηχανὴ στὸ διπλάνῳ του στήναι

Μάρκο — Παλαιστίνη

κι' ὅλο γιὰ τὴν Εἰρήνην.»

Γι' αὐτὸ κι' ὁ φίλος μας μπεκρὴς εἶπε ν' ἀποφασίσῃ

στὸ σπίτι τὸ γεγονικὸ μιὰ μηχανὴ νὰ στήσῃ

κι' αὐτὸς ὡς εἰρηνὸ-φίλος, πού ἦτανε — τούτέστι —

ἔφερνε δόλτα τὴ Ρηνιῶ,

τὸ πλασιὸν τὸ δουλικὸ,

πού εἶχε φίλο καρδιακὸ

καὶ κάποιον πυροσβέστη.

Γι' αὐτὸ τὸ εἶχε ρίξει πᾶ μὲ τούτῃ τὴν αἰτία

ὁ Παναγιώτης στὸ κρασί καὶ στὴ διπλωματία.

ΣΚΗΝΗ VIη

ΣΑΒΒΑΤΟΝ — ἀφοῦ τᾶτσουξε πρὸς χάριν τῆς Εἰρήνης

ἐσκέφθη διπλωματικά, καθὼς τῶχε διαβάσει,

νὰ κἀνὴν προεξέκλιμα καὶ μάλιστα ἐξ ἀπίνης

καὶ νὰ ἰδρῶν ἄσφαλῇ μὲς στὴν κουζίνα θάσι,

πού νὰ τὴν ἔχῃ οὕτω πως μακρὰν ἀπ' τὴν οἰκίαν του,

τρόπον τινά — ὡς διεθνῶς τὸ λένε — ἀποικία του.

Ἔτσι ἀπεχαιρέτησε τὴ νύχτα τὴ δορεῖλλα.

κρατώντας σὺν τὸν Τσαμπέρλαιν στὰ χέρια μιὰν ὀμπρέλλα

καὶ στὴν κουζίνα εἰσέβαλε σὺν ἡ σιτιμῇ ἐπέστη

— μὰ ἔκαμε τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν πυροσβέστη —

Ἐξῶ τὸν πέταξαν κλωτῶσε εὐθὺς ἐκόντα ἄκοντα

καὶ παρὰ μιὰ ἀφῶ ἔφαγε ὡς λέγουν τεσσαράκοντα.

Ἐθῶλε ἕνα συμπέρασμα τρανὸ κ' ἱστορικὸ,

ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λυθῇ τὸ ἀποικισκὸ.

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

—Λες να την διαβάξω την έφημερίδα ;...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Πατρίκ και η Μαίρη έπι-σκέπτονται την αεροπορική έκ-θεση. "Εν" αεροπλάνο ανάστυ-θάνει να κάνει περίπατο μισής ώρας, αντί μιας λίρας κατ' ά-τομον.

—Πολύ θα ήθελα να πετάξω, λέει η Μαίρη.

—Κι' εγώ, λέει ο Πατρίκ.

—Αλλά δυο λίρες πάλι πολύ.

—Ο πλοτός που θέλει να κά-νη κέρη ρίχνει μια ιδέα.

—Σας παίρνω και τους δυο για μια λίρα. Άλλα υπό ένα

ίρον.

—Ποιόν ;

—Δεν θα μιλήσετε καθόλου

ως τη στιγμή που θα κατεβού-με. Συμφωνώ ;

—Συμφωνώ ;

Το ζευγάρι των Σκωτσέζων

εγκαθίσταται στο αεροπλάνο.

Πετούν. Άλλα ο αναθεματισμέ-νος ο πλοτός δεν έχει το θέο

του. Κάνει άκροαυσίες, κάνει

τούτες, κάνει τρέλλες. Τού

Πατρίκ, που έχει παγώσει το

αίμα, όμως τοιουδιού. Είπε,

θλίπει, η λίρα. Καμιά φορά

το αεροπλάνο προσγειώνεται.

—Τώρα μπορώ να μιλήσω ;

ρωτάει ο Πατρίκ.

—Μπορείς, βέβαια.

—Ε, λοιπόν να ! Μ' αυτές

τις τρέλλες σας ξέρετε τί πά-

θαμε ;

—Τί ;

—Η Μ.λίρη έπεσε έξω...

Η ιστορία γίνεται σ' ένα κα-

φενείο :

Ο Μάριος πετυχαίνει έναν

κοιμισμένο Έγγλέζο και τον

Ξαλαφρώνει από το πορτοφόλι

του. Μά τον πίνουν και τον

πανε στο τιμήμα σηκωτό.

—Δεν εκλέμα, λέει ο Μάριος.

Το πορτοφόλι έπεσε από τον

κυσταίο και το πήρε εγώ.

—Έπεσε ; Και δεν μπορώ-

σε να το το δώσω ;

—Πως ήθελες να το δώσω ;

Δέ μου λες εσύ ; Μπας και ξέ-

ρω Έγγλέζικα ;

Το πλοίο ετοιμάζεται να φύ-

γη. Έχουμε κι' άλλες σηκώσε

τη σκάλα, όταν από μακριά

φάνεται ένας φουκαράς που

τρέχει μ' όλη του τη δύναμη

για να προστάση.

Οι επιβάτες μαζεύονται στην

κουπαστή και τον έθαρρύν-

ουν. Πάσχουμε με την αγωνία

του.

—Δεν θα προστάση.

—Θα προστάση.

—Στοιχηματίζω δυο λίρες.

—Συμφωνώ.

—Ελασα... νά-τος...

Φασαρία, κακό, τό στοιχή-

ματα πέφτουμε βροχή, ο κό-

σμος ξελαργυνιάζεται, κι' επί

τέλους την στιγμή που το πλοίο

εξεκollεί αυτός προλαβαίνει

και πηδάει μέσα.

—Ουρά ! Φωνάζουν οι κερ-

σιμμένοι και τρέχουν να τον

συγκραφούν.

—Αλλά ο άνθρωπος δεν έχει

καιρό. Σαλπάρει στη γέφυρα

και πιάνει το μοχλό της μηχαν-

ής, διατάσσοντας αναχώρησ-

Ηταν ο καπετάνιος...

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΙΝΟΝ

ΔΕΥΤΕΡΟ

Πάνε νυχτιές που τριγυρνά κάτω απ' τον έναστρο ούρανό, στα μέρη εκείνα που ιλαρό το γέλιο εκύλαε τότες, — σαν μια όπτασιον άμυρνή, που κάτι ψάχνει για να βρή, — φθυρίζοντας κάποιου παλιού λιντεμέτζιου τις νότες!...

Ο μώλος, σάν από βαθύ παράπονο, έχει βουβαθή, κι' ως ιά προσμενη φαίνεται νάρθη το καλοκαίρι, ενώ η Σελήνη δυσμική, χλωμή ως παρθένα φθισική, μια ομίχλη απ' άρχ' άχρη σιορπά στο παγωμένο αγέρι!...

Έκει πού πέρα οι άδειαιεν των Μπαρ καρέκλες, σκοτεινές, βάρυνη τις νυχτερινές διαρουν σκηνογραφίες, κι' αντικρύνα, πού μακρινά, στα γκρίζα θάμνη τά πυκνά, οι λάμπες κάποιου Κέντρου χωρίς σκροπουν φωτοχυσίες!...

Και τέλος μέσα στη σιγή τά πάντα όπουχουνε πνιγή, κάποτε - κάποτε μουντά σαν από ξένες χώρες, γροικόνται άρακά και τραγικά σάν μοιρολόγια νεκρικά, τού ρολογιού τά οήμαντρη, που άργαχτοπουν τις ώρες!...

...Κι' Έρμος τότε στην έρμιά, με μια θαρειάν άποθυμιά, στ' άστέρια δέομαι πού πικρές όδυνες με κερνούνε, ώσπου με έρίσκει τ' όρθηινό πέρα στο μώλο να θρηνώ, τά όσα περάσανε, Νινόν...και δεν θα ξαναθρύνει!...

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

—Αν δεν είναι κι' αυτό, είμαι χαμένος άνθρωπος...

—Στόν άλλο δρόμο να μου θυμήσης να σου δώσω την γυ-ναίκα μου.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πρώτη φορά πού πήρε άδεια ο Ίακώβ. Άλλά το πρωί δεν είναι στο προσκλητήριο. Έργε-ται κατά τις έντεκα.

—Έλα δώ εσύ, λέει αόστηρά ο λοχαγός. Πού ήσουνα ;

—Στο μαγαζί τού πατέρα

μου, κύριε λοχαγέ.

—Μπά ; Και μούρχεσαι τέ-

τοια ώρα ;

—Συνέδη ένα σκάνδαλο, κύ-

ριε λοχαγέ.

—Τι σκάνδαλο ;

—Ένας πελάτης έδωλε να

πληρώσει κι' έχασε ένα πενήν-

τάρι. Λοιπόν, άναστάτωσε το

μαγαζί, γιατί, θέλετε, ήταν

Έβραϊός κι' αυτός σάν κι' έ-

μας !

—Και δεν μπορούσες να φύ-

γης τού λόγου σου ;

—Δεν μπορούσα να κουή-

σω, κύριε λοχαγέ.

—Γιατί ;

—Γιατί, θέλετε, είχα πατή-

σει το πενήντάρι με την άρ-

έθλλα μου κι' έτσι περίμενα

ως πού ν' άπελιπστή και να

φύγη.

•

Άποψε, λέει η Σάσσα στο

φίλο της τόν Ίωνά, ο άντρας

μου ίσως πάη ταξίδι. Έσύ να

κάθασαι στη γωνιά τού σπι-

τιού. Άν φύγη, τά μεσάνυχτα

ακριβώς θα σου πετάξω από

το παράθυρο ένα εικοσάρκι.

Έτσι θα καταλάβης ότι έφυγε

και θάρρης ήπια.

—Συμφωνώ.

Ο σύζυγος φεύγει. Η Σάρ-

ρα στις δώδεκα ακριβώς ρί-

χνει το εικοσάρκι. Περιμένει.

Μία ή ώρα, δύο ή ώρα, τρεις ή

ώρα, τέλος πάντων κατά τις

πέντε ο Ίωνάς άνεδαίνει.

—Πού ήσουνα, έρε ήθερέ ;

Τρελλάθηκα ως πού νάβρω

τό εικοσάρκι σου.

•

Τρεις μέρες τώρα γαρφα-

λεύει η θεία τού Έλεαζάρ. Ο

φουκαράς ο άνηψός και μο-

ναδικός κληρονόμος δεν έχει

κλείσει μάτι. Νηστικός, κου-

ρασμένος, αέδριατος, την πα-

ραστείκει. Στο τέλος της τρί-

της νυχτας ο Έλεαζάρ την παίρ-

νει κοντά του.

—Ωραία, λέει ο Έλεαζάρ,

φέρτε μου τώρα λουκάνικα κι'

ένα μπουκάλ μπύρα.

—Θά φας ;

—Εί άφου έχω τρεις μέρες

νηστικός.

—Και γιατί δεν έτρωγες ;

—Άστειεύεσαι ; Με τη θεία

μου τόσο άρρωστη. Ήτανε ι-

κανή να γυρεθεί κι' αυτή Νά

πληρώνω δηλαδή τά διπλά ;

•

—Γιατί παρητήθη ο άντρας,

σου από εισπρακτωρ τού τράμ,

κυρία Λεού ;

—Ήτανε τρομερά εύσυνει-

δητος, κύριε, και δεν τόν συ-

νέφερε.

—Πώς δηλαδή ;

—Σκεφτήτε. Σε κάθε δρομο-

λόγιο έκόδε εισιτήριο και τόν

έαυτό του...

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Θ. ΔΟΓΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ-

ΜΕΝΩΝ. — Στις 6 Μαΐου 1896

στη Μητρόπολη της Μόσχας γί-

νεται μεγαλοεορτή ή στέψη

τού νέου τσαρικού ζεύγους, τού

Νικολάου Β' και της Άλεξάν-

δρας Θεοδοσίδεας. Την ώρα ή-

μους πού ο Τσάρος παίρνει στά

χέρια του το ιερό σκήπτρο, τó

σκήπτρο τού γίαντρά, πέφτει

και κυλιέται χάμω στις πλάτες

της έκαυσίας. Καθώς οιωνός

για το νέο Τσάρο να πάση άπό

τά χέρια του την ώρα της στε-

ψης τó σκήπτρο... Μετά τή

στέψη τού τσαρικού ζεύγους, ή

Ρωσία περιμένει με άνταρση

σία να χάσει ή Τσαρίνα στην

γύμνη τόν Διάδοχο. Άλλά πέ-

σαν σχεδόν δέκα χρόνια, ως πού

να γεννηθή ο Τσάρεβιτς. Έπ'

τέλους ή Άλεξάνδρα Θεοδοσι-

να τó 1904 έφερε σάν κόρη

το πρώτο άγόρι της. Η χαρά

της γι' αυτό είχε άπείρηστη.

Άλλά δέκα μόλις ήμερες μετά

την γέννηση τού Διάδου, ένα

γεγονός άνησυχτικό ήλθε να

ταράξη την ευτυχισμένη Τσα-

ρίνα.

3ον

Ο μικρός Τσάρεβιτς, πού ή

Τσαρίνα και ο Αυτοκράτορας

τού είχαν δώσει κι' όθας τ' ό-

νομα «Άλέξιος» έπαψε μια ά-

μωρρασία στόν άφελό του, πού

διηρνεσε διόκληρης άρες.

Ο Νικόλαος Β' στο ήμερο-

λόγιό του πού κρατούσε γρά-

φει σχετικά με την άμωρρασία

αυτή, πού είχε ή πρώτη έκδή-

λωσις της άνιστης άρρώστειας

τού νεογέννητου διαδόχου τ'

άκόλουθα λόγια :

«Η Άλιξ κι' εγώ άνησυχή-

σαμε πάρα πολύ εξ αιτίας μι-

ας άμωρρασίας, πού έξεδηλώ-

θη άφιδυσιαστικά σήμερα στόν

μικρό μας Άλέξη και πού δι-

ήρκεσε σχεδόν χωρίς διακοπή

ως το θράδυ. Άναγκαστήκαμε

να φωνάξουμε τόν Καραβίη και

τόν γενοδόχο Φεντόφφω, πού

τόν έκαμε έναν επίδεσμο. Ο

μικρός, έν τούτοις, ήταν πολύ

ήγυχος και μάλιστα φαίνονταν

έξαιρετικά εοδαίθετος. Έμεις,

όμως, περάσαμε ώρες φρικτής

αγωνίας».

«Έπειτα 9 Σεπτεμβρίου. Σή-

μεγα το πρωί ήπρηξε ακόμη

λίγο αίμα στόν επίδεσμο, κατά

το μεσημέρι, όμως, ή άμωρρα-

σία σταμάτησε τελείως. Ο μι-

κρός ήταν όλη την ήμέρα ήγυ-

χος και ή όψις του, ή τόνση

γής καθιστούσε κάπως τούς

φώδους μας».

«Σάββατο 11 Σεπτεμβρίου.

Δέκα σοι ο Θεός ! Ο πολυγα-

κήνιος μας Άλέξης από δύο

ήμερών είχε τελείως καλά. Έ-

Κ Ο Κ Τ Ε Ι Λ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Τά λόγια μας, όσο όμορφα κι' αν είναι, δεν θα είναι τόσο αγαπητά, αν δεν περιβάλλονται κάπου - κάπου και με την κορνίζα της σιωπής.

Δεν είναι καλός τεχνίτης εκείνος που μιλεί από κάθε έργο του Ικανοποιημένος.

Δυσκολότερο είναι να κρύψης μια ενάρετη πράξη, παρά να την έκτελεσθης.

ΠΩΛ ΒΑΛΕΡΥ

πρέπει να δράσουμε.

Μεταξύ των μετεχόντων της συνεδρίασης, είναι και ο νεο-συνεργάτης τρομοκράτης Μπαρλινγκ, που μόλις έφθασε στην Πετρούπολη από το Κίεβο. Μολοντί δεν θα έπρεπε σαν νέος και άπειρος ακόμη, να μιλήσει, εν τούτοις ο φανατισμός του τον σπρώχνει να προτείνει την οργάνωση δολοφονικής επιθέσεως κατά του ίδιου του Τσάρου.

Την πρόταση του αυτή, όμως, ο "Άξερ" την αποκρούει άμεσα και άνευφροντα. Για κυρίως, τον Βενιαμίν μας, λέει γελοιάς περιφρονητικά. Φυσικά ο νεαρότερος έχει τα πιο μεγαλειώδη σχέδια. Φαίνεται, δεν ξέρετε Μπαρλινγκ, ότι ο Τσάρος προστατεύεται με πενταπλές και δεκαπλές ζώνες ασφαλείας. Φαίνεται ότι άνοιξε, πώς οταν περνάει ο Αυτοκράτορας, οι δρόμοι είναι γεμάτοι Κοζάκους. Και πώς κάθε δεύτερος άνθρωπος μέσα στο πλήθος είναι μυστικός αστυνομικός. Πώς θα μπορούσε από τέτοιες συνθήκες να κυκλοφορήσει με την μπόμπα στα χέρια σου; Θά σάς πιάσουν την ίδια στιγμή. Χαίρομαι, όμως, που σάς έλεψω τόσο πρόθυμον. Συντομα θα εξελιχθίτε σ' ένα καλό και θαρραλέο τρομοκράτη. Τώρα, όμως, ας μιλήσουμε σοβαρά. Την ώρα αυτή θα ήταν σφάλμα άσυγχρόνιστο να διαλέξουμε τον Τσάρο ως στόχο της δράσεώς μας.

"Ότι ο Νικόλαος Β' είναι άνθρωπος με ασθενή ψυχή, το ξέρει έκτος θέσεως από τους μουζίκους, όλη η Ρωσσία πλέον.

"Αν όμως, τον εξοντώσουμε, υπάρχει ο μεγάλος κίνδυνος, ο διάδοχός του να είναι εξ' ίσου σκληρός και αποφασιστικός, όπως ήταν ο πατέρας του Νικόλαου Β'". Και τότε η αλλαγή στο πρόσωπο του μονάρχη θα έχη για μας εξαιρετικά δυσμενείς συνέπειες.

Δεν πρέπει, όμως, ακόμη να λησμονούμε, ότι αν έμεις οι τρομοκράτες είμεθα απηλλαγμένοι από ρωμαντικούς συναισθηματισμούς, οι συναισθηματισμοί αυτοί παίζουν στο λαό τεράστιο ρόλο. Ο Τσάρος εδώ και δυό εβδομάδες έχει γίνει ευτυχής πατέρας. Όλη η Ρωσσία χαίρεται μαζί του. Και αν έμεις αύριο τον σκοτώσουμε, η πράξη μας αυτή θα εξεγείρει έναντιον μας την γενική κατακραυγή και αγανάκτηση.

Νομίζω γι' αυτό, ότι είναι πιο λογική η πρότασή, που ένω θα κάμω. Ο υπουργός των Έσω-εργων Πλέβε, είναι ο χειρότερός μας εχθρός. Αυτόν πρέπει να εξοντώσουμε.

Η μικρή ομάδα σιωπηλά συλλογιόμενη. Έπί τέλους κάποιος σηκώνεται και λέει:

— "Άξερ, ξεχνάς, ότι από καιρό ο υπουργός των Έσω-εργων δεν κυκλοφορεί στους δρόμους παρά μόνον με ένα άμαξί, που το προστατεύει α-τοτελώς θώρακας.

Ο "Άξερ" στρέφεται προς τον τρομοκράτη, που έκαιε αυτή την παρατήρησι, ενώ τα χονδρά, συχεμένα χείλη του διαστέλλονται σ' ένα άπαισιο χαμόγελο, που κάνει την άσχημιά του ακόμη περισσότερο αποκρουστική.

— "Γι' αυτό μ' ανησυχείς, φίλε μου, άπαντα. Έχουμε πο-

ΧΩΡΑΤΑ

Ο πρόεδρος.—Σε θυμάμαι. Και άλλη φορά είχες καταδικασθεί σε καταναγκαστικά έργα. Δεν ντρέπεσαι;

Ο κατηγορούμενος.—"Όχι, κύριε πρόεδρε. Η δουλειά δεν είναι ντροπή.

"Ένας πισταίρος παρακολουθεί με τα χέρια στις τσέπες έναν παπα που προσπαθεί να στερήσει μια κληματαριά του κήπου του καρφονότας την. Ο παπάς βλέπει το ένδοιο φέρον του μικρού και τον ρωτά:

—Σ' άρσει, τέκνον μου, η κηπουρική; Θά ήθελες να μάθης και σү;

—"Όχι, όχι, ήθελα μόνο ν' ακούσω τί λέει ένας παπάς όταν...χτυπήσει το δάκτυλό του με το σφυρί...

λύτιμους δοηθούς μέσα στα έργαστάσια πυρομαχικών. Αυτό θα μας προμηθεύσουν μύτερες, μόντερες, που είναι ικανές να συμπαραλάβουν ευκολώτατα το χαλύδδινο άμαξί του Πλέβε.

Έκείνο στο όποιον, πρέπει να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας είναι, η απόλυτη εξασφάλισις της επιτυχίας. Δεν άρκει γι' αυτό να σταλάξουν μόνον από μας κατά του υπουργού. Είναι ανάγκη να στείλουμε τρεις φίλους, που ο καθένας τους θα πάρη θέσι σε απόστασις πεντακάσιων μέτρων από τους άλλους δυο, στον δρόμο που θα περάσει ο Πλέβε. "Αν απότύχη ο ένας, θα αναλάβουν οι υπόλοιποι να χτυπήσουν. Προτείνω ως εκτελεστάς τους Μέργιεφ, Βερτίκωφ και Σασόμφορ. Συμφωνείτε;

Τά τελευταία λόγια του "Άξερ, ακολουθεί νεκρική σιγή. Οι τρεις υποδειχθέντες κατανεύον σκυδόντας το κεφάλι.

Για την επιτυχία είναι άναγκασία μια άκονη προϋπόθεσις, συνεχίζει ο "Άξερ. Τά άμαξί του Πλέβε τρέχει συνήθως πολύ γρήγορα. Έτσι είναι ένδεχομενο η μπόμπα να μη βρή τον στόχο. Γι' αυτό εκείνος που θα ενεργήσει την επίθεσι, πρέπει να τρέξη άπ' έμπρός προς τα άλωνα κι' έπειτα να

Η Αυτοκρατορική Οικογένεια της Ρωσσίας, αποτελούμενη από τον Νικόλαο Β', την Τσαρίνα Άλεξάνδρα α Θεοδότση, τον μικρό Τσάρεβιτς και τις τέσσερες θυγατέρες του Τσαρικού ζεύγους

ρίξη την μπόμπα. Καταλά-δατε;

Οι τρεις σιωπούν. Έπί τέ-λους ο νεαρός Σασόμφορ λέει διατακτικά:

—Και αν άφηνιάσουν τά ά-λογα;

"Αντραπές ασυγκράτητης ορ-γής φωτίζουν τά γκράβια μάτια του "Άξερ.

—Τότε τά πείσθ κάτω, Σασό-μφορ. Και τ' άλωνα, το ά-μαξί και σү θα άνατιναχθίτη στον άέρα. Φαίνεται πως φο-βάσαι μικρό μου. "Ε; Θέλεις ήμπως να ριξώ εγώ αντί για σένα την μπόμπα;

Ο Σασόμφορ κατεβάζει το

ΙΣΤΟΡΙΑ...

Θάλασσα μόνο κι' ούρανός, γαλαξία δλόγυρα γαλήνη, και λάμπ' η θάλασσα όλο φώς κι' ο ούρανός τόσο άλαφρός όλο από φώς και καλωσύνη.

Θάλασσα μόνο κι' ούρανός, τραγουδή σιγαλιά του άπειρου κι' ένα πανάκι μέσ' το φώς, λευκό πανάκι σαν άφρος, όλο από φώς φτερό του όνειρου.

Θάλασσα μόνο κι' ούρανός, μακριά από της ζωής το σάλο και στήν ψυχή μου μόνο φώς

καί το χαμόγελό σου άνόθος όλο από φώς και τίποτ' άλλο.

Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

κατά και ψιθυρίζει:

—Θά πάω.

—Όρασι. Τότε είμαστε σύμ-φωνοι. Τις λεπτομέρειες θα τις συζητήσουμε ιδιαιτέρως την Τετάρτη. Και τώρα προσοχή. Μη ξεφύγης λέει από το στόμα σας. Η προδοσία ή η επιπολαι-ότητας τιμωρείται με θάνατο...

Η ΟΧΡΑΝΑ

Στο γραφείο του υπουργικού συμβούλου Γερασίμωφ, άρχη-γου της "Οχράνας" της μυστι-κής άστυνομίας του Τσάρου, κάθονταν δύο άνδρες: ο Γερα-σίμωφ, που έχει περάσει ήδη τα 60, αλλά εξακολουθεί να φαίνεται θαλερότατος κι' ένας νεώτερος, άσχημος νεώτερος πολιτικός.

Ο Γερασίμωφ, ξέρει ότι σή-μερα πρόκειται να μάθη σπου-δαία νέα. Ο άνθρωπος, που έ-χει άπάνταί του εινε ο πολυ-τιμότερος καταδότης της "Ο-χράνας.

Ο καταδότης άπάντα ήσυχ-ος και άταρχος:

—"ΩΙ, θα όργανώσουν πολ-λύ έξωθεν την δουλειά της. Προμηθεύτηκαν μύτερες από τά εργοστάσια πυρομαχικών και θα τις ρίξουν άπ' έμπρός. Ο Πλέβε δεν θα μπόρεση να γλυτώση.

Ο διευθυντής της "Οχράνας έχει γίνει τώρα κατάχλωμος. Από το μυαλό του περνούν σαν άστραπη οι πιο καταχθό-νιες σκέψεις. Ο σφυγμός του χτυπά γρήγορα και δυνατά. Σηπρίζει το κεφάλι στα δυο του χέρια και σκέπτεται:

«Όχι...όχι...Δεν πρέπει την στιγμή αυτή να προδοθώ...πρέ-πει να φανώ ψυχραιμος...πολύ ψυχραιμος... Ποιος είναι ο Πλέ-βε; Ένας τυποτένιος. Αυτό το ξέρει ολόκληρη η Ρωσσία και καλύτερα άπ' όλους το γνωρί-ζει ο Τσάρος. "Αν ο Αυτοκρά-τωρ δεν είχε τόσο πολύ ασθε-νική θέλησι, θα τον είχε κιάλας στείλει στην Σιβηρία».

"Αλλά ο Πλέβε είναι και το ίδιο του Γερασίμωφ εχθρός θανάσιμος. Έδώ και λίγες ή-μέρες τον εξευτέλιζε μπρός σ' όλη την αυτοκρατορική Αύλη. Τού ελεπε κατά πρόσωπο, ότι θεωρεί την "Οχράνα ως μία τε-λείως περιττή οργάνωσι, όρ-γάνωσι που δεν προσφέρει καμ-μία όπηρεσία και τον ήπειλανε ότι θα την διαλύση.

Και τότε αυτός, ο Γερασί-μωφ τι θα γίνη; Αυτός που τό-σο έχει μια από τις πιο έμπι-στευτικές θέσεις της Αυτοκρα-τορίας;

"ΑΙ με πώς άστραπιαία τα-χύτητα δουλεύει την στιγμή αυτή το μυαλό του διευθυντού της "Οχράνας!...

«Όχι...δεν θα τον σώσω εγώ τον Πλέβε, συλλογίζεται. Ο-λα είναι τόσον άπλά. Άρκει να φροντίσω, ώστε η άστυνομία μου ν' άργοπορήσει πέντε μό-

ΕΒΡΑΙΤΙΚΑ

Ο φουκαράς ο Νάθαν είδε κι' έπαθε να βρή ένα γαμπρό για την άδωα κόρη του. Άλ-λά τί στιγμή που νόμισε ότι θα την ξεφορτώσει επί τέλους, άπεκαλύφθη κάτι τρομερό. Τό κορίτσι είχε όλα τά προσόντα που έχει μια γυναίκα όταν πρό-κειται να γίνη σε πέντε μήνες μητέρα. Ο Νάθαν γίνηκε έξω φρενών.

—Ποιος είναι αυτός; ούρ-λιαζε.

Μιλιά ή μικρή.

Όταν πια έπίεσθη ότι δεν θα μάθι τίποτα από αυτήν, ά-ποφάσισε να αναθέσει τις έρε-υνες στο φίλο του τον Λεβύ. Ο Λεβύ γάχνει ασταναχιστώ ά-ρες. Γυρίζει όμως Ικανοποιη-μένος.

—"Ε, λοιπόν, βρήκες; ρω-τάει ο Νάθαν.

—Άμέ;

—Και ποιος είναι;

—Είναι...ένας από όλους. Για την ώρα βρήκα έπτά!...

Ο...ευφύεστατος Ρόλφ έπι-σκέπτεται την γυναίκα του προ-στασιασμού του. Πρέπει, διάβο-λε, να καλοπιάσουμε και τους προισταμένους. Την βρίσκει στο σαλόνι της να παίζει με τά χα-ριτωμένα της παιδάκια.

—"Ω, τί όρασια παιδάκια που έχετε, κυρία μου! Και πόσο μοιάζουν!

—Μα είναι δίδυμα.

—Μπα; Και τά δυο;

ρωτά.

—Τόν προϊστάμενό σας, τον υπουργό των Έσωτερικών Πλέ-βε, έξοχότης.

Ο Γερασίμωφ δαγκώνει νευ-ρικά τά χείλη του. Γελά σαρ-καστικά.

Αυτά, αγαπητέ μου, είναι άνοησιες, λέγει με έμφασι. Ο Πλέβε κυκλοφορεί έξω πάντα με το χαλύδδινο άμαξί του. Και δεξιά του και άριστερά του καλπάζουν οι έξ άνδρες της σωματοφυλακής του. Οι τρομοκράται σας, δεν μπορούν να υπερηφισθούν τέτοια έμπο-δια.

Ο Γερασίμωφ τώρα φαίνε-ται να έχη τελείως ήσυχάσει. Έθα τό κάμω, συλλογίζεται. Άλλά τό υποκειμενον αυτό έ-δω, δεν πρέπει να καταλάβω τίποτες.

Η φωνή του τώρα παίρνει τόνο αούτηρό:

—Δώστε μου τά όνόματα των τρομοκρατών, Ράσκιν, λέει στον καταδότη.

Έκείνος πάντα άτάρχος δγάζει από την τσέπη του ένα σημείωμα, το ρίχνει μία γρή-γορη ματιά και έπειτα τό δί-νει στον άρχηγό της "Οχράνας.

—Άκούστε με, Ράσκιν, συ-νεχίζει ο Γερασίμωφ. Ένα τέ-ταρτο της ώρας πριν γίνη η δολοφονική άποπειρά, θα στεί-λω την έριππη άστυνομία μου για περιπολία στους κεντρι-κούς δρόμους. Έπειδή ποτέ δεν είναι ακριβώς γνωστή ή ώρα κατά την όποια ο υπουργός φεύγει από τό υπουργείο του, οι τρομοκράτες σύμφωνα με τό σύστημα που πάντα εφαρμό-ζουν ασφαλώς θα κυκλοφο-ρούν ανάμεσα στον κόσμο με τις μύτερες στις τσέπες. Έτσι δεν θα μας εινε δύσκολο να τους συλλάβουμε. Είνα, όμως, — όπως καταλαβαίνετε— άπα-ράτητο να συλλάβουμε όλους όσους έρεθισαν στον δρόμο. Έ-πομένως και σας τον ίδιον. Θα είσθε — όπως πάντα— και σεις μαζί τους. Φροντίστε να έχετε μαζί σας μία ταυτότητα. Να είδωσή τους τόδε άνθρωπος μου λίγες άρες μετά την συλ-ληψί σας, να σας άφήσουν πά-λι έλεύθερον. Και τώρα, ύπο-θέτω, ότι τελειώσατε...

—"Όχι ακόμη. Έξοχότης... Πρέπει να σας όμολογήσω, ότι δεν έχω ούτε μισό ροβύλι.

Ο Γερασίμωφ θυμάει.

(Η συνέχεια εις τό έπόμενο)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Στόν έρωτα ο άνδρας ά-πολαμάνει την εύτυχία που νοιώθει. Η γυναίκα άπολαμ-άνει την εύτυχία που προ-σφέρει. Η ευχαρίστησις του άνδρος είναι να Ικανοποιηθή τον πόθο του. Η ευχαρί-στησις της γυναίκας είναι να γεννήση αυτός τους πό-θους.

ΟΙ γυναίκες είναι πιο εύ-τυχεις με τον έρωτα που έμπνέουν, παρά με κείνον που αισθάνονται. Οι άνδρες είναι τό έντελώς αντίθετο.

ΜΠΩΣΕΝ

Μόνον όταν είμαστε ανά-μεσας στους δικούς μας, στις συνήθειες μας και στις άνα-μνήσεις μας, νοιώδουμε τον έαυτό μας εύτυχη.

ΣΕΡΜΠΟΥΛΙΕ

Η άφοσίωσις του άνδρος προς την γυναίκα θα ήταν άπροσμέτρητη, αν δεν τον πε-ριόριζε ο έγωισμός του.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΣΩΜΟΝ

Τό ν' αγαπάμε δεν είναι τίποτα. Πρέπει ο έρως μας να είναι εύλογημένος.

ΕΜΙΛ ΖΟΛΑ

Όταν πεισθούμε ότι ή ζωή είναι καπνός, τότε ο κα-πνός που βγαίνει από την στέγη των σπιτιών μας δια-τρηεί ακόμα κάποια γλυκά.

ΤΟΥΛΕ

Μάργκαρετ, έφησε με να σ' άγκαλιάσω! Άστρά με να σε εα-ναφίλισω. Είχασε ότι είσαι παντε-μένη. Άς προσποιηθώ ότι δεν θυ-μίζωσιν όλα όσα συνέβησαν σ' αυτά τά τρία χρόνια...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

Άστρά την κατηγορία άτελειότη-τος. Τώρα πια σου τά καλά τά χρόνια... Γι' αυτό ήθελα. Δεν μπο-ρούσα να φαντασθώ ότι...

ΑΣ ΠΡΟΣΤΟΙΘΟΥΜΕ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΣΑΛΤΣΜΠΟΥΡΓΚ

— Άπνευ προκειται να δεχθώ την έπίσκεψή μιας νεαρής κυρίας, εί-πε ο Τζωρτζ στον Μάκ. Θα με καθυ-ποχώσεται, λοιπόν, αν μου άδειάζεις τη γωνιά...

— Τζωρτζ! Σε παρακαλώ!... Δεν ήθελες... σές μου, είλαρι-νός, δεν ήθελες να σε φιλήσω;

— Όχι, φυσικά... δεν ήθελα! Δέ-χθηκα νόσθος απόψε ως φίλος... έ-πειδή είχα έπιθυμήσει να σε δω...

— Άλλοτε ήταν ώριμοτάτος... Εί-νε συμπολίτισσά μου. Έγώ να την δω τρία άδελφάνα χρόνια... Άπό τό-τε που έγκατέλειπα την επαγία...

— Α! καταλαβαίνω... Η παλιά ή άγάπη σου! Τό έπαρηγόησέ σε, λω συνεπείσθη στο Λονδίνο!... Τό βρήκα...

— Είνα παντρεμένη.

— Μάργκαρετ, έφησε με να σ' άγκαλιάσω! Άστρά με να σε εα-ναφίλισω. Είχασε ότι είσαι παντε-μένη. Άς προσποιηθώ ότι δεν θυ-μίζωσιν όλα όσα συνέβησαν σ' αυτά τά τρία χρόνια...

— Μην άνησυχείς, τού είπε ο Τζωρτζ κάπως νευριασμένος. Ξέρω τί κάνω.

Λίγο από των έννια, ή άναμενο-μένη έπιπείρια έχτιστες έλαφρά στην πόρτα.

— Ο Τζωρτζ έτοξε ν' άνοιξη και γά κάποιος στιγμής στάθηκε άί-ντος, κοιτάζοντάς την με άληστο βλέμμα.

— Μάργκαρετ, είτε έπιστατός. Έκείνη, άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

— Μή με κιντίζε έτσι, Τζωρτζ. Θά με κινήσ νά κοκκινίσω.

— Είλας άποκρίθηκε, προσπαθών-τας — όπως έμάνεσε ο Τζωρτζ — να κινήση με τό άστειλό αυτό τη νευ-ροκατία της. Κατόν πέρασε τό κατακόφι, άτενίζοντας δύσιστα τον θαυμαστό που έξερχόταν τά μάτια του.

Χωρογελόντας μελαγχολικά προσά-θησε να μαντεύει τι έξορθε τό έπα-ρειατικό ύφος της.

— Μόνον φίλος; έρώτησε. Δεν θα είμαι ποτέ τίποτε άλλο;

— Ξαμείρησε να περσώ το μπρά-τσο του στη μέση της, έκείνη όμως, γλίστρησε μακριά από κάθε επαφή.

— Μή; τον έμάλωσε. Μόλο πολύ άσπαστός και μόνον ως φίλος... έ-μεινε φίλος... Και θά μείνουμε φίλοι...

— Ξανάθε κοντά του και έγειρε, ά-φροδα αυτή τη φορά, στον όμο του.

— Τζωρτζ, όταν χωρίσαμε τότε, σου είχα πει ότι μου άφηνες μιά ά-νάμνηση γλυκεία, μιά άνάμνησι στιγ-μής που δάμενα άέχαστες. Η ά-νάμνησι, όμως, αυτή πρέπει να μεί

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΙ ΝΕΑ;

Κατά την περίοδο 1938-39 η κινηματογραφική παραγωγή εθριώθηκε, δίνοντας και ποσοτικά και ποιοτικά έργα πολλά και αξιολογή. Τα έργα που γυρίστηκαν στα γαλλικά στύντορ σ' αυτή την περίοδο, είνε περισσότερα από 130, και από αυτά 40 έως 50 άπέρροή-θησαν από τις διάφορες χώρες της νοτίου Αμερικής, ένας αριθμός σχεδόν ίσος φιλμ από τους κινηματογράφους της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, ενώ η Αγγλία προέβαλε 31 γαλλικά έργα, ο Καναδάς 106 και οι Ηνωμένες Πολιτείες 24. Ήδη, με το καινούργιο κινηματογραφικό έτος 1939-40, αρχίζουν τα καινούργια προγνώστικά, για τα έργα που πρόκειται να γυρισθούν, για τους πρωταγωνιστές τους και για την ποιότητα του περιεχομένου τους. Χωρίς άλλο, τα μεγαλύτερα, κινηματογραφικά γεγονότα της νέας σεζόν, θα αποτελέσουν τρεις ταινίες, που θα γυρισθούν στο Παρίσι, ή μία με την Μάρλεν Ντρήτριχ και αϊ δύο με την Νταγιέλ Νταριέ. Και των τριών έργων οι τίτλοι κρατούνται ακόμα μυστικοί. Στην καινούργια γαλλική παραγωγή δεν αβθοούν ούτε οι κομωδίες, ούτε οι όπερέτες, ούτε τα δωντιβίλ. Κομικά φιλμ θα ιδούμε μόνον ένα του Φερναντέλ («Μπεργκόν και Σία»), δύο του Νοέλ Μαέ, την «Οικογένεια Ντουράτον», που θα διευθύνει ο Κριστιάν Στένγκελ, και τις «Αγελάδες» με την Μπέττυ Στάκφιλντ και τον Ραυμόν Κόρντ. Αντίθετως αυτό το χρόνο θα πραγματοποιηθούν κυρίως κομεντί, φιλμ άπομορφίας και ήθογραφίες. Μεταξύ αυτών αναφέρονται το «Χωρίς έπύριον», με την Εντίλθ Φενιέρ και τον Ζωρζ Ριγκώ, το «Πίσω από την πρόσοψη», με σενάριο του Ύθ Μιράντ και διανομή καταπληκτική, που τηρείται μυστική, ή «Τελευταία Κοπή», με τον Φερνάν Γκραβαί και την Κορίν Λυσάρι, από το περίσημο έργο του Μαρσέλ Λ' Ερμιέ «Εγκάρδια συνεννόηση», με τον Βικτόρ Φρανσόν, την Γκαμπιό Μορλά και τον Πιέρ Ρισάρ Βίλι. Επίσης, ο Πάμπλο θά γυρίση τον «Ιερό Πάμο», όπου θα ξαναδούμε την άπομορφία της παλαιάς έπιτυχίας «Παρθένες με στολή», ο Μαρσέλ Καρνέ το «Δρόμο των άρετών», με τον Ζαν Γκαμπιέν, τον Ζυλ Μπερτό και την Άρλεττό, ο Μωρίς Λεμάν το «Φρίκ-Φράκ», με τον Φερναντέλ, την Άρλεττό και τον Μισέλ Σιμόν, ο Ζυλιέν Ντυβιθιέ τους «Έξ ανδρώπους της Κολάσεως», Ένα δράμα γυρισμένο στα μεταλλεία της Σπιτσεργής, ο Φενιέρ το «Νόμο του Βορρά», ο Φοξέρ Ρισμιέ την «Παράδοξη του Μεσονυχτίου», με τον Βιλιάν Ροάιν, και τον Ζωρζ Φλαμάν, ο Πιέρ Σενά το «Ντεντέ άπ' την Αμβέρσα», ο Ρομπέρ Σιόντμακ τις «Παγίδες» και ο Ζαν Ρενουάρ τον «Κανονισμό του παιχνιδιού». Επίσης, ο Λουί Ζουδέ πρόκειται να έχη έναν αξιοσημείωτο ρόλο στην «Προκυμιά των κοσμηματοπωλών». Ο Ζάκ ντε Μπαρνασέλι θα πραγματοποιήση τον «Άνθρωπο άπ' τη Νιγέρια», με τον Βικτόρ Φρανσόν και την Άννυ Ντυκό. Ιστορικά έργα πρόκειται να γυρισθούν και φέτος αξιολογή. Ύστερα άπ' το σουέ της «Κάτια», που έδωσε μία καινούργια όρημ στο ιστορικό φιλμ, αναγγέλλουν τον «Φραγκίσκο Φερδινάνδο», με την Εντίλθ Φενιέρ, την «Δράγα», «Ελισάβετ της Αυστρίας», τον «Λαφαγιέ» κ.ά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ...

ΚΑΝ - ΚΑΝ

Η Μέρλ Όμπερον και ο Γκάρι Κούπερ σε μία σκηνή της νέας ταινίας «Η Κυρία και ο κάου - μπού της», περί της οποίας λέγονται πολλά τα καλά. Γύρω από το νέο αυτό φιλμ έχει δημιουργηθή ένας εξαιρετικός θόρυβος, οι περισσότεροι δέ εκ των «ειδικών» υποστηρίζουν ότι τόνος η γόησσα Μέρλ Όμπερον στο ρόλο της κυρίας, όσο και ο γόης Γκάρι Κούπερ στο ρόλο του κάου - μπού, σημειώνουν την ωραιότερη δημιουργία των. Άλλα κι' αν υποθέσωμε ότι τα προγνωστικά αυτά είνε κάπως υπερβολικά, ή έπιτυχία του νέου αυτού έργου θεωρείται ως άπολύτως εξηφαλισμένη λόγω της άδιαφιλονικήτου έμπορικότητος των δύο πρωταγωνιστών. «Η Κυρία και ο κάου - μπού της», κατά πάσαν πιθανότητα, θα παυχθή εις τας Άθήνας του χρόνου.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΩΡΑ 2.30 Μ.Μ.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ

Το τελευταίο ταξίδι της Άννα Μπέλλα ανά τας πόλεις της Νοτίου Αμερικής, άπασχολεί τις στήλες του διεθνούς Κινηματογραφικού τύπου. Πρώτα-πρώτα, ή Άννα Μπέλλα έφτασε στο Μπουένος Άϊρες, και πέρασε μία εβδομάδα νοητευτική στο Οδρίλινγκ, ένα έγγαλικο χωριούδάκι, φυτεμένο στην καρδιά της Νοτίου Αμερικής. Στις 12 Δεκεμβρίου παρευρέθηκε σε μία δεξίωση που δόθηκε προς τιμήν της άπάνω σ' ένα γιώτ άγκυροβολημένο στο Ρίο ντε λα Πλάτα. Ύστερα, συνέχισε το ταξίδι της προς τις χώρες των γαλάζιων και χρυσών παραμυθιών, των θρύλων του αίματος, του χρήματος, της δυστυχίας, της δόξας και του όνειρου: Βραζιλία, Γουιάνη, Πόρτ-όφ-Σπείν, Αντλεις, Φλόριντα. Κι' όλα αυτά, σε μία όνειροβλή άεροπορική διαδρομή, άνάμεσα στον ούσανό των άδομαντοκόλλημένο με άστρα. Στις 20 Δεκεμβρίου έφτασε στη Νέα Υόρκη, κι' από εκεί έφυγε για το Χόλλυγουντ, άφου έδηλωσε στους δημοσιογράφους: «Είνε διασκεδαστικό και φρικτό μαζί να τα παίζη κανείς όλα για όλα και να περιμένη να δει τί θα γίνει. Δεν παίζω μπισκαρά, παίζω όμως με την τύχη μου και τη ζωή μου. Άν ποτέ μου συμβή τίποτα στο άεροπλάνο, μη λυπηθήτε: θάχω αυτό που γύρωφω». Φτάνοντας στο Χόλλυγουντ ή Άννα Μπέλλα μίλησε για τα μπίζου της, για τη μικρή χαριτωμένη κόρη της Άννυ, έφαγε στο Σάρα Μπουαγιέ, και κάθισε στο σπίτι που είχε άλλοτε κάθισι ή Νταγιέλ Νταριέ. Βγήκε περίπατο με τον Γκάρι Κούπερ, με την Μέρλ Όμπερον, με το Μέλντε Λε Ρού, έξασπρη το άεροπλάνο για το Σάν Φραντσκο και παρευρέθη στο μεγαλύτερο ποδοσφαιρικό μάτε της Καλιφόρνιας και στην έστια έορτή των ρόβων στην Παϊσάτενα, όπου δόθηκε άπειρα σέναρια, και τελευταία έγινε δεκτή στο Λεικό Οίκο από τον Πρόεδρο Ρούζβελτ. Περί Τάδρον Πόουερ, όμως, ούτε κουβέντα! Τί σοο είνε όμως αυτές οι Σφιγες... Όλο σιωπή και μυστήριο...

...Η Γκλόρια Σβάνσον - άλθθεια, τη θυμόσαστε ;... - έφτασε αυτές τις ημέρες στο Παρίσι, άδι Έργασίας... Οι δημοσιογράφοι, οι άπομύ έχουν την ιδιότητα να άγαλούνται με κάθε τι άξιοπερίεργο, την έπισκέφθησαν στο ξενοδοχείο της και της έζήτησαν συνέντευξι. Η Σβάνσον έπιστρέφει σε ένα άπολυμένο μεδίδιο άστέρος, παρελθούσης χρήσεως, και έλεγε: «Τί θέλετε από μένα ; Ξέρετε ότι έχω άφήσει πρό καιρού τον κινηματογράφο, και τώρα είμαι μία γνήσια έμπισνεσογούμιν». Έγκάτεψε τον κινηματογράφο ή Γκλόρια Σβάνσον, ή μήπως ο κινηματογράφος την έγκατέλειψε; «Μπισνεσογούμιν» πολύ καλά. Άλλα «μπισνεσογούμιν» έξ ανάγκης...

...Ο Σάουλ Μπουανιέ, σ' ένα γράμμα που άπεύθυε στο Γάλλο δημοσιογράφο Σερλ Βεμπέρ, άνέφερε ότι δέχεται να πατρονάρη και ήθικώς και υλικώς ένα «Στούντιό Νέων», που πρόκειται να λειτουργήση προσεχώς στο Παρίσι. Στο Στούντιό αυτό θα δοκιμάζονται όσοι νέοι και νέες νομίζουν, ότι κάτι μπορεί να κάνουν στην δόνη. Πόσες καρδούλες θα χτυπήσουν στο Παρίσι...

ΣΥΛΒΙΟΥ

(ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΑΝ. ΒΩΤΤΗ)

Μία φωνή στριγγή, ξεσήκωσε όλο το τετράγωνο του συντοκισμού Βύρωνος και μία γυναίκα άφρισμένη κουνούσε τα χέρια σαν κομπάι.

—Σουλτάνα ! Σουλτάνα ! Πού 'σαι μωρή που ήσκησε ή γής και σε κατάνη, άδικη άρα να σουήρη ;

—Ήταν ή κόνα-Προφουρία που φώναζε την κόρη της.

—Η Σουλτάνα κατακόκκινη ρησε :

—Μα καμένη ή κόρη την κύταζε κατάληκτα.

—Συφορά ; ! Τι πάθες πάλι ;

—Έλα να μάθης τά μαντάτα. Κλέψανε την Πλουμιστή μωρή, τ' άκούς ; Άρες τώρα τρέχω πόρτα-πόρτα σαν το ζαγκώτη να τη έρω. Πάει, άφαντη ! Άχ ! ταμπλάς θα μου κατέβη καλέ !

—Η Σουλτάνα την παρηγόρησε :

μάτι τως που να τηνε φάνε στο κρεβάτι.

—Η Σουλτάνα κύταζε στο κοττάκι να ξαναμετρήση τά πουλερικά. Ή μάννα της άγριεμένη πάντα, μλούσε σε δύο-τρεις γυναικούλες που μαζεύτηκαν από το μονοφώνι της :

—Χριστιανές μου αυτά τά ζά είνε ήμερα σαν άνθρωποι. Το πρωί τά θγάζω όζω από το κοιμίσαι, για να δοσκήσουν και το δράδυ μαζεύουνται μοναχές τως για να κουρινέδωνε. Ποτέ, δέ έγενόσανε από το μέρος που τά θάζω. Τώρα πώς γάθηκε ή καλύτερη, ούτ' έχω έξω. Άν δέ έρεθί, θα γαλάσαν τον κόσμο. Θα πάω στη Βαγγελία τη χαρτού, και στη Βιλκινί την Άρμένισσα που θέλει τον καφέ στο Τουργούτι και θα μου πούνε ποιά μου την ήπρε, που ίσαλά να τη στερήση ο Θεός το φως τση.

—Θά τη έρής, μη συζήσεαι, έλεγε ή Κουρανίω του Μπόλα, μια κοκκινόμαλυσσα με πιτσιλάδες στο πρόσωπο.

—Κάλλια στο μάλι σου, παρά στο κεφάλι σου ! έλεγε ή Σουσάνα ή μαμή.

—Τί λές κερά μαμή ; Είσαι με τά σωστά σου ; Μωρ' έχω θά πάω να κάνω μάγνια να τη-νε λωώσω σαν κερί εκείνη που μου την έκλεψε. Κ' έλεγε και τ' αγόη ή έρημη. Κάθε μέρα μου γεννούσε το κακόμοιρο και πολλές φορές δίκωρκ. Το πρωί που την έμαξα τότε πάλι τ' αγόη !

—Έκείνη τη στιγμή μία τσοβόνα παιδιά τρεχάτα κυνηγούσαν ένα κορίτσι, που κρατούσε σε μέσα στην ποδιά τον κατί. Σάν φτάσανε μπροστά στην πόρτα της κόνα Προφουρίας σταματάσαν με φωνές :

—Κόνα Προφουρία, σοο φέρε με την Πλουμιστή !

—Την κόττα σου, την είχαμε σπεί μας, έλεγε ή μικρή που την κρατούσε. Την κυνηγούσε ένας σκύλος και ήμπε μέσα στην κίμαρά μας...

—Καλά, τσόν, άρα που γαλούσαν τον κόσμο δεν ήπρε χαμπάρι ή μάννα σου, να μου τηνε δόση ; έλεγε ή Προφουρία και άρπαζε την κόττα από τά χέρια του κοριτσιού.

—Έλα μάτια μου, έλα τζόγια μου, έλα έσο κό κό κό κό, άρτισε να λήψ χαιδεύοντας την κόττα της.

—Η μικρή ντροπισμένη έλεγε :

—Η μαμά μου δέ έζει τση έένες όρνιθες, γι' αυτό την έβαλε στο κοιμίσαι και καρτερούσαμε να μάς τη γυρέψουνε...

—Η Προφουρία έν τώ μεσαδό με το δαχτύλο της αλογολούσε την κόττα. Ξαφνικά, άγρίεψε πάλι και με φωνή τελλάη έξεφώνισε :

—Άχου ! Ήσοί θα λωλάθω. Μωρή δέ λέτε πως τηνε φυλάεστε να γεννήση, να μου φάτε τ' αγόη, παρά έχετε μούτρα και μιλάτε ; Νά πάς να μου φέρης τ' αγόη γρήγορις, γιατί θά γίνωμε από δύο χωριά χωριάτες !

—Εί' άφου ήπρε την δρνί-θα, έλεγε ή μαμή, χαλάλι πιά τ' αγόη.

—Η Σουλτάνα έγενε στις γειτόνισσες να μούνε στη μέ-

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

ση να τελειώση πιά το ζήτημα. Ή Προφουρία όμως τό χα-έα της.

—Εγώ, αυτά τ' αγόη τά μα-αζέβω για τη Λαμπρή, καλέ. Είκοσι έχω ματζέμενα και να μου τά φάη ή Έρηνιά ή άλογοφάσσα ! Καλέ τη περιάεμε για να γεννήση στο ρημάδι τση να μου φάη τ' αγόη. Καρφί στο μάτι τση να γίνει.

—Πού να πιάση πιά κανέναν τη γλώσσα της. Άρχισε να ά-ραδιάρη όλα όσα ήξερε για την Έρηνιά.

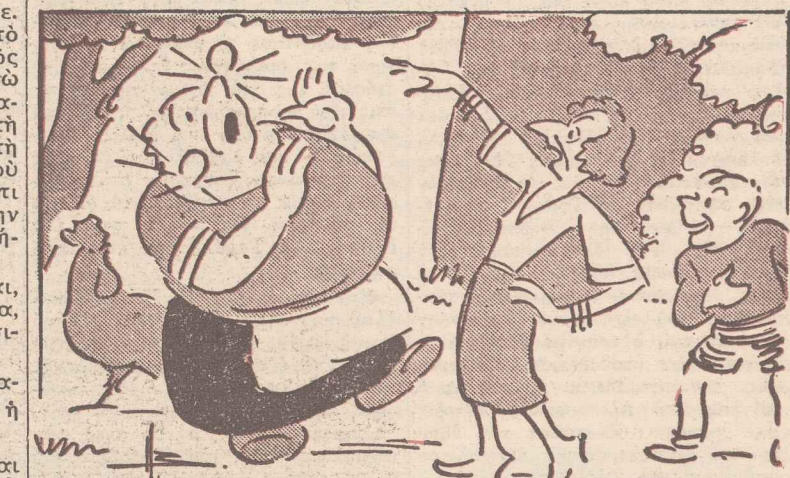
—Κλέφτρες από τά γεννοφάσκια τως οι έρώμες. Όπου ήτανε φτηνά στο Φραγκομαχαλά ήτρεχανε και γεμίζανε τον κόρφο τως παρτσολίκια. Μία φορά τηνε πιάσανε στού

κρατώντας δύο αγόη στο χέ-ρι.

—Άκουσε να σοο πώ, Προφουρία, έλεπε στεγνά και φαρμακρά, μοναχή τση ήρθε ή δονιά σου σπίτι μου και μόνάχη μου σοο την έστειλα πίσω, Αύγδ δεν είδαμε καθόλου. Μα για να μη θαρανομάς, πάρε δύο αγόη να τό θουλώσης, να θουβάθης, όρσε !

—Καί της πετάει τ' αγόη κα-τάμουτρα, που την περεούνη και κάνουνε το κόκκινο μούτρο της σαν άστακό μαγιονέζα.

—Μωρή κλεφτορνιόβι, σασο-σκέλα ! χύμηξε ή Προφουρία μά σαν είδε να τρέχουνε τ' α-γά έπάνω της, σκέφθηκε να πέση έξερ στα χέρια των γυναικών της γειτονιάς και να

Και της πετάει τ' αγόη κα-τάμουτρα...

Ξενοπούλου το μαγαζί με δύο τόπια κροûτα και δέκα πήγες φούλια ! Άμ' από πού ήκανε την προκία τση αούτ κ' ή ά-δρεφή τση ή Κλεάνθη, από τση κλειές. Καί θ' άφήση τ' αγόη ή έρώμιά ! Αούτ μωρή μάτια μου είνε άξια να κλέψη και τση Παναγιάς τά μάτια.

—Σαςσι έκανε ή Σουλτάνα γιατί είδε την Έρηνιά με το κορίτσι της που της έλεγε τά διατρέξαντα.

—Μία μυτού έβρακιανή με δαμινάη μούρη και γυάλια έβραχιώια στα μπράτσα, ήρθε

μουγκρίζη σαν όδοι :

—Σουρουόνη θα σε κάνω μα-ρρή, άμ' το Βύρων, σουρουόνη ! Την ήπρνε μέσα για να την πλύνουνε, να την έξεκουμάσουνε και να την ρίξουνε στο κρεβάτι της να ήσυχάση.

—Την άλλη μέρα έκανε μία πηττα και μοίρασε κομμάτια στή γειτονία.

—Την ήταζε να τηνε κάνω για τί μάνα τ' Αι-Φανουρίου που μου φανέρωσε τη Πλουμιστή, έλεγε σ' όλες. Τ' αγόη όμως μου το φαγε που νέναι το ύστερνό τση !

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΥΠΕΡΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΜΗΤΗΣ

—Από δώ κάθεται κι' έσύ, μικρούλα μου ;

«ΡΕΞ» — 13

καί ντροπισμένη, όγνηκε από μία χαμηλή πόρτα, άντικρυ στο σπίτι τους.

—Μη φωνάζεις, έρχομαι κα-λέ.

—Έλα που να μη σώσης. Μωρή στην κάτω γής νάσουνε, θάκουσε τη φωνή μου και τη χαλοπερέγυα που ήπρε.

—Καλέ πήγα στη Σπιάσας να μου δείξη το πλέξιμο αή τουνού το μάλλινιου ζιλέ, να κάνω ένα...

—Νά καιμωής και να σκά-σης. Μωρή ! Έδω καρδιάα χάνονται και σεις άόρκως πού πατέ ! Τόν ζιλέ να δώμε τώρα, για τί συφορά μας :

—Μην κάνης έτσι, θα θρεθί, κόπιο τρύπωσε... Σώπα.

—Πού να συσπάς ή κόνα Προφουρία που έχασε την κόττα της.

—Είδες καλά ; τση μέτρη-σες ; έλεγε μία γειτόνισσα.

—Η Προφουρία άρπάγτηκε :

—Κερά ! μου, τά μάτια μου τάχω δόδα σοι ο Θεός και τά λοικά μου δεν τάχασα ακόμα. Τρεις όρνιθες τ' έχω μία σπέν-τοικια από τση κοντές, μιά άπορη μαγουλιά και την Πλουμιστή με τη σκούφια που είνε και τσουραπάτη, την καλύτερή μου. Σ' αούτ ήπρε το

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Η κυρία ρωτάει αν σας συνήνησε ποτε στο Κλάριτζ.

—Άν θέλετε τη συμβουλή μου, δεν σας συνήνησει !

«P E E» — 22

Προσκομίζοντες το παρόν δελτίον εις οίονδήποτε κινηματογράφον και έγγειροντες δι' αυτού αξιώσεις εισόδου, τρώγετε ένα ιστορικό μπερντάχι και φεύγετε.

ΧΩΡΙΣ ΕΜΠΛΟΘΕΙΑ, ΧΩΡΙΣ... ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΚΙ' ΑΠΟΡΕΙΣ

Παρακαλούνται οι αποστέλλοντες συνεισφοράς να έρχονται εις τα γραφεία μας αυτοπροσώπως, έγκυρταλείποντες τα χειρόγραφα εις την οικίαν «ρν».

Η ΠΑΟΥΕΡ ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΕΛΑΤΤΩΣΗ ΤΑ ΚΕΡΑΝΤΗΣ ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΘΑ ΤΗΝ ΖΗΜΙΩΣΟΥΝ

Πληροφορούμεθα ότι το συμβούλιον της λαοφυλίου Έταιρίας Πάουερ, συνεληθόν εις έκτακτον συνεδρίαν, έλαβε σειράν αποφάσεων διά ν' αποδείξη την αγάπην της και την εκτίμησιν της προς το άθηνναϊκόν κοινόν, το οποίον τόσον ένθερμως την υποστηρίζει, διότι δεν μπορεί να κάνει κι' άλλο,ώς.

Ούτω απεφάσισε :

1) Νά καθιερώση την έδω μισθόν του κ. τ. ρ. ν. ν. Έν έδω μισθόν αυτή γίνεται προς πανηγυρισμόν των κίτρινων λεωφορείων της Πάουερ, τα οποία τόσον πολύ έξυμνούνται τους κατοίκους και την Έταιρίαν. Καθ' όλην ταύτην την έδω μισθόν οι Άθηνναίοι θα δύνανται να βλέπουν δωρεάν τα κίτρινα λεωφορεία, χωρίς να πληρώνουν τίποτε !

2) Νά καθιερώση την πρωτοτυπία του διπλού εισιτηρίου. Δηλαδή οι εισιτήρια των τράμ και των λεωφορείων δεν θά πληρώνουν μόνον όταν εισέρχονται εις τα όχηματά, αλλά και όταν έξέρχονται τούτων. Έάν δε άρνηθώ να τώ πράττουν, τότε θα μένουν έντός των όχημάτων, υποχρεούμενοι εις την πληρωμήν διαρκούς εισιτηρίου. Ές σημειώθη ότι η πρωτοτυπία αυτή εις ουδέν άλλο μέρος του κόσμου έφαρμόζεται.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΟΙ ΜΑΛΛΙΑΡΟΙ

Φαίνεται ότι το γλωσσικόν ζήτημα άρχισε πάλι ν' άπασχολή τους λόγιους. Ήδη γίνεται έκστρατεία να αντικατασταθούν όλα αι ξενόφωνοι λέξεις. Παραθέτομεν μερικά δείγματα του νέου λεξιλογίου : Το καλοριφέρ, π.χ., θα λέγεται άτμοσωληνοθερμαντήριον, το κοκταίλ αλγόποτόνιγμα, το σκί μακροχιονοσκάφο, ο καρέν νυμφοκοκόζομον και το τρύπι μακαρόνι ραβδόζομον μεθ' ότης. Έτσι θα δοίμε. Συρίζονται η δεν ξυρίζονται οι μάλλιαροι ; Οι κερηκομόντες δηλαδή.

ΡΟΛΛΕΡ ΚΑΤΣ:

Έινε το όνομα του καινούριου σπόρ. Οι άθληται φοράνε πατινία και τρέχουνε, φροντίζοντας άρ' ενός να φτάσουν πρώτοι και άρ' έτέρου να παμπούδουν με κάθε τρόπο τους συναθλητάς των. Έννοείται ότι διότι από την πίστα υπέρχοντε τα νοσοκομειακά συγγεία και οι εργολάβοι κηδεών. Λέγεται μάλιστα ότι οι πλαστέ εργοστασίαν πολεμοφόδιων κάνουνε χρυσές δουλειές, γιατί τελευταίως οι τρέχοντες θα έφοδιασθούν με εύρηστα πολυέσδα, ούτως ώστε να τελιώνουνε μία και καλή με τους αντιπάλους των. Έννοείται ότι και αυτό το σπόρ, όπως όλα τα σχετικά, έρχεται από τον Νέον Κόσμον και σκοπεύει να τους στελέη στον άλλον κόσμον.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Τι έγινε το αυτοκίνητο που κάρκε ;
— Αυτόκίνητο !...
(Μαρε που τα πετυχαίνουμε κάθε μέρα ;)

3) Νά εισαγάγη τον έξυμνόν θεσμόν των οικογενειακών εισιτηρίων. Δηλαδή ό εισερχόμενος δεν θα πληρώνη μόνον δι' εαυτόν, αλλά και διά τα μέλη της οικογενείας του, του αριθμού τούτων πιστοποιούμενου διά σχετικού δελτίου. Οι μη έχοντες οικογένειαν θα πληρώνουν διά τα μέλη της οικογενείας που θα είχαν, εάν είχαν οικογένειαν.

Και 4) Διά ν' αποδείξη ότι δεν παρέμειψεν εις τας ελληνικάς καλένδρας το ζήτημα του τελευταίου τροχιοδρομικού δυστυχήματος (καθ' ό έπεσε το υπ' αριθ. 12 τράμ εις την κοίτην του 'Ιλισσού), απεφάσισε να ζητήσει σεβαστήν αποζημίωσιν από τον Δήμον Άθηνναίων διότι δεν εκάλυψε και εις το σημείον εκείνο τον 'Ιλισσόν, ούτω δε ήναγκάσθη το τράμ να πέση μέσα. Διότι εάν ό 'Ιλισσός είχε καλυφθί, το δυστύχημα θ' άποφεύγεται. Η Πάουερ θά ζητήσει, ως πληροφορούμεθα, ως αποζημίωσιν 10 εκατομμύρια δραχμών, εκ των οποίων θα διανείμη 150 δραχμάς εις τα θυμάτα του δυστυχήματος.

Ο Άθηνναϊκός λαός, πληροφωρηθείς τας λαοσωτηρίας ταύτας αποφάσισε της Πάουερ, ετοιμάζεται διά την σχετικήν υποδοχήν των.

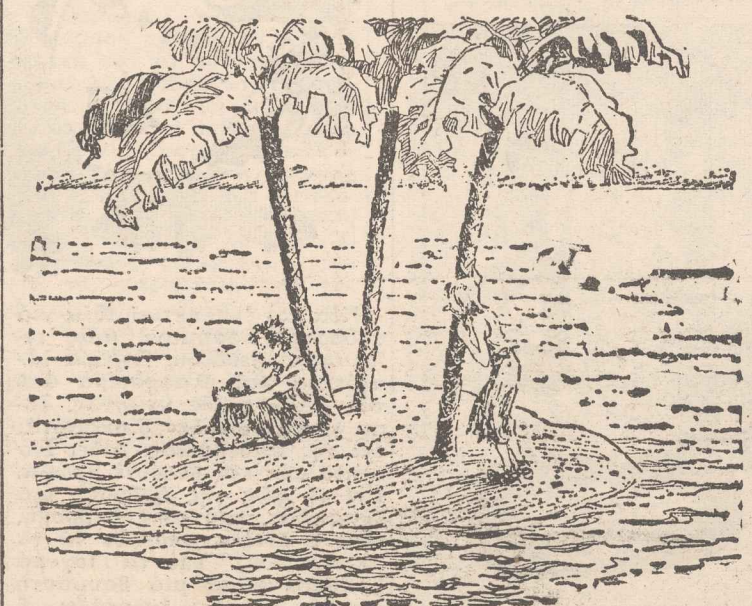
ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ο διαπρεπής διδάκτωρ των φυσικο - μαθηματικών Έπιστημών κ. Ευστράτιος Άερολογίδης θα όμιλήσῃ αύριον εις την αίθυσαν του 'Ασκραίου με θέμα : « Η άλλοπρόσαςλος μελιτική των όπτείνουσών και των έμβασών των ίσοσκελών τριγώνων, έν σχέσει με τας όμοιότητας πλευράς τετραέδρου και τους κοινούς διαιρέτας των περιττών αριθμών η με το Πυθαγόρειον πρόβλημα ». Είσοδος διά προσκλήσεων. Έξοδος έλευθέρα. Καρταζά υποχρεωτική.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ο κ. Στέφανος Λουλουδόπουλος κατέθεσεν εις το Ταμειντήριον δραχμάς χίλιας.

ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΚΕΦΙ ΤΗΣ

— Όχι, δεσποινίς Κλοτίλδη... Δεν αισθάνομαι καμμία διάθεσι να παίξω κρυφτό...

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΦΤΕΡΙΜΟΥ Ο ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ

Βωδι δεν ήτανε. Σεντονόπανο δεν ήτανε. Καρκατσάνης δεν ήτανε. Άνθρωπος ήτανε.

Νύχτα περπατούσε. Οι δρόμοι γιομάτοι λάκκους ήτανε. Έδώ στεκότανε. Έκεί στεκότανε. Στο τέλος έπεσε.

Ούτε φώναξε, ούτε κλάψε. Πουμένος άποκοιμήθηκε. Γλυκύ θνήσκει. Το Μελά το Σπύρο δαρμένο είδε. Το Σπύρο το Μελά χωρίς έφημερίδα είδε. Χωρίς χρονογράφημα. Χωρίς αυτοκίνητο. « Καλά ιά πάρα », είπε. Και χάριξε.

Το πρωί ξύπνησε. Ο ήλιος έγίγκε. Χρυσός και στρουγγυλός σαν τον καθημερνό τον ήλιο. Μουσκέμενος ήτανε. Και κάθισε να στεγνώσει.

ΦΑΥΛΟΣ ΠΑΛΗΟΚΟΥΒΕΝΤΑΣ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΓΟΝ ΜΑΣ ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

1) Ποταμός της Άσίας. — Παραπόταμος της Άσίας. — Ρυάκιον της Άσίας.

2) Η σκαληκομυρηγκότρυπα γαλλιστί. — Το μικρόν όνομα του Δημάρχου της πόλεως Παλεμπάγκ της πολιτείας της Σουματράς.

3) Πρωτεύουσα Ευρωπαϊκού κράτους. Έν ανάγκη άς μην είναι πρωτεύουσα, αλλά καμώπολις. Καρδοταβλόπαγκος.

4) Άμερικανός πολιτής μετασάς εις το θέατρον « Μετροπόλιταν » την 8 Μαρτίου. — Ό κτώ γράμματα από την λέξιν « ευγεν ».

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Το όνομα της εκ πατρός μέμης του Όμήρου. — Κατοικίδιον ζώον. Οι περισσότεροι το αποκαλούν « ψιψίνα ».

2) Λουτρόπολις ερισκομένη εις το μέσον άκρίως του Άτλαντικού Ωκεανού. — Το έπιφώνημα « έχ' ι » Αιθουανιστί.

3) Άρσεν φύλαρχος και γιά να μη μάς κάνουνε τόν έξυπνον σάς το λέμε εκ των προτέρων ότι είναι « Ράς ». — Τέσσερα άνόμοια σύμφωνα.

4) Δημοπρασία, άλεξέκρανον. — έρμάριον.

Σ η μ. Δι' ενοκλίαν των άναγνωστών μας, δεν δημοσιεύομεν το σχήμα του σταυρολέου Μπορείτε, δηλαδή, άν θοήτε, που δεν θα τις θοήτε, βέβαια, τις ζητούμενες λέξεις, να κατασκευάσετε έμέας ένα σχήμα σταυρολέου ίδιής σας απόλυτος έμπνεύσεως και να τις τοποθετήσετε σ' αυτό.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Σοβαρόν άτύχημα συνέθη χθές κατά την παράστασιν της όπερέτας « Άχ - Βάχ ».

— Η μπαλλάρνα δις Φωφώ Φωφίδου έγρατσούνισε το δάχτυλό της, λόγω άπροσεξίας.

— Άς σημειώθη ότι είναι η δεύτερα φορά που συμβαίνει το ίδιο άτύχημα εις την συμπαθή καλλιτέγνιδα.

— Ός θά ένθιμιογνται οι άναγνώσται αυτής της στήλης και πρό τριμήνου περίου η άνωτέρω καλλιτέγνις είχε γρατσουνίσει το γόνατό της, πράγμα άπαρ πρώτου ήμεις άνεγράψαμεν.

ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Υπό των άστυνομικών όργάνων συλληφθή ό Δημ. Άλύπητος, με την κατηγορίαν ότι έξώθει τόν λαόν εις άλληλοφραγήν. Ο συλληφθείς κατηγορείται συγκεκριμένως ότι έχει γράψει τα ταγκό « Σκότωσέ με », « Σφάζε με », « Θά σου πιά το αίμα », « Θά σου φάω το μάτι », « Θά σου στρίψω το λαρύγγι », « Θά σου κόψω τη γλώσσα », « Θά σε κάνω κιμά », « Θά σε σουβλίσω », « Θά σε κόψω με τη μάχαιρα », « Θά σου φάω τα σπλάχνα », « Θά σου βγάλω τα παιδιά » και πλείστα άλλα. Ο συλληφθείς, άνακρινόμενος, έδήλωσεν ότι είναι γασάπης. Κατόπιν τούτου άφέθη έλεύθερος.

ΚΥΡΙΟΣ, έπειγόμενος ν' άναγνώσῃ εις το έξωτερικόν, πωλεί ένα παραθυρόφυλλον εις συμφοροσταν τμήν, η ανταλλάσσει τούτο με άεροδυναμικόν αυτοκίνητον. Μεσίται άποκλείονται.

6^Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΑΓΡΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΟΛΑΙ ΑΙ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Την νύκτα της χθές, άγριον οικογενειακόν δράμα εξέτυλιχθη παρά το τέρμα Πετραλώων, υπό τας έξής άπεριγράπτους συνθήκας : Ο γνωστός θρηνιδόρφος της πόλεως μας Άρμάνδος Λαγάνας είχε μόλις επανέλθει από την εργασίαν του, και είχε καθίσει εις μιαν πολυθρόναν της οικίας του κρατών το « Ρέζ », διά να περάση την ώραν του άναγινώσκων, έως ότου έτοιμάσθῃ το δείπνον του. Όλη η οικογένεια του άνδρός εύρισκετο έν πλήρει και απολύτῃ άπαρτίῃ. Ταύτην δε άπετέλουν : Η σύζυγος του Άρμάνδου Λαγάνη Ξανθήππη, ή πεθερά του Ίωσήφιν, οι υιοί του Ξεῦδος, Φραγκίσκος - Ίωσήφ, Πιττακός, Φαρνάβας, Άριστοτέλης και Κόλιας, αι θυγατέρες του Σάρρα, Λουλού, Μαρία - Λουίζα, Κασσιανή, Άσπασία, Γεωργία, Αριάδνη, Παρκαυχή, Κυριακή και Δευτέρα, η ύπνρέτριά του Γαρουφαλιά και ό παπαγάλος του Διονύσιος. Είχε τελειώσει σχεδόν την άνάγνωσιν του « Ρέζ » ό Άρμάν-

δος Λαγάνας, και η σύζυγος του Ξανθήππη ήτοιμάζετο να σερβίρη εις το τραπέζι την πατρον παροδοτεν ούπαν από πετιμέζι, όταν αϊφνιδίως η θύρα έκρούσθη μυστηριώδως :

— Ποίος είναι; ήρώτησεν ό Άρμάνδος Λαγάνας.

— Ποίος είναι; ήρώτησε και η Ξανθήππη Λαγάνη, ρίπτουσα την ούπαν εις τόν ράδιον του υιού της Φαρνάβας.

— Εγώ... άπεκρίθη έξωθεν φωνή έρρινος και σπηλαιώδης.

— Ποίος έσθ ύπληδή; επέμεινεν ό Άρμάνδος.

— Εγώ, σάς λέω ! Άνοιξτε, άνιέσασινδε !... Επέμεινε και η έξωθεν προερχόμενη φωνή.

— Έ, άνοιξτε τότε ός άδερφέ... διέταξε ό οικογενειάρχης την θυγατέρα του Αριάδνην.

Άνοιχθη πρόγματι η θύρα, και εις την οικίαν ώρμησεν ό κ. Δημήτριος Μπόγρης κρατών το νέον του δράμα άνά χείρας, το όποιον και άνέγνωσεν εις την περιδίη και πανικόβλητον οικογένειαν.

